

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР
ИЗЧЕЗВАНЕТО НА РЕЙЧЪЛ
УОЛЪС

Част 6 от „Детектив Спенсър“

Превод от английски: Валентин Кръстев, 1993

chitanka.info

1

Ресторант „Лок-Обер“ се намира на „Уинтър плейс“ — една уличка встрани от „Уинтър стрийт“, точно под Кметството. Той е част от Стария Бостън, така както кулата на Митницата е част от него. Обзавеждането е просто. Келнерите са облечени със смокинги. Има сепарета. На долния етаж има едно помещение, което бе мъжкия бар, докато един прекрасен ден група лишени от чувство за хумор жени не се заеха да го освобождават, влизайки в шумна разправия с някакъв проповедник. Сега там може да влезе всеки и да прави каквото си поиска. Може да се разплати и с кредитна карта Master Charge.

На мен обаче не ми трябваше. Не плащах аз, а Джон Тикнър. Но и на него не му трябваше Master Charge, защото плащаше с пари на фирмата, фирмата беше издателство „Хамилтън Блук“, чиито капитали възлизаха на десет милиона долара. Поръчах си омар „Савана“, а Тикнър — млада треска.

— И още две питиета, моля.

— На вашите услуги — келнерът взе поръчките и бързо се отдалечи. Имаше слухови апаратчета и в двете си уши.

Тикнър си допи „Негрони“-то^[1].

— Вие само бира ли пиете, мистър Спенсър? — попита той.

Келнерът пристигна с една наливна бира „Хайнекен“ за мен и още едно „Негрони“ за Тикнър.

— Не, понякога пия вино.

— Но никакви концентрати?

— Рядко, не ми харесват. Обичам бира.

— А вие винаги правите това, което ви харесва.

— Почти винаги. Понякога не мога.

Той отпи още няколко глътки от питието си. Отпиването на глътки, изглежда, не му беше лесно.

— Какво би могло да ви попречи? — попита той.

— Случва се да ми се наложи да свърша нещо, което не ми харесва, за да мога да правя нещо, което много ми харесва.

Тикнър леко се усмихна.

— Звучи метафизично — рече той.

Аз изчаквах. Знаех, че се опитва да ме прецени. Беше ми все едно, свикнал бях. Хората нямаха никаква представа как да наемат човек като мен и почти винаги в началото малко се суетяха.

— Обичам и прясно мляко — казах аз. — Понякога това пия.
Тикнър кимна.

— Носите ли пистолет?

— Да — казах.

Келнерът ни донесе салатите.

— Колко сте висок?

— Към един осемдесет и шест.

— Колко тежите?

— Деветдесет и три и половина тази сутрин, след бягане.

— Какво разстояние пробягвате?

Салатата беше от бостънски марули и съвсем свежа.

— Бягам по осем километра на ден — казах аз. — От време на време бягам по петнадесет, за да се поразкърша, така да се каже.

— От какво ви е счупен носа?

— Веднъж се боксирах с Джо Уолкът, когато той вече залязваше.

— И той ви счупи носа?

— Ако беше в разцвета на силите си, щеше да ме убие.

— Значи сте бил боксьор?

Кимнах. Тикнър преглътна хапка салата с остатъка от питието си.

— И сте работили в полицията?

Кимнах.

— И са ви уволнили от там?

— Да.

— Защо?

— Създавал съм проблеми.

— Имаха ли право?

— Да.

Келнерът донесе предястието.

— Казаха ми, че не си поплювате.

— И дума да няма — съгласих се аз. — Точно се чудех дали да си поръчам омар „Савана“ или да изям един стол.

Тикнър отново се усмихна, не като човек, който иска да се ожени за сестра му.

— Освен това ми казаха, че сте — мисля, че бих могъл да цитирам израза дословно — „остроумно копеле“ — макар това да бе казано с най-топли чувства.

— Виж ти — казах аз.

Тикнър изяде две грахчета от гарнитурата. Той беше около петдесетте и имаше атлетичен вид. Вероятно играеше тенис или скуош^[2]. Може би яздеше. Носеше очила без рамки, каквито вече не се срещат толкова често и имаше харвардско лице с квадратна челюст и щръкнала, прошарена коса, подстригана ниско, като на Арчибалд Кокс. Не беше сладурче, нищо че говореше толкова изискано. Не беше душичка.

— Смятате да спретнете биографична книга за мен или искате да ме наемете да строша нечии кокали?

— Познавам неколцина рецензенти на книги, които... — рече той, — но..., не, нямам предвид нищо такова — той хапна още пет грахчета. — Знаете ли нещо за Рейчъл Уолъс?

— „Сестринство“ — казах аз.

— Не може да бъде!

— Може. Имам приятелка интелектуалка. Понякога ми чете това-онова.

— Какво е мнението ви за тази книга?

— Мисля, че Симон дьо Бовоар вече се е занимала с въпроса.

— Чел ли сте „вторият пол“?

— Само не казвайте на момчетата в спортния клуб. Ще ме сметнат за пеперудка.

— Ние издадохме „Сестринство“.

— О, така ли?

— Обикновено никой не забелязва издателя. Но, както и да е, ние я издадохме. Ние ще издадем и новата ѝ книга.

— Как е озаглавена тя?

— „Тирания“.

— Интригуващо заглавие.

— Това е една необикновена книга — рече Тикнър. — Тираните са хора от върховете, които проявяват дискриминационно отношение спрямо жените-хомосексуалистки.

— Интригуваща идея — рекох. Тикнър се намръщи за момент.
— Въпросните високопоставени лица са назовани поименно.
Мис Уолъс вече е била заплашвана със саморазправа, в случай че книгата ѝ бъде публикувана.

— А-ха — казах аз.

— Моля?

— Започва да ми става ясна моята роля в тази работа.

— А, да — заплахите. Ами, да. По същество, това е. Искаме вие да поемете охраняването ѝ.

— Двеста долара дневно — казах аз. — Плюс разноските.

— Разноски ли?

— Да, естествено. От време на време, амунициите ми привършват и се налага да си купя нови. Това са разноски.

— Има хора, които ще се наемат и за 100 долара.

— Има.

Келнерът прибра чиниите от обяда и наля кафето.

— Не съм упълномощен да се съглася на толкова висока цена.

Аз отпих от кафето си.

— Мога да ви предложа сто трийсет и пет долара дневно.

Поклатих глава отрицателно. Тикнър се засмя.

— Бил ли сте някога литературен агент? — попита той.

— Казах ви, че не се занимавам с неща, които не ми харесват, ако мога да ги избегна.

— Значи не ви харесва да работите за сто тридесет и пет долара на ден.

Кимнах.

— В състояние ли сте да я опазите?

— Разбира се. Но и вие, и аз знаем, че зависи от какво ще я пазя. Не съм в състояние да попреча на психопат да жертва живота си, за да я убие. Не мога да попреча на тълпа обезумели от омраза сексисти да налетят отгоре ѝ. Мога да направя така, че тя да стане по-трудно уязвима, мога да накарам всеки, който би се опитал да я уязви, да съжалява за това. Но ако тя иска да води що-годе нормален живот, не мога да гарантирам абсолютната ѝ безопасност.

— Разбирам — рече Тикнър, но се виждаше, че от това не му стана по-хубаво.

— Защо не се обърнете към полицията?

— Мис Уолъс им няма доверие. Тя гледа на тях като на — цитирам — „репресивни елементи“.

— О-о.

— Освен това, казва че не желае да има — и тук отново ще цитирам — „банда въоръжени главорези, които да вървят навсякъде след мен, ден и нощ“. Съгласи се на един телохранител. Първоначално настояваше да бъде жена.

— Но?

— Но, щом ще е само един, ние решихме, че може би ще е по-добре телохранителят да е мъж. В случай че се наложи да се справи с някой нападател или нещо такова. Сметнахме, че един мъж ще е по-силен.

— И тя съгласи ли се?

— Не беше във възторг.

— Тя лесбийка ли е? — попитах.

— Да — отвърна Тикнър.

— И не го крие?

— Агресивно го разкрива — рече Тикнър. — Това притеснява ли ви?

— Това, че е хомосексуалистка — не. Това, че е агресивна — да. Предстои ни да бъдем много време заедно. Не бих искал по цял ден да съм на нож с нея.

— Не мога да кажа, че ще бъде приятно, Спенсър. Тя не е лесен човек. Притежава великолепен ум и е накарала света да се вслуша в думите ѝ. Това не е било лесно. Тя е груба, цинична и чувствителна към всяка проява на незачитане.

— Какво пък, ще я поразнежа малко — казах. — Ще ѝ поднеса бонбони и цветя, ще ѝ пошушна някоя и друга нежна приказка...

Тикнър ме погледна така, сякаш бе глътнал някоя тапа.

— За бога, човече, не се шегувай с нея. Тя направо ще експлодира.

Тикнър наля още кафе и на двамата от малката сребърна каничка. Вече бе останала само още една заета маса. За нашия келнер това бе без значение. Той притича веднага щом Тикнър остави каничката за кафе на масата, грабна я и се върна почти светкавично с пълна.

— Опасявам се единствено — рече Тикнър, когато келнерът се отдалечи, — че може и да не си паснете.

Аз се огледах и скръстих ръце.

— Вие изглеждате подходящ почти във всяко отношение. Имате съответното телосложение. Хора, които разбират от тия работи казват, че наистина не си поплювате. Освен това казват, че сте честен. Но понякога прекалено се напъвате да покажете, че сте остроумен. И сякаш сте всичко онова, което Рейчъл мрази.

— То не става с напъване — казах аз. — Кое?

— Да си остроумен. Това е дарба.

— Може би — рече Тикнър. — Но тази ви дарба няма да накара Рейчъл Уолъс да ви обикне. Нито мускулите и видът ви на мъжкар.

— Познавам един тип, който би ми заел люляковия си костюм — казах аз.

— Не искате ли тази работа? — попита Тикнър. Поклатих глава.

— Това, което искате вие, мистър Тикнър, е някой, който да е достатъчно смел, за да се навре в огъня да вади чуждите кестени и достатъчно печен, за да излезе оттам невредим. И в същото време искате той да изглежда като Мечо Пух и да действа като Червената шапчица. Аз дори не знам дали Червената шапчица има разрешително за носене на оръжие.

Той замълча за момент. Другата маса се опразни и сега ние бяхме сами в залата на втория етаж, като се изключат неколцината келнери и метр д'отелът.

— Дявол да го вземе — рече Тикнър, — прав сте. Ако искате работата — ваша е. Двеста долара на ден плюс разноските. И, бог да ми е на помощ, надявам се, че не съм сбъркал.

— Окей — рекох. — Кога ще се срещна с мис Уолъс?

[1] Негрони — алкохолен коктейл от джин, сладък вермут и ангостура — Бел. ред. ↑

[2] Вид игра на тенис, при която топката се удря в стена (англ.). Б.е.р. ↑

2

Срещнах се с Рейчъл Уолъс в един ясен октомврийски ден, когато заедно с Тикнър поехме пеша край Кметството, през Градската градина с обагрени от есента листа, за да я посетим в стаята ѝ в хотел „Риц“.

Тя не приличаше на Кари Нейшън^[1]. Беше жена с приятна външност, горе-долу на моята възраст, с рокля на Дайана фон Фурстенберг, леко червило на устните и дълга, черна и чиста коса.

Тикнър ни представи един на друг. Тя ми стисна ръката здраво и ме разгледа внимателно. Ако имах гуми, щеше да ги изпробва с ритник.

— Е, изглеждате по-добре, отколкото очаквах — рече тя.

— Какво очаквахте? — попитах аз.

— Някой дебелогъз бивш полицай с лош дъх, облечен с костюм от „Андерсън Литъл“.

— Всеки допуска грешки — казах аз.

— Нека ги сведем до минимум — рече тя. — Мисля, че за тази цел трябва да поговорим. Но не тук. Мразя хотелските стаи. Да слезем долу в бара.

Казах, че съм съгласен. Тикнър кимна. И тримата поехме надолу. Барът на „Риц“ е всичко онова, което трябва да бъде един бар — тъмен, тих и тапициран с кожа, с огромен прозорец с изглед към „Арлингтън стрийт“ и Градската градина отсреща. Стъклото на прозореца не пропуска светлина, така че барът остава полутъмен. Винаги ми е приятно да пия там. Тикнър и Рейчъл Уолъс си поръчаха martini с лед. Аз — бира.

— Това напълно съвпада — каза Рейчъл Уолъс, когато си поръчах бирата.

— Всички ми се присмиват, когато си поръчам някое женско питие — казах аз.

— Джон ме предупреди, че сте шегаджия. Само че аз не съм. Ако искате сътрудничеството ни да бъде успешно, най-добре е веднага да

разберете, че аз не обичам шегите. Независимо, дали са сполучливи или не.

— Бихте ли възразили, ако от време на време си позволявам вътрешно по някоя и друга крива усмивка, в случай че бъда изненадан от житейска прищявка?

Тя се обърна към Тикнър и рече:

— Джон, няма да стане. Разкарай го.

Тикнър отпи дълга глътка от своето мартини.

— Рейчъл, по дяволите. Той е най-добрият в околността, като се има предвид за какво ни трябва. Ти наистина го клъвна за бирата. Бъди разумна, Рейчъл.

Аз отпих малко бира. В средата на масата, в една купичка, имаше фъстъци. Взех си малко.

— Той е чел книгата ти — рече Тикнър. — Беше я чел още преди да се срещна с него.

Тя извади с клечка за зъби маслината от питието си и отхапа половината, задържа другата половина пред долната си устна и ме погледна.

— Какво е мнението ви за „Сестринство“?

— Мисля, че сте преработила Симон дьо Бовоар.

Начервените ѝ устни изглеждаха много ярки на фона на доста бледото ѝ лице. Затова и усмивката ѝ не бе незабележима.

— Може би ставате — рече тя. — Аз предпочитам да си мисля, че пригаждам Симон дьо Бовоар към съвременните проблеми. Но съм готова да приема „преработка“. Това е по-прямо. Вие се изразявате открито.

Взех си още фъстъци.

— Защо сте чел Симон дьо Бовоар?

— Приятелката ми ми я подари за рождения ден. Тя ми я препоръча.

— Според вас, кое е най-убедителното ѝ прозрение?

— Това, че на жените е отредено положението на други? вие май ме изпитвате?

— Искам да добия известна представа за отношението ви към жените и проблемите на жените.

— Това е тъпо — казах. — Би трябвало да се интересувате колко добре стрелям, силно ли удрям и дали съм достатъчно чевръст. Ето за

това ми се плаща по двеста долара на ден. Моето отношение към жените е без значение. Същото се отнася и за прозренията ми, родени от „вторият пол“.

Тя ме гледа още известно време. Облегна се назад върху червените кожени възглавници на ъгловото канапе, на което седяхме. После много леко потърка длани.

— Добре — рече тя. — Ще опитаме. Но има основни правила. Вие сте едър, привлекателен мъж. Вероятно сте имал успехи сред някои жени. Аз не съм от тези жени. Аз съм лесбийка. Не изпитвам никакъв сексуален интерес нито към вас, нито към който и да е друг мъж. Ето защо, няма никаква нужда да флиртувате. И това не бива да ви засяга лично. Обижда ли ви или ви възбужда мисълта за жена хомосексуалистка?

— Нито едното, нито другото — казах аз. — Има ли трета възможност?

— Надявам се — рече тя. Направи знак на келнера и поръча по още едно питие. — Аз имам да върша работа — продължи тя. — Да пиша книги и да ги рекламирам. Да изнасям беседи, да отстоявам каузи и да живея живота си. Нямам намерение да стоя затворена в някоя безопасна къща и да се крия, докато животът ми отминава. Нямам намерение да се променям, каквото и да говорят и каквото и да правят фанатиците. Трябва да сте наясно с тези неща, ако ще се заемате с въпросната задача.

— Наясно съм — казах аз.

— Освен това, аз водя активен сексуален живот. Не само активен, но и разнообразен. Трябва да сте подготвен за това и да прикривате враждебността, която може би ще изпитате към мен или към жените, с които спя.

— Ще ме уволните ли, ако се изчервя?

— Вече ви казах, нямам никакво чувство за хумор. Съгласен ли сте или не?

— Съгласен съм.

— И накрая, като изключим случаите, в които прецените, че животът ми е в опасност, искам да не ми се пречкате. Съзнавам, че ще трябва да сте наблизко и да наблюдавате. Не знам доколко сериозни са заплахите, но вие трябва да приемете, че са сериозни. Разбирам това.

Но, като изключим ситуацията, когато въпросът е за живот и смърт, не желая да чувам за вас. Искам една сянка.

— Съгласен съм — каза аз и допих остатъка от бирата си.

Келнерът дойде, взе празната купичка за фъстъци и сложи нова. Рейчъл Уолъс забеляза, че бирата ми е свършила и направи знак на келнера да донесе друга. Тикнър погледна своята чаша и тази на Рейчъл Уолъс. Неговата беше празна, нейната — не. Той не поръча.

— Външният ви вид е добър — каза тя. — Костюмът ви е хубав и добре ушит. За случая ли сте се пременил или винаги изглеждате добре.

— За случая. Обикновено нося светлосиньо трико с голямо червено „S“ отпред.

В бара беше тъмно, но нейното червило беше ярко и за момент ми се стори, че тя се усмихна, или че почти се усмихна, или че крайчецът на устните ѝ трепна.

— Искам да сте представителен — рече тя.

— Ще бъда представителен, но ако искате да съм подходящо облечен, ще трябва да ми казвате предварително какви са плановете ви.

— Разбира се — каза тя.

Благодарих ѝ. Постарах се да не мисля за фъстъците. Една купичка стигаше.

— Аз казах, каквото имах да казвам. Сега е ваш ред. Сигурно имате някакви изисквания или въпроси, или каквото и да е там. Говорете.

Отпих от бирата.

— Както казах на мистър Тикнър при първия ни разговор, аз не мога да гарантирам вашата безопасност. Това, което мога да направя, е да увелича шансовете да бъде избегнато евентуално нападение. Но някой фанатик или луд би могъл да се добере до вас.

— Разбирам това — рече тя.

— Вашият сексуален живот не ме интересува. Не ме е грижа дали ще избягате с Анита Брайънт, но, когато това стане, аз непременно трябва да съм край вас. Ако го правите с непознати, съществува възможност да поканите убиеца в леглото си.

— Да не би да намекувате, че съм развратна?

— Вие самата го потвърдихте преди малко. Ако не е така, няма проблеми. Не допускам някоя от вашите приятелки да ви убие.

— Смятам да не обсъждаме повече моя сексуален живот. Джон, за бога, поръчай по още едно питие. Изглеждаш толкова притеснен, че се боя да не се разпаднеш.

Той се усмихна и махна на келнера.

— Имате ли някакви други изисквания? — обърна се тя към мен.

— Може би още едно — казах аз. — Наел съм се да охранявам вашето тяло, това е, което ще правя. Част от работата ми в това отношение ще се състои в това да ви казвам какво може и какво не може да правите. Имайте го предвид, преди да ми кажете, че ви се пречкам. Ще стоя настрана от вас, когато мога, но няма да мога винаги да правя това.

Тя протегна ръката си през масата и аз я поех.

— Ще опитаме, Спенсър — рече тя. — Може и нищо да не се получи, а може и да се получи. Ще опитаме.

[1] Кари Амелия Нейшън (1846–1911) — сторонник за въздържание. Сама, а понякога и с други жени, е влизала в пивници в Канзас, пеейки химни и използвайки томахавка е опустошавала мебелите и стъкларията. — Бел. ред. ↑

3

— Окей — казах. — Разкажи ми кога започнаха да ви заплашват със смърт.

— Винаги съм получавала писма, пълни с омраза. Но напоследък започнаха да ми се обаждат по телефона.

— Какво значи напоследък?

— Веднага щом бяха отпечатани шпалтите.

— Какво представляват шпалтите? И до кого стигат те?

— Щом се отпечата даден ръкопис — намеси се Тикнър, — се пускат няколко екземпляра, за да бъдат изчетени от автора и от редактора. Тях наричаме шпалти.

— Този етап ми е известен — казах. — Какво става с онези шпалти, които излизат вън от издателството?

— Шпалтите обикновено са на дълги листове, по две-три страници на един лист. За рецензентите и за хора, от които бихме желали да получим благоприятни отзиви с рекламна цел, подрязваме шпалтите, подвързваме ги с евтини картонени корици и им ги изпращаме.

Сега, след като бе погълнал половината от третото си мартини, Тикнър изглеждаше по-спокоен. Аз все още се борех с желанието си да посегна към фъстъците.

— Имате ли списък на хората, на които сте изпратили от тях?

Тикнър кимна утвърдително.

— Мога да ви го дам утре.

— Добре. Значи, телефонните обаждания започнаха след отпечатването на шпалтите. Разкажете ми за тях.

Рейчъл Уолъс ядеше маслината от мартинито си. Зъбите ѝ бяха малки, равни и изглеждаха добре поддържани.

— Мъжки глас — каза тя. — Нарече ме гадна лесбийка, „шибана долна лесбийка“, доколкото си спомням. И ми каза, че ако тази книга види бял свят, аз ще съм мъртва в деня, в който тя се пръкне по улиците.

— Книгите не се пръкват по улиците — казах аз. — Този идиот бърка клишетата.

— През последната седмица ми се обажда по веднъж всеки ден.

— И всеки път ли казва едно и също нещо?

— Не дума по дума, но приблизително същото. Смисълът винаги се свежда до това, че ще умра, ако книгата бъде издадена.

— Винаги ли е един и същ глас? — Не.

— Това е много лошо.

— Защо? — попита Тикнър.

— Значи е по-малко вероятно да е някой изкукал, който си излива яда по телефона — казах аз. — Предполагам, че сте отхвърлила мисълта да оттеглите книгата си?

— Абсолютно.

— Ние ѝ предложихме — рече Тикнър. — Казахме, че няма да ѝ търсим отговорност по договора.

— Но споменахте и за връщане на аванса — каза Рейчъл Уолъс.

— Ние се занимаваме с бизнес, Рейчъл.

— Същото правя и аз — каза тя. — Моят бизнес са правата на жените, хомосексуалната свобода и писането — тя погледна към мен. — Не мога да ги оставя да ме изплашат. Не мога да ги оставя да ме накарат за замълча. Разбирате ли ме?

Казах, че я разбирам.

— Това ви е работата — рече тя. — Да направите така, че да ми бъде разрешено да говоря.

— Какво има в новата книга — попитах аз, — което би накарало някой да ви убие?

— Отначало я започнах като книга за сексуалните предразсъдъци. За дискриминацията на трудовата борса по отношение на жените, на хомосексуалистите и особено на жените-хомосексуалистки. Но темата се разшири. Сексуалните предразсъдъци вървят ръка за ръка с другите форми на корупция. Нарушаването на законите за равнопоставеност при наемането на работа често пъти е съпътствано от нарушаването и на други закони. Подкупи, рушвети, рекет, изнудване. Назвала съм поименно някои личности. Много хора ще бъдат засегнати от моята книга. Всички до един си го заслужават.

— Корпорации — намеси се Тикнър, — местни правителствени агенции, политици, градските власти, римокатолическата църква. Разобличила е голяма част от местните структури на властта.

— Все за Бостън ли става дума?

— Да — каза Рейчъл. — Използвам го като един микрокосмос. Вместо да правя обобщения за нацията, аз изследвам от много близо един голям град. Реториците биха нарекли това синекдоха.

— Да — казах, — обзалагам се, че така биха го нарекли.

— Така че, нали виждате — рече Тикнър. — има достатъчно много потенциални злодеи.

— Може ли да получа един екземпляр от книгата да я прочета?

— Донесъл съм един — Тикнър взе куфарчето си от пода, отвори го и извади една книга със зелена обложка. Заглавието, изписано с жълто-розови букви, заемаше по-голямата част от корицата. Снимката на Рейчъл Уолъс заемаше почти цялата задна корица. — Току-що излезе от печат.

— Довечера ще я прочета — казах аз. — Кога да се явя на работа?

— Още сега — каза Рейчъл Уолъс. — вие сте тук. Въръжен сте. И ще бъда съвсем откровена, уплашена съм. Няма да позволя да ме разколебаят. Но съм уплашена.

— Какви са плановете ви за днес? — попитах.

— Ще изпием тук още може би три питиета, след което ще отидем да вечеряме някъде. След вечеря аз ще се прибера в стаята си и ще работя до полунощ. В полунощ ще си легна. Щом си вляза в стаята и заключа вратата, мисля, че може да си вървите. Сигурна съм, че охраната тук е доста добра. При най-малкия шум край вратата ми, ще повикам, без да се колебая, хотелската охрана.

— А утре?

— Утре трябва да ме вземете от стаята ми в осем часа. Сутринта ще държа реч, а следобед ще раздавам автографи.

— Тази вечер имам уговорена среща. Може ли да я поканя да дойде с нас?

— Вие не сте женен — рече тя.

— Вярно е — казах.

— Среща с някоя случайна ли е или става дума за приятелката ви?

— Става дума за приятелката ми.

— Ние не можем да поемем нейните разноски, нали разбирате — обади се Тикнър.

— О, по дяволите — казах аз.

— Да, естествено, поканете я. Все пак, надявам се, че не възнамерявате да я мъкнете навсякъде. Първо работата, после удоволствието, нали знаете.

— Тя не е от онези, дето ги мъкнат — казах аз. — Трябва да се радвате, ако дойде с нас.

— Не ми пука от тона ти, копеле такова — каза Рейчъл Уолъс. — Аз имам напълно законно основание да държа да не се разсейваш с приятелката си, за да можеш да вършиш онова, за което съм те наела и за което ти плащам. В случай на опасност за кого би се погрижил най-напред, за нея или за мен?

— За нея — казах аз.

— В такъв случай, предлагам тя да не е винаги с нас.

— Няма да бъде — успокоих я аз. — Съмнявам се, че би го изтърпяла.

— Възможно е да променя решението си за тази вечер — каза тя.

— Възможно е и аз да променя своето.

— Чакайте! Чакайте сега — намеси се Тикнър. — Сигурен съм, че Рейчъл не искаше да каже нищо лошо. Тя има право, Спенсър, сигурен съм, че разбираш това.

Аз не казах нищо.

— За тази вечер, естествено, е напълно разбираемо — рече Тикнър. — Ти си имал среща. Не си могъл да знаеш, че Рейчъл ще поиска да си с нея тази вечер. Сигурен съм, че ще ѝ е приятно да вечеря с вас двамата.

Рейчъл Уолъс не каза нищо.

— Вероятно би могъл да се обадиш на дамата и да я поканиш.

На Рейчъл Уолъс не ѝ хареса, че Тикнър употреби думата „дама“, но се задоволи само да му отправи пълен с отвращение поглед. Той не забеляза или отказа да забележи, не знам кое от двете.

— Къде ще вечеряме? — обърнах се аз към Рейчъл.

— Искам да е в най-добрия ресторант в града — рече тя. — Имаш ли някакво предложение.

— Най-добрият ресторант в града не е в града. Намира се в Марбълхед, нарича се „Розали“.

— Каква е кухнята там?

— Северноиталианска. Еклектична. Преобладават специалитети на заведението.

— Без разни кюфтета? Без пици?

— Без нищо такова.

— Ти знаеш ли го този ресторант, Джон?

— Не съм ходил в него. Чувал съм, че е отличен.

— Много добре, отиваме. Кажи на приятелката си, че ще я чакаме там в седем часа. Аз ще се обадя за резервации.

— Приятелката ми се казва Сюзън. Сюзън Силвърман.

— Добре — каза Рейчъл Уолъс.

4

„Розали“ се намира в обновена търговска сграда в една от най-лошите части на Марбълхед. Но най-лошата част на Марбълхед е едробуржоазна. Търговската сграда, вероятно, някога е произвеждала щипки за банкноти.

Към ресторанта водеше стълбище, а зад вратата имаше малък бар за правостоящи. Сюзън беше на бара и пиеше чаша шабли^[1], разговаряйки с някакъв млад мъж със сако от рипсено кадифе и карирана риза. Мъжът имаше стражарски мустаци, засукани нагоре. Хрумна ми да го удуша с тях.

Спряхме за момент при вратата. Сюзън не ни виждаше, а Уолъс се оглеждаше за метр д’отела Сюзън беше облечена в двуреден жакет от камилска вълна и пола от същата материя. Под жакета се виждаше горскозелена риза, разкопчана на шията. Беше обута с високи ботуши, които се губеха под полата. Винаги имах чувството, че когато я срещна внезапно в малко необичайно обкръжение, сбор от фанфари би трябвало да свирят тревога и туш. Приближих се до нея и казах:

— Извинявай, но щом те видя, сърцето ми започва да пее като априлски ден на крилете на пролетта.

Тя се обърна към мен, усмихна се и рече:

— Всички така ми говорят — посочи към младия мъж със стражарските мустаци. — Това е Том — представи го тя. После, с насмешливи, зли пламъчета в очите си, добави — Том бе така добър да ме почерпи чаша шабли.

— Броя: Едно! — обърнах се аз към Том.

— Моля? — каза той.

— Това е краят на един стар виц — поясних. — Приятно ми е.

— Да — рече Том, — и на мен.

Метр д’отелът беше застанал до Рейчъл Уолъс, облечен в тъмнокадифян костюм с жилетка под сакото.

— Вземи си виното и ела — казах аз.

Сюзън се усмихна на Том и двамата се приближихме към Уолъс.

— Рейчъл Уолъс — представих я аз, — Сюзън Силвърман.
Сюзън подаде ръка и каза:

— Здравей, Рейчъл. Мисля, че пишеш чудесни книги. Уолъс се усмихна, пое ръката ѝ и каза:

— Благодаря. Приятно ми е да се запознаем.

Метр д'отелът ни отведе до нашата маса, подаде ни менюто и каза:

— Сега иде изпратя някого да вземе поръчката ви за аперитива.

Седнах срещу Сюзън, вдясно от Рейчъл Уолъс. Тя бе жена с приятна външност, но в съседство със Сюзън изглеждаше така, сякаш е била прана в силен разтвор от белина. Тя беше силна личност, интелигентна, известна, но аз изпитвах съжаление към нея като я гледах редом със Сюзън. От друга страна, изпитвах съжаление към всички жени, когато ги сравнявах със Сюзън.

— Разкажи миза Спенсър — каза Рейчъл. — Отдавна ли го познаваш?

— Запознахме се през 1973-та — рече Сюзън, — но винаги съм го познавала.

— Така ѝ се струва — казах аз. — И то само, когато говоря.

Рейчъл се направи, че не ме чува.

— И какъв е той?

— Той е такъв, какъвто изглежда — рече Сюзън.

Келнерката дойде и ни взе поръчките.

— Не, имам предвид в подробности, що за човек е. Може би ще разчитам на него да охранява живота ми. Трябва да го познавам.

— Не ми се ще да ти го казвам пред него, но за тази цел не би могла да намериш някой по-добър.

— Или толкова добър — казах аз.

— Трябва да превъзмogneш този стремеж да подценяваш добродетелите си — рече Сюзън. — Прекалено си скромна.

— В състояние ли е да подтисне неприязънта си към радикалния феминизъм, така, че да може да ме охранява пълноценно?

Сюзън погледна към мен и отбори широко очи:

— Няма ли да е по-добре ти да отговориш на този въпрос, хитрецо?

— Според мен, твърдението ти е голословно — казах аз.

— С нищо не съм показал неприязън към радикалния феминизъм. Всъщност, няма дори никакви доказателства, че ти си радикална феминистка.

— По принцип съм свикнала да очаквам неприязън по отношение на радикалния феминизъм — каза Рейчъл Уолъс.

— Рядко греша в това отношение.

— Може би с право — отвърнах.

— Понякога наистина е много досаден — рече Сюзън. — Знае, че искаш да те разубеди в това и нарочно няма да го направи. Но аз ще го направя. Него не го е особено грижа за радикалния феминизъм. Но щом е казал че ще те охранява, значи ще го направи.

— Не съм досаден — казах аз. — Ако й кажа, че не изпитвам неприязън към нея, това няма да я убеди. Или поне не би трябвало да я убеди. Няма начин да й се докаже, докато нещо не се случи. Това не става с приказки.

— Става — рече Сюзън. — Зависи и от тона, с който ще ги кажеш. Просто ти си толкова дяволски независим, че не искаш да се обясняваш пред никого.

Келнерката дойде и донесе вино за Сюзън, бира „Бек“ за мен и мартини за Рейчъл Уолъс. Другите пет, които бе изпила същия следобед, изглежда нямаха никакво въздействие върху нея.

— Май че не трябва да я мъкна навсякъде — обърнах се към Рейчъл.

— Мъжкото начало — каза тя. — Кодът на мъжкарите. Той го стяга като ризница и затова не е в състояние да се обясни или да се извини, или евентуално да заплаче, или да покаже някаква емоция.

— Затова пък повръщам хубаво и след малко ще го направя.

Уолъс рязко се извърна към мен. Лицето й беше сурово и опънато. Сюзън я потупа леко по рамото.

— Дай му време — рече тя. — Докарва ти се. Трудно е да го класифицираш. Но ще се грижи за теб. И ще внимава какво ти се случва. И ще те пази да не ти се случи нещо лошо — Сюзън отпи от виното си. — Наистина ще го направи.

— А за теб грижи ли се? — попита Рейчъл.

— Всеки от нас се грижи за другия — отвърна Сюзън. — Сега аз правя точно това.

Рейчъл Уолъс се усмихна, лицето й се отпусна.

— Вярно е — рече тя. — Правиш го и още как! Келнерката се появи отново и ние поръчахме вечерята.

Наслаждавах се на крем-супата от моркови, когато Рейчъл каза:

— Джон ми каза, че си се занимавал с бокс.

Кимнах. Предусещах накъде бие разговорът.

— И си участвал във войната в Корея?

Отново кимнах.

— И си бил полицай?

Ново кимване.

— И сега се занимаваш с това.

Последното беше констатация. Нямахше нужда от кимване.

— Защо престана да се боксираш?

— Постигнах всичко, на което бях способен.

— Не беше ли добър?

— Добър бях. Но не бях велик. Ако си просто добър, не можеш да преживееш. Само великите преживяват наистина добре. Освен това, тази работа не е особено чиста.

— Уморяваше ли те насилието?

— Не на ринга — казах аз.

— Значи, не си имал нищо против да набиеш някого до кръв?

— Той участва доброволно. Ръкавиците са с подалата. Няма нищо общо с пацифизма, но ако има насилие, то е контролирано, по правила и регламентирано. Никога не съм наранил някого лошо. Никога не са ме наранявали лошо.

— Носът ти очевидно е чупен.

— Много пъти — казах. — Но това е дреболия. Боли, но не е нещо сериозно.

— И си убивал хора.

— Да.

— Не само в армията.

— Не.

— Що за човек е онзи, който прави това?

Сюзън се беше загледала много съсредоточено в мебелировката.

— Това е великолепен старинен шкаф, вижте месинговите панти — каза тя.

— Не сменяй темата вместо него — каза Рейчъл. — Нека да ми отговори.

Тя говореше малко рязко за моя вкус. Но ако има нещо на тази земя, в което съм сигурен, то е, че Сюзън не се оставя да падне по гръб. Трудно може да се намери някой, който да ѝ се наложи.

— Всъщност — рече тя, — аз исках да сменя темата заради себе си. Ще се изненадаш, като разбереш колко пъти съм слушала този разговор.

— Искаш да кажеш, че те отегчаваме.

— Съвсем малко — усмихна ѝ се Сюзън.

— Аз отегчавам мнозина — каза Рейчъл. Това не ме притеснява. Нямам нищо против да досаждам, за да разбере онова, което искам да знам.

Келнерката ми донесе телешкото. Хапнах малко.

— И какво искаш да знаеш?

— Защо се занимаваш с неща, които са свързани с насилие и с опасности.

Отпих половин чаша бира. Взех си още една хапка от телешкото.

— Знаеш ли — казах. — мисля, че насилието е своего рода страничен ефект. Винаги съм искал да си живея живота така, както аз го разбирам. И винаги съм се стараел да правя това, което мога да правя. Бива ме в определени неща — старал съм се да вървя в тази посока.

— Отговорът не ме удовлетворява — каза Рейчъл.

— Не е и нужно. Важното е, че мен ме удовлетворява.

— Това, което той няма да каже — рече Сюзън, — и което не би признал дори и на себе си е, че би искал да е сър Гейвин^[2]. Той просто се е родил с петстотин години закъснение. Ако разбереш това, ще разбереш повечето от нещата, за които питаш.

— Шестстотин години — казах аз.

[1] Шабли — марка бяло сухо вино, което се произвежда в Шабли, Сев. Бургундия, Франция. Бел. ред. ↑

[2] Сър Гейвин — племенник на крал Артур, образец за рицарска вежливост и достойнство. ↑

5

Как да е, привършихме с останалата част от вечерята. Сюзън разпита Рейчъл за книгите и за работата ѝ и това отвлеche вниманието ѝ от мен към нещо, което ѝ харесваше много повече. Сюзън си я бива в това отношение. След вечерята трябваше да откарам Рейчъл обратно в хотел „Риц“. Сбогувахме се със Сюзън на паркинга зад ресторанта, където бяхме оставили колите си.

— Не бъди лош с нея — меко каза Сюзън. — Тя е изплашена до смърт и се чувства страшно зле с теб и със своя страх.

— Аз не я упреквам за това, че се страхува — казах. — Но вината за това не е моя.

— Спенсър, имам да върша работа — обади се Рейчъл от предната седалка на колата ми.

— Господ да ми е на помощ — казах на Сюзън.

— Изплашена е — рече тя. — На това се дължи проклетията ѝ. Помисли си как би се чувствал ти, ако тя беше единствената ти защита.

Потупах Сюзън по дупето, реших, че ще е лицемерно да я целуна и ѝ отворих вратата, за да се качи в спортната си кола. Бях доволен, че се е отървала от Шевролета си. Не ѝ отиваше.

— Държа ми вратата, само за да я подразниш — каза Сюзън през отворения прозорец.

— Да, скъпа, но аз се прибирам вкъщи с нея.

Сюзън включи на скорост и подкара колата от паркинга. Аз се настаних до Рейчъл и също потеглих.

— Господи, от коя година е тази кола? — попита Рейчъл.

— 1968-ма. Бих си купил нова, но вече не произвеждат открити — може би трябваше да си взема някаква спортна кола. Или може би само някой стар Шевролет щеше да ми тича.

— Сюзън е много привлекателна личност — каза Рейчъл.

— Вярно е — съгласих се аз.

— Това, че тя те харесва, ме кара да изпитвам по-добри чувства към теб — каза Рейчъл.

— Тя ми помага да ме приемат на доста места.

— Личи си привързаността ви един към друг.

Кимнах.

— Различно е от начина, по който обичам аз, но мога да го разбера у другите. Щастлив си, че имаш такава силна връзка.

— И това е вярно — потвърдих аз.

— Ти не ме харесваш.

Свих рамене.

— Така е — каза тя.

— Това е без значение.

— Не ме харесваш и не харесваш това, което олицетворявам.

— Какво олицетворяваш?

— Правото на всяка жена да бъде такава, каквато е. Да организира живота си в съответствие със своето собствено желание, да не поставя волята си в зависимост от прищевките на мъжете.

— Ау! — казах аз.

— Разбираш ли, че нося името на баща си?

— Не знаех това.

— Не съм имала никакъв избор — рече тя. — То ми е било дадено.

— И при мен е така — казах аз.

Тя ме погледна.

— Било ми е дадено — Спенсър. Не съм имал избор. Не съм могъл да кажа, че бих предпочел да се казвам Спейд, Самюел Спейд. Това би било страхотно име, но уви. Трябвало е да се сдобия с име като на някакъв английски поет. Знаеш ли какво е писал Спенсър?

— „Вълшебната кралица“?

— Да. Така че от какво се оплакваш?

Вече бяхме излезли от Марбълхед и карахме по шосе 1А, през Суомпскот.

— Не е същото — каза тя.

— Защо да не е?

— Защото аз съм жена, а са ми дали мъжко име.

— Всяко име е щяло да бъде без твоего съгласие. Било на майка ти или на баща ти. Пък и ако беше взела името на майка ти, нямаше ли това да е в крайна сметка името на дядо ти?

Пред мен имаше някакъв Буик-Електра, който започна да намалява. Отзад един Додж излезе в лявото платно и се изравни с мен.

— Лягай долу — казах аз.

— Какво? — попита тя и аз я хванах с дясната си ръка зад врата и я притиснах надолу към пода. С лявата си ръка завъртях силно волана и минах от вътрешната страна на Буика. Десните гуми се качиха на тротоара. Буикът изви надясно, за да ми прегради пътя и аз дадох газ докрай, изподрах дясната му страна и слязох от тротоара пред него, оставяйки след себе си силна миризма на изгоряла гума. Продължих нататък по моста „Генерал Едуардс“, натискайки газта до дупка и с лакът на клаксона, следван от Буика и Доджа. Лакътят ми беше на клаксона, защото в ръката си държах пистолет.

Беше твърде светло, твърде оживено и прекалено рано вечерта. Буикът отби по посока на „Пойнт ъв пайнс“ и Доджът го последва. Аз кривнах наляво, за да избегна една кола, след това извих обратно надясно, за да избегна друга и започнах да намалявам скоростта.

Рейчъл Уолъс се беше привела в почти ембрионална поза към пода на колата от нейната страна. Сложих пистолета на седалката до мен.

— Едно от предимствата на карането на Шевролет модел 68-ма — казах аз — е, че не ти пука особено, ако случайно го чукнеш.

— Може ли да се изправя? — попита тя. Гласът ѝ прозвуча силно.

— Да.

Тя се изви и се изправи обратно на седалката.

— Нужно ли беше това?

— Да.

— Наистина ли ни преследваше някой?

— Да.

— Ако е било така, ти се справи добре. Аз нямаше да реагирам толкова бързо.

— Благодаря — казах аз.

— Не ти правя комплименти. Просто отчитам един факт. Видя ли им номерата?

— Да, 469ААГ и Д60240, и двете с масачузетска регистрация. Но няма да имаме никаква полза от това, освен ако не са някои калпави

аматьори, а начинът по който ме сгасиха на шосето преди да се усетя, ме кара да мисля, че не са аматьори.

— Смяташ, че трябваше да ги забележиш по-рано ли?

— Да. Прекалено се бях увлякъл да споря с теб относно именната система. Не трябваше изобщо да допускам да се качвам на тротоара по този начин.

— В такъв случай, отчасти аз съм виновна, задето съм ти отвлякла вниманието.

— Това не е твоя работа, а моя. Аз знам по-добре от теб кое как трябва да бъде.

— Добре де — рече тя, — нищо лошо не е станало. Отървахме се.

— Ако типът с Буика пред нас беше само малко по-добър, нямаше да се отървем.

— Щеше да ти отреже пътя ли?

— А Доджът щеше да ни помете — кимнах аз.

— Всъщност, нямаше ли да те помете теб? Аз бях на пода, а ти беше много по-близо до него, все пак.

— Това е съвсем без значение — свих рамене аз. — Ако ти беше оцеляла при сблъсъка, те щяха да изчакат и да ти видят сметката.

— Ти приемаш толкова спокойно всичко.

— Нищо подобно. Това ме плаши.

— Може би. И мен ме плаши. Но ти сякаш го очакваш.

Никакво морално негодувание. Ти не се чувстваш отвратен. Или оскърбен. Или... потресен. Не знам. Ти правиш всичко това да изглежда толкова обикновено.

— Потресът също е безсмислен. Безполезен е. Или поне изразяването му е безполезно. Освен това, аз не съм някой от типовете в онази кола.

Минахме покрай кучешката алея и обиколихме край „Бел Съркъл“. В огледалото за обратно виждане не се забелязваше никой.

— В такъв случай ти вършиш всичко това отчасти от морално негодувание.

Погледнах я и поклатих глава.

— Правя всичко това, защото ми е приятно да го правя.

— Господи! — каза тя — Ти си голям инат.

— Някои го смятат за достойнство в моята професия — рекох аз.

Тя погледна към пистолета, който лежеше върху седалката.

— Няма ли да махнеш вече това нещо?

— Мисля да го оставя там, докато стигнем хотела.

— Никога през живота си не съм пипала пистолет.

— Те са едни добре направени уреди — казах. — Ако са добри.

Много точни.

— Този добър ли е?

— Да, много хубав пистолет.

— Никой пистолет не е хубав — рече тя.

— Ако онези господа се появят отново — казах аз, — може и да започнеш да го харесваш.

Тя поклати глава.

— Докъде сме я докарали. Понякога ми прилява като се замисля.

— За кое?

— В тази страна — земята на свободните и прочие глупости аз се нуждая от мъж с пистолет, за да ме пази, просто защото съм такава, каквата съм.

— А от тоба на човек наистина може да му прилее — съгласих се аз.

6

В осем и половина на другата сутрин отидох да взема Рейчъл Уолъс от стаята ѝ и слязохме да закусим в кафенето на „Риц“. Бях в одеждите си на бодигард — дънки, тениска, кадифено яке „Левис“ и ослепително нови маратонки „Пума“: тъмносини, велурени със златна ивица. Специален полицейски „Смит и Уесън“ 38 лежеше в раменен кобур.

— Аха, днес не сме толкова официални. Ако и довчера се облечеш така, няма да те пуснат в ресторанта — каза Рейчъл Уолъс.

— Работни дрехи — рекох. — Удобни са ми, като се движа. Тя кимна и дояде яйцето си. Беше облечена в скромна сива рокля с кашмирен шал около врата.

— Смяташ ли, че ще се наложи да се движиш?

— Вероятно не — отвърнах. — Но, както казват в Пентагона, трябва да планираш действията си съобразно възможностите, а не съобразно намеренията на противника.

Тя подписа чека и рече:

— Да тръгваме.

Взе чантата си изпод масата и се запътихме навън през фойето. Получи палтото си от гардероба — светлокафяв тренчкот. Личеше си, че струва доста пари. Не си направих труда да ѝ го държа. Тя не ми обърна никакво внимание докато го обличаше. Огледах фойето. Имаше немалко хора, но никой не изглеждаше не на място. Нямах никой с пистолет или поне нямах никой, на който да му се вижда пистолета. Всъщност, аз бях единственият човек, когото бих заподозрял, ако не се познавах толкова добре и ако не се обичах толкова.

Една млада жена в зелен костюм и с кафява барета се приближи към нас от входа откъм „Арлингтън стрийт“.

— Здравейте, мис Уолъс. Колата ви чака.

— Познаваш ли я? — попитах аз.

— Да — каза Рейчъл. — Това е Линда Смит.

— Имам предвид лично — настоях аз, — не само да си чувала за нея или да сте си разменяли писма.

— Да, виждали сме се вече няколко пъти.

— Добре.

Излязохме на „Арлингтън стрийт“. Аз вървах напред. Улицата беше оживена както всеки ден по това време. До жълтия бордюр беше паркирано едно волво. Моторът работеше, а портиерът държеше предната врата откъм мястото до шофьора. Когато видя Линда Смит, той отвори вратата. Аз надникнах в колата, след това се отдръпнах встрани. Рейчъл Уолъс се настани вътре, портиерът затвори вратата, аз се качих отзад, а Линда Смит седна зад волана.

— Линда, познаваш ли мистър Спенсър? — попита Рейчъл, когато се вляхме в потока от коли.

— Не. Приятно ми е да се запознаем, мистър Спенсър.

— И на мен, мис Смит — отвърнах. На Рейчъл щеше да ѝ хареса обръщението.

— Спенсър се грижи за мен при тази обиколка — обясни Рейчъл.

— Зная. Джон ми каза — тя погледна към отражението ми в огледалото за обратно виждане. — Никога не съм срещала истински бодигард.

— Ние сме съвсем обикновени — казах. — И в наште вени кръв червена блика.

— Пък и начетен!

— Кога трябва да бъдем в Белмонт?

— В десет часа — отвърна Линда — в градската библиотека на Белмонт.

— Какво ще правим там? — попитах.

— Мис Уолъс ще изнесе сказка в клуба „Приатели на библиотеката“.

— Хубаво либерално градче сте си избрали.

— Не се безпокой, Спенсър — каза Рейчъл Уолъс. Тонът ѝ беше рязък — Казах, че ще говоря където мога и пред когото мога. Имам какво да кажа и не възнамерявам да убеждавам тези, които вече са съгласни с мен.

Кимнах.

— И да има проблеми, не е страшно. Затова ти се плаща.

Пристигнахме в библиотеката на Белмонт в десет без петнадесет. Там десетина мъже и жени се разхождаха нагоре-надолу с плакати, закачени с ремъци на прътове.

От другата страна на улицата беше паркирана една патрулна кола с двама полицаи, които кротко седяха вътре.

— Паркирайте зад ченгетата — казах.

Линда направи завой и спря зад полицейската кола. Аз излязох навън като им казах:

— Останете за малко в колата.

— Няма да се свивам тук заради няколко демонстранти.

— Тогава гледай страшно, докато седиш тук. Затова ми се плаща. Искам само да попріказвам с ченгетата.

Приблжих се до патрулната кола. Полицаят на волана беше млад, с умно лице. Имаше вид на човек, който при първа възможност ще ти каже да си налягаш парцалите. И ще се изсмее. Дъвчеше една клечка за зъби, от тези дето ги мушват в двойни сандвичи с препечени филийки. На края на клечката, който стърчеше от устата му, все още стоеше къдравата целофанена лентичка.

Наведох се и заговорих през отворения прозорец:

— Охранявам лекторката за срещата в библиотеката. Има ли вероятност онази групичка да създаде някакви проблеми?

Той задържа погледа си върху мен десетина секунди, въртейки клечката с език.

— Да, и ние имаме грижата за това — рече той. — Да не мислиш, че чакаме тук да заемем от библиотеката „Отнесени от вихъра“?

— Стори ми се, че по си падаш по книжките с картинки.

Той се изсмя.

— Как ти се струва това, Бени? — обърна се към колегата си. — Ама че нагло лайно! Май още нищо не му се е случило днес.

Другият полицай седеше отпуснат на седалката, а фуражката му се беше килнала над очите. Нищо не отвърна и дори не помръдна.

— Кого охраняваш?

— Рейчъл Уолъс — отвърнах.

— Нищо не ми говори.

— Ще се постарая да скрия това от нея — рекох. — Сега ще я въведа вътре.

— Добре. За толкова нагло лайно като теб не би трябвало да има проблеми.

Върнах се при колата и отворих вратата на Рейчъл Уолъс за да слезе.

— Какво прави? — попита ме тя като излезе от колата.

— Досаждах на още едно ченге — отвърнах. — За тази година стават вече триста шестдесет и едно, а октомври още не е изминал.

— Казаха ли ти кои са онези с плакатите?

Поклатих глава. Тръгнахме да пресечем улицата. Линда вървеше от едната страна на Рейчъл, а аз от другата. Аинда изглеждаше безцветна и напрегната, а лицето на Рейчъл беше напълно безизразно.

Някой от групичката каза: „Ето я“. Всички се обърнаха и се скупчиха по-плътно, докато вървахме към тях. Линда погледна към мен, а после назад към полицаите. Продължихме по пътя си.

— Не ви искаме тук — извика една жена насреща ни.

— Гадна лесбийка — изкрещя някой друг.

— На мен ли ми вика това? — попитах аз.

— Не — каза Рейчъл Уолъс.

Една жена с едри черти и сиви коси до раменете носеше плакат с надпис: „Целта на комунизма е Америка на педерастите“. Друга елегантна жена облечена в костюм шит по поръчка носеше лозунг: „Педерастите не могат да се размножават. Да им изправим резбата!“

— Обзалагам се, че е искала да каже „да ги покръстим“, но не е имало кой да ѝ каже как се пише.

Никой не се засмя, започнах да свиквам вече с това. Когато се приближихме, групичката се събра още по-плътно и блокира входа. В средата на редицата имаше един здравеняк с квадратна челюст и гъста кафява коса. Приличаше на човек, който е играл център нападател, може би в отбора на Харвард. Беше с тъмен костюм и светлосива копринена вратовръзка. Бузите му бяха розови, а очите — ясни. Вероятно още работеше активно в Асоциацията на бившите студенти. Имаше страхотна фигура и беше основният камък, на който се крепеше групичката. Положително беше враг на атеизма, комунизма и хомосексуализма. Сигурно беше абсолютен кретен.

Рейчъл Уолъс тръгна право към него и каза:

— Извинете, мога ли да мина?

Вече никой не викаше. Настъпи тишина. Квадратната челюст поклати глава бавно и драматично.

— Вие нарушавате правото ми да изнасям речи и да организирам събрания — права, които ми гарантира Конституцията.

Никой не помръдна. Погледнах към полицаите. Умникът беше излязъл от колата и се бе облегал на вратата от страната на тротоара, ръцете му бяха скръстени, а черният му кожен колан — натезал от пълнителите, белезниците, палката, пистолета и една връзка ключове. Може би искаше да дойде и да ни проправи път, но коланът му тежеше.

— Искаш ли да ти направя проход, за да минеш? — попитах Рейчъл.

— Как предлагаш да стане това?

— Мисля, че ако ритна този красавец по задника, ще можем да минем по него.

— Може да сбъркаш, ако се опиташ, човече — рече той. Гласът му беше туземски, като този на Дейзи Бюканън.

— Не — отвърнах. — Няма да сбъркам.

— Спенсър — остро каза Рейчъл, — не искам това. Няма да прибъгваме до бой.

Свих рамене и погледнах към младия полицай. Колегата му като че ли не беше мръднал. Той все още седеше в патрулната кола със смъкната върху лицето шапка. А може би полицията правеше икономии и колегата беше просто надуваемо чучело. Младият полицай ми се ухили.

— В момента тук нарушават гражданските ни права — изкрещях аз. — Имате ли някакви планове как да се справите с това?

Той се отблъсна от колата и се изпъчи. Наполовина сдъвканата клечка за зъби мърдаше в устата му докато я буташе напред-назад с език. Дръжката на служебния пистолет се удряше в бедрото му. На униформената му риза бяха закачени няколко ленти — отличия за военна служба. Виетнам, помислих си. Имаше пурпурна лента, лента с бойни звезди и още една — може би със сребърна звезда.

— Може да се изтълкува и така — каза той, когато пристигна, — а би могло да се приеме и че вие създавате безредие.

— Ще ни придружите ли, господин полицай? — попита Рейчъл — Бих казала, че това е ваш дълг и мисля, че трябва да го изпълните.

— Ние сме тук за да предотвратим разпространението на една неморална и вредна доктрина, господин полицай — каза Квадратната челюст. — Това е нашият дълг. Не мисля, че трябва да помагате на хора, които искат да разрушат американското семейство.

Полицаят погледна към Рейчъл.

— Не се хващам на несъстоятелни спорове — каза тя. — Имам абсолютното право да говоря в тази библиотека. Поканена съм и ще говоря. Тук не става въпрос кой е прав. Аз имам права и те се опитват да ги нарушат. Свършете си работата.

Събраха се и други хора, преминаващите коли намаляваха скорост и движението започна да се затруднява, тъй като шофьорите се опитваха да видят какво става. Привлечени от тълпата тийнейджъри се спираха да гледат и се подхилваха.

— Може би ще ви е от полза, господин полицай, да знаете, че съм близък приятел на началника Гарнър. Сигурен съм, че ще му е интересно да чуе от мен какво точно е станало и как са се държали хората му.

— Приятел на шефа — каза младият полицай и ме погледна.

— Ужас — казах. — Най-добре е да го заобиколиш на пръсти. Ченгето ми се ухили широко.

— Точно така — рече той и отново се обърна към Квадратната челюст. — Разкарай се, мухъл! Усмивката му беше изчезнала.

Квадратната челюст леко се олюля, сякаш някой го беше фраснал.

— Моля? — рече той.

— Казах да си размърдаш задника. Тая мадама може да е всякаква, но тя не се опита да ме сплаши. Не ми харесва, когато някой се опитва да ме сплаши. Тези хора ще влязат вътре. Можеш да кажеш това на шефа като го видиш. Можеш да му кажеш, че са минали покрай тебе или по тебе. Твоя си работа какво ще му кажеш.

Лицето на младия полицай беше на около сантиметър от лицето на Квадратната челюст, но, тъй като той беше с около осем сантиметра по-нисък, гледаше полицая отдолу. В това време другият полицай беше излязъл от колата. Той беше по-възрастен и по-пълен, с голямо шкембе и големи ръце с едри кокалчета. В дясната си ръка държеше палка, с която потупваше леко бедрото си.

Хората от двете страни на Квадратната челюст се отдръпнаха. Той погледна към Рейчъл и заговори, почти съскайки:

— Ти, мръсна, презряна жена, гнусна лесбийка такава. Никога, никога няма да те оставим да победиш. Ти, извратена...

Аз посочих наляво към улицата и казах на двамата полицаи:

— Там става нещо.

Те се обърнаха да погледнат и тогава аз треснах с десния си юмрук Квадратната челюст в слънчевия сплит от около петнадесет сантиметра. Той изохка и се преви надве. Полицайте се обърнаха, погледнаха него, после — мен. Аз се втрених, накъдето им бях посочил и казах:

— Изглежда съм сбъркал.

Квадратната челюст се беше навел, хванал се с две ръце за корема и се олюляваше напред-назад. Един добър удар в слънчевия сплит почти те парализира за минута-две.

Младият полицай ме погледна безизразно и каза:

— Да, сигурно. Е, да вървим в библиотеката.

Като минахме покрай Квадратната челюст възрастният полицай му каза:

— Повръщането на улицата е нарушение на наредбите по чистотата.

В библиотеката и в малката лекционна зала по нищо не личеше, че се е случило нещо. Събралите се бяха предимно жени, всичките с побелели коси, повечето с наднормено тегло. Те седяха спокойно на сгъваеми столове, търпеливо вторачени в малкия подиум и празната катедра.

Полицаите ни оставиха на вратата.

— Ще седим отвън, докато свърши — рече младият.

Рейчъл Уолъс се представи на председателя на клуба „Приятели на библиотеката“, който на свой ред щеше да я представи на слушателите. Младият полицай се загледа в нея и ме попита:

— Как каза, че ѝ е името?

— Рейчъл Уолъс.

— Каква е тя? Някоя смахната или нещо подобно?

— Писателка е, феминистка. Хомосексуалистка. Не е лесно да я уплашиш — отвърнах.

Ченгето поклати глава и каза на колегата си:

— Проклетата лесбийка — после се обърна към мен — Ще чакаме отвън.

Двамата поеха по стълбите. Като измина три стъпала, младият се спря и ми каза:

— Имаш добър удар. Не са много хората, които могат да удрят толкова силно отблизо.

След това се обърна и продължи по стълбите след колегата си.

Рейчъл се бе настанила на един сгъваем стол до катедрата. Ръцете ѝ лежах сплетени в скута, а краката ѝ бяха кръстосани. Председателят обясняваше на присъстващите коя е тя. На една маса вдясно от катедрата имаше двадесетина екземпляра от книгата ѝ. Аз се облегнах на стената до вратата и огледах слушателите. Никой нямаше вид да крои нещо. Не всички изглеждаха будни. Линда Смит застана до мен.

— Готина публика — казах.

— Е. Все е нещо — сви рамене тя и попита — Удари ли онзи човек отвън?

— Само веднъж — отвърнах.

— Чудя се какво ще каже тя за това.

Свих рамене.

Председателят свърши с представянето на Рейчъл Уолъс и тя застана зад катедрата. Слушателите изръкопляскаха учтиво.

— Тук съм по същата причина, поради която и пиша — започна Рейчъл. — Защото имам да кажа една истина и ще я кажа.

— Мислиш ли, че много от тези хора тук са чели книгите й? — попитах шепнешком Линда Смит.

Тя поклати глава.

— На повечето просто им е интересно да видят истински, жив писател.

— Думата „жена“ (на английски „woman“) произлиза от староанглийското „wifmann“ което означава човек-съпруга. Самото съществително име, с което нашият език ни обозначава, ни определя единствено чрез мъжа.

Слушателите гледаха предано и се мъчеха да вникнат в думите й. Като ги гледах си помислих, че по-голямата част от тях нямат никакви допирни точки с нея. Най-малкото, една голяма част от тях вероятно не биха могли да схванат онова, за което говореше тя. Това бяха приятели на библиотеката, хора, които през целия си живот са обичали да четат и то в библиотека и които, освен това, разполагаха с много свободно време. При други обстоятелства те биха застреляли една лесбийка още като я видят.

— Аз не съм дошла тук — говореше Рейчъл Уолъс, — за да променя вашите сексуални предпочитания. Тук съм само, за да кажа, че сексуалните предпочитания не са справедливо основание за дискриминационни действия, за малтретиране в обществото. Тук съм, за да кажа, че една жена е в състояние да се реализира без съпруг и деца, че жената не е машина за размножаване, че тя не трябва да бъде роб на семейството си и проститутка в леглото на мъжа си.

Един възрастен мъж в сив костюм от изкуствена коприна се наведе към съпругата си и й прошепна нещо, от което нейните рамене се затресоха в беззвучен смях. Някакво момченце на около четири години стана от мястото до баба си, отиде до пътеката в центъра на

залата, седна на пода и се вторачи в Рейчъл. На последния ред една пълна жена в пурпурна рокля четеше списание „Мадмоазел“.

— Колко книги се разпродават благодарение на подобни сказки? — попитах шепнешком Линда Смит.

— На практика няма как да се разбере. Теоретично рекламата помага. Колкото е по-голяма, толкова по-добре. Големи представяния като интервюто за телевизионното шоу, малки като това тук. Стараем се да покрием определени райони.

— Имате ли някакви въпроси? — попита Рейчъл. Слушателите се втренчиха в нея. Един мъж с бели чорапи и по домашни пантофи беше заспал в десния край на първия ред. В тишината силно се чуваше шумоленето от разгръщането на страниците на „Мадмоазел“. Изглежда, че на жената това не ѝ правеше впечатление.

— Ако нямате въпроси, много благодаря за вниманието.

Рейчъл слезе от ниския подиум, мина покрай момченцето и се отправи по пътеката към нас с Линда. На една маса във фойето имаше малки разноцветни сладки и голяма кана за кафе с отпечатьци от пръсти около чучура.

— Беше чудесно — каза Линда на Рейчъл.

— Благодаря — отвърна тя. Председателят на клуба попита:

— Желаете ли кафе и малко сладки?

— Не, благодаря — отказа Рейчъл, кимна ми с глава и тримата се отправихме към вратата.

— Сигурна ли си, че не искаш да се подсладиш малко? — подхвърлих аз, докато излизахме от библиотеката.

— Искам две, може би дори три мартинита и обяд — отвърна Рейчъл. — Линда, каква е програмата ми следобед?

— Раздаване на автографи в Кембридж.

— Господи — потрепери Рейчъл.

Навън не се виждаше никой, освен двамата полицаи в патрулната кола. Групичката с плакатите се беше разотишла, а моравата пред библиотеката беше празна и неосквернена. Докато се качвахме в колата на Линда Смит, вдигнах палец към младия полицаи. Той ми кимна. Потеглихме.

— Изглежда че между теб и младото ченге се установиха някакви отношения — отбеляза Рейчъл Уолъс. — Познаваш ли го?

— Не точно, но и двамата знаем някои неща. Когато бях на неговите години и аз бях като него.

— Не се и съмнявам — рече тя без особено задоволство. — Какви са тези общи неща? И как разбрахте, че ги знаете?

Свих рамене.

— Мисля, че няма да го схванеш. Самият аз не знам как го разбрахме, но е така.

— Опитай — каза Рейчъл. — Не съм тъпачка. Опитай се да ми обясниш.

— Знаем кое причинява болка — казах аз — и кое не. Знаем какво значи страх и какво значи храброст. Знаем как да приложим теорията на практика.

— И можеш да разбереш това само от гледане?

— Ами... отчасти. Той имаше няколко бойни отличия на ризата си.

— Медали от войната ли?

— Да, ченгетата ги носят понякога. Ето, той, например. И се гордее с тях.

— И по това правиш своите заключения?

— Не, не само по това. По походката, по извивката на устните, по начина, по който държи главата си. По това как реагира на предводителя на протестната група.

— На мен ми се видя като пародия на мъжкото начало.

— Не е пародия. Чиста проба е.

— Чистата проба е пародия — каза тя.

— Нали ти казах, че няма да разбереш това.

— Не се дръж покровителствено с мен. Не ми пробутвай приказки от рода на „жените нищо не разбират от тия работи“.

— Казах, че ти не разбираш. Не съм казал, че другите жени не разбират. Не съм казал, че не разбираш, защото си жена.

— И — озъби се тя — предполагам, че като удари онзи нещастен женомразец, си въобразяваше, че си някакъв сър Галахад, който защитава доброто ми име. Е, добре, не е така. Ти се държа като глупав побойник. Няма да ти позволя да действаш от мое име по начин, който не одобрявам. Ако удариш още някой, освен ако не се налага, за да ми запазиш живота, начаса ще те уволня.

— Ами ако му се изплезя и изблея?

— Говоря сериозно — каза тя.

— Не се и съмнявам.

След това настъпи пълно мълчание. Линда Смит караше към Кембридж през Уотъртаун.

— Наистина мисля, че сказката мина много добре, Рейчъл — каза тя. — Аудиторията беше трудна, но мисля, че ти успя да стигнеш до тях.

Рейчъл Уолъс не отговори.

— Можем да влезем в Кембридж и да обядваме в „Харвест“ — каза Линда, — а след това да отидем пеша до книжарницата.

— Добре — съгласи се Рейчъл. — Гладна съм и трябва да пийна нещо.

8

Висях на вратата на книжарница „Кримсън“ на булевард „Масачузетс“ и гледах как Рейчъл Уолъс раздава автографи. В устата си още усещах слабия вкус на панирани скариди с горчица. От другата страна на улицата се виждаше „Харвард ярд“, окъпан от есенния дъжд, който заваля докато обядвахме.

Рейчъл стоеше до една малка маса близо до касата в предната част на книжарницата. На масата имаше двадесетина екземпляра от новата ѝ книга и три сини флумастера. Голям надпис на витрината гласеше, че тя ще е тук между един и три часа днес. Вече беше два и десет и се бяха продали три книги. Още няколко души се завъртяха, влязоха, огледаха я и си излязоха.

Линда Смит се въртеше край масата, отпиваше кафе и от време на време насочваше някой от купувачите. Оглеждах всеки, който идваше и си отиваше, но не научих нищо. В два и петнадесет влезе едно девойче с дънки „Левис“ и морава грейка с огромен надпис.

— Вие наистина ли сте писателка? — обърна се тя към Рейчъл.

— Да — отвърна тя.

— И сте написали тази книга?

— Да.

— Искате ли да си я купите? Мис Уолъс ще ви даде автограф — намеси се Линда.

Девойчето не ѝ обърна внимание.

— Бива ли я книгата? — попита тя. Рейчъл Уолъс се усмихна и отговори:

— Мисля, че да.

— За какво се разказва в нея?

— За това, какво значи да си жена, за начина, по който някои хора дискриминират жените и за това, как корупцията води до още по-голяма корупция.

— О, така ли? Интересна ли е?

— Ами... Не бих казала, че е интересна. Може би по-добре би било, ако кажа, че е въздействаща.

— Мислила съм си дали да не стана писателка — рече хлапачката.

— Наистина ли? — Рейчъл не ѝ се усмихна много широко.

— Откъде черпите идеите си?

— Измислям ги — каза Рейчъл, а усмивката ѝ вече почти не се забелязваше.

— А, така ли? — момичето взе една от книгите на Рейчъл, хвърли ѝ един поглед, после я обърна и погледна задната корица. Прочете набързо написаното на обложката и върна книгата обратно.

— Това роман ли е? — попита тя.

— Не — отвърна Рейчъл.

— Голяма е като роман.

— Да — каза Рейчъл.

— Тогава защо не е роман?

— Това не е белетристика.

— О!

Косата на момичето беше светлокестенява, сплетена на две плитки, които покриваха ушите ѝ. На зъбите си имаше шини. Тя взе отново книгата и небрежно започна да я прелиства.

Настана мълчание.

— Смяташ ли да си я купиш? — попита Рейчъл Уолъс.

Девойчето поклати глава и каза:

— Не. И без това нямам пари.

— Тогава остави книгата и върви някъде другаде — каза Рейчъл.

— Ей, аз не правя нищо лошо. Рейчъл я погледна.

— Е, както и да е, вече свърших — каза момичето и излезе от книжарницата.

— Много умело се справяш с читателите — отбелязах аз.

— Малка нахалница — каза Рейчъл. — Откъде черпя идеите си? Боже мой, откъде си мисли, че ги черпя? всички ме питат това. Що за глупав въпрос?

— Може би тя не се сеща за някой по-умен — казах аз. Рейчъл Уолъс ме погледна, но не каза нищо. Имах чувството, че не ме смята за особено проникателен.

В книжарницата влязоха двама млади мъже. Единият беше нисък и слаб, късо подстриган, с очила със златни рамки. Беше облечен с къс жълт шлифер с качулка и сини панталони от шевиот с маншети, които бяха с около седем сантиметра по-къси от върховете на обувките му от щавена кожа. Носеше и галоши. Другият беше доста по-висок. Имаше вид на дебел щангист. В никакъв случай не беше на повече от двадесет и пет години, но бе започнал да оплешивява. Носеше вълнена риза на черни и червени карета, черна мъхеста жилетка и памучни униформени панталони, навити над работни обуца с връзки. Ръкавите на ризата му също бяха навити.

Ниският носеше бяла сладкарска картонена кутия. Когато те влязоха, аз внимателно се приближих до Рейчъл. Нямаха вид на любители на книжарници. Когато застанаха пред масата на Рейчъл, пъгнах ръката си под якето и я сложих върху приклада на пистолета. Когато ниският отвори кутията за торта, реагирах светкавично. Той извади една шоколадова торта и точно когато беше почти готов да я хвърли, аз го ударих с рамото си. Той все пак успя да изхвърли тортата слабо встрани и тя падна върху гърдите на Рейчъл. Вече бях извадил пистолета си и когато дебелият се опита да ме сграбчи, аз го ударих с цевта по китката. Дребният политна назад и падна на пода.

— Никой да не мърда — казах аз и насочих пистолета си към тях. Бърз както винаги.

Дебелият притискаше китката до корема си.

— Това беше само торта-сюрприз, човече — каза той.

Дребният се беше свил до стената край вратата. Не му стигаше въздух и се мъчеше да се съвземе. Погледнах Рейчъл. Пастата беше паднала върху лявата ѝ гърда и се размазваше надолу по роклята, оставяйки широка ивица от шоколадово-сметанов крем. Казах на мъжете:

— Легнете на пода по лице. Сложете ръце на тила. Дребният изпълни заповедта ми. Беше успял да си възстанови дишането. Дебелият каза:

— Хей, човече, мисля, че си ми счупил китката.

— На пода! — викнах.

Той легна долу. Коленичих зад тях и набързо ги обискирах с лявата си ръка, докато с дясната здраво държах пистолета. Нямаха оръжие.

Управителят и Линда Смит се опитваха да изчистят с хартиени салфетки шоколадовия крем от роклята на Рейчъл. Насъбраха се купувачи, образувайки притихнал кръг. Не бяха изплашени, а по-скоро объркани. Аз се изправих.

Рейчъл беше почервеняла, а очите ѝ блестяха.

— Сладкиши за сладураната, мила моя — казах аз.

— Извикай полицията.

— Искаш да ги дадеш под съд ли?

— На всяка цена — отвърна тя. — Искам тези две свини да бъдат подведени под отговорност за обида и нападение.

— Ама, госпожо, това беше само торта-сюрприз — обади се дебелият от пода.

— Млък — рече тя, — затвори си веднага глупавата, мръсна уста. Смърдящ задник. Ще направя всичко, каквото мога, за да ви пъхнат в затвора за това.

— Линда, би ли повикала ченгетата? — помолих аз.

Тя кимна и се запъти към телефона зад щанда. Рейчъл се обърна към застаналите в кръг петима купувачи и двете продавачки, които се чудеха какво да правят.

— Какво сте зяпнали? — попита тя. — Гледайте си работата, хайде, по-живо!

Те започнаха да се разпръскват. И петимата купувачи излязоха навън. Двете продавачки се отдалечиха да подреждат книги на една маса.

— Мисля, че приключихме с раздаването на автографи — каза Рейчъл.

— Да — казах, — но ченгетата ще дойдат. Трябва да ги изчакаме. Те много се сърдят, когато някой ги повика, а после изчезне.

Линда Смит затвори телефона и каза:

— Идват веднага.

И наистина дойдоха — една патрулна кола с двама униформени полицаи. Пожелала да видят удостоверение ми, разрешителното ми за носете на пистолет и обискираха акуратно и опитно двамата мъже. Не си направих труда да им кажа, че вече съм сторил това — така или иначе, щяха да ги обискират.

— Желаете да дадете тези двамата под съд за обида и нападение, така ли, госпожо? — попита единият от полицаите.

— Казвам се Рейчъл Уолъс. Наистина искам това.

— Добре, Рейчъл — каза полицаят. На бузите му прозираше тънка мрежа от червени вени. — Ще ги отведем. Това сигурно ще се понрави на сержанта Джери. Нападение с торта.

Те поведоха двамата мъже към вратата. Дебелият каза:

— За бога, госпожо, това беше просто торта-сюрприз.

Рейчъл леко се наклони към него и му каза много отчетливо:

— Изяж един сандвич с лайна.

9

Никой не продума по пътя обратно до „Риц“. Движението още не беше натоварено и нямаше нужда Линда Смит чак толкова да се съсредоточава в кормуването. Като минавахме по моста към булевард „Масачузетс“ се загледах в дъжда, който правеше кръгчета по повърхността на водата. Извивката на реката изглеждаше много хубава оттук и макар че е много по-красива, когато вървиш по-моста, от колата не изглеждаше зле. Оттук се виждаше и кварталът с червени тухли на Бийкън Хил, истинския, а над него се извисяваше позлатения купол на „Булфинч Стейт Хаус“. Около него стърчаха небостъргачите на модерния квартал, но оттук те не изглеждаха много внушителни. Под дъжда всичко изглеждаше така както си е било, или така както трябваше да си остане.

Линда Смит зави към булевард „Комънуелт“.

— Мислиш, че не трябваше да предявявам обвинение, така ли?
— попита ме Рейчъл.

— Не е моя работа да мисля за това — отвърнах.

— Но не го одобряваш. Свих рамене.

— Това допринася за задръстването на съдебната система.

— Трябваше ли да ги оставя да си отидат след като ме нападнаха и унизиха?

— Можех да ги сритам по задниците — казах аз.

— Това е твоето разрешение за всичко — рече тя и погледна навън през прозореца.

— Не, но е разрешение за някои неща. Искаш да ги накажеш. Какво мислиш, че ще им се случи? Най-много да престоят една нощ в затвора и да платят глоба от петдесет долара. За да стане това ще трябва да се ангажират двама патрулни полицаи, един сержант, един съдия, един прокурор, един служебен защитник, а може би и повече. На държавата това ще струва около две хиляди долара, а ти вероятно ще трябва да прекараш една сутрин в съда, както и двамата полицаи,

които ги арестуваха. Можех много по-бързо и безплатно да ги накарам да съжаляват за това, което направиха. Тя продължи да гледа навън.

— А освен това — рекох, — то беше само торта-сюрприз, госпожо.

Тя ме погледна и почти се засмя:

— Ти беше много бърз.

— Не знаех, че ще излезе просто торта-сюрприз.

— Би ли го застрелял? — попита тя. Вече не гледаше навън, а се беше втренчила право в мен.

— Ако се наложеше. За малко щях да го направя, ако не бях видял, че е торта.

— Що за човек би направил това?

— Да хвърли торта по някого?

— Не — отвърна тя. — Да застреля някого.

— Вече ме пита — рекох. — в момента нямам по-добър отговор от този: не е ли добре, че имаш на разположение такъв човек? Както е тръгнало, до края на седмицата ще те нападне цяла орда от шовинистично настроени ездачи на камили.

— Говориш като че ли аз съм виновна за това, което стана. Не е в мен вината. Не аз създавам неприятности — на мен ми ги създават заради възгледите ми.

Линда Смит зави по улица „Арлингтън“ към открития площад пред хотел „Риц“.

— Останете в колата, докато не ви кажа да слезете — казах.

Слязох, огледах в двете посоки и във фойето. Портиерът се втурна да отвори вратата на Рейчъл. Тя ме погледна. Кимнах. Тя излезе от колата и влезе в хотела.

— Да пийнем нещо в бара — рече тя.

Кимнах и я последвах. Имаше двама бизнесмени, които пиеха уиски на една маса до прозореца. На друга маса седяха момиче и момче, вероятно колежани, много изструпани, но някак спокойни. Той пиеше бира. Тя — коктейл с шампанско. Или поне нещо, което имаше вид на коктейл с шампанско. Надявам се да е било.

Рейчъл седна на един висок стол на бара, аз се настаних до нея, обърнах се с гръб към бара и огледах помещението. Нямаше никой друг освен бизнесмените и колежанчетата. Палтото на Рейчъл беше с

качулка. Тя я свали, но остана с палтото, за да скрие лекето от тортата на роклята си.

— Бира ли ще пиеш, Спенсър?

— Да, ако обичаш.

Тя поръча. Бира за мен и мартини за себе си. За бара на „Риц“ бях облечен скандално небрежно. Мисля, че когато влязох, барманът леко преbledня, но нищо не каза и продължи да се занимава с бара и да се прави, че външният ми вид не го е наскърбил.

В бара влезе сама една млада жена. Тя беше облечена с дълга кремава вълнена пола и тежки черни ботуши, от тези дето сякаш имат кожа в повече. Блузата ѝ беше бяла. На шията имаше черен копринен шал, а в ръката си държеше сиво кожено палто. Беше много елегантна. Установих, че полата ѝ прилягаше добре, особено в ханша. Тя огледа бара, забеляза ни и тръгна право към нас. Все още привлекателен, помислих си. Все още ставам.

Като стигна при нас младата жена каза:

— Рейчъл — и протегна ръка.

Рейчъл Уолс се обърна, погледна я и се усмихна. Пое протегнатата ръка с двете си ръце.

— Джули — рече, — Джули Уелс. После се наведе напред и я целуна.

— Колко е хубаво, че те виждам. Сядай.

Джули седна на стола от другата страна на Рейчъл.

— Чух, че отново си в града — каза тя. — Знаех, че ще отседнеш тук, така че си свърших работата рано и пристигнах. Позвъних в стаята ти и тъй като никой не отговори, помислих си: „Е, доколкото познавам Рейчъл има голяма вероятност да е в бара“.

— Да, наистина ме познаваш — рече Рейчъл. — Можеш ли да останеш? Можеш ли да вечеряш с мен?

— Разбира се. Надявах се да ме поканиш.

Барманът се приближи и погледна въпросително към Джули.

— Уиски с лед — каза тя.

— За мен още едно мартини. Спенсър, искаш ли още една бира? — попита Рейчъл.

Кимнах утвърдително. Барманът се отдалечи. Джули ме погледна. Аз ѝ се усмихнах.

— На турне сме — казах. — Рейчъл свири на латерна, а аз минавам с малка чашка и събирам парите.

— Наистина ли? — попита Джули и погледна Рейчъл.

— Той се казва Спенсър. Имаше някакви заплахи във връзка с новата ми книга. Издателят реши, че ми трябва телохранител. Въобразява си, че е забавен.

— Приятно ми е да се запозная с вас — каза Джули.

— И на мен ми е приятно — рекох. — Отдавна ли сте приятелка на Рейчъл.

Те се усмихнаха една на друга.

— Би могло да се каже — каза Джули — Така ли е, Рейчъл?

— Да — отвърна Рейчъл — Така е. Запознах се с Джули миналата година, когато правих проучвания тук за „Тиранията“.

— И вие ли сте писателка, Джули?

Тя ми се усмихна много топло. В сърцето ми трепна някаква струна.

— Не. Бих желала да съм. Аз съм манекен.

— В коя агенция?

— „Каръл Коб“. Запознат ли сте с манекенския бизнес?

— Не, само любопитствам. Рейчъл поклати глава.

— Не, не любопитства. Той те проучва и това не ми харесва — тя ме погледна. — Разбирам, че трябва да си вършиш работата и че днешните произшествия може да са те направили прекалено подозрителен. Но Джули Уелс ми е близка лична приятелка. Няма причина да се страхуваме от нея. Много ще съм ти благодарна, ако в бъдеще се доверяваш на преценките ми.

— Твоята преценка не струва колкото моята — казах. — Аз съм безпристрастен. Колко близък личен приятел може да ти бъде някой, с когото си се запознал едва миналата година?

— Спенсър, стига толкова — изражението и гласът ѝ издаваха напрежение.

— Няма нищо, Рейчъл — каза Джули. — Разбира се, че трябва да бъде внимателен. Моля се да е така. Какви са тези заплахи? Нещо сериозно ли е?

Рейчъл се обърна към нея. Аз отпих малко бира.

— Заплашваха ме по телефона, че нещо ще ми се случи ако „Тирания“ бъде издадена.

— Но щом си тръгнала на обиколка за популяризирането ѝ значи вече е издадена.

— Така е всъщност, макар че технически датата на издаване е 15 октомври. Книгата е вече по книжарниците.

— Случило ли се е нещо?

— Имаше едно произшествие снощи, имаше и протести, но не вярвам да има връзка между тях.

— Произшествието снощи наистина беше опасно — рекох. — А протестите си бяха протести и нищо повече.

— Какво стана снощи? — попита Джули.

— Спенсър твърди, че някой се е опитал да ни принуди да излезем от шосето в Лин.

— Какво значи твърди?

— Ами, аз бях на пода и той доста лавира насам-натам, а после колата, която беше зад нас изчезна. Аз самата не съм сигурна. Ако бях убедена, че никой не ме преследва, Спенсър щеше да остане без работа.

— О, ти така или иначе би желала да съм ти под ръка. Всички вие, пиленца, харесвате да има някой мъж, който да се грижи за вас.

Тя плисна питието си върху мен. Плисна го като малко момиченце. Повечето се изля върху ризата ми.

— Сега и двамата сме изцапани — казах. — Това ни приобщава.

Барманът се приближи към нас. Джули сложи ръка върху рамото на Рейчъл. Барманът попита:

— Нещо не е наред ли, госпожо?

Рейчъл мълчеше. Дишаше тежко през носа.

— Не, няма нищо — казах аз. — Тя се шегуваше с мен и питието се разля.

Той ме погледна като че ли говорех сериозно, усмихна се сякаш ми вярваше и се отдалечи към другия край на бара. След около тридесет секунди той се върна с ново мартини за Рейчъл и каза:

— Това е за сметка на бара, госпожо.

— Защо мислиш, че снощното произшествие е сериозно? — попита ме Джули.

— Беше направено професионално — обясних — те знаеха какво вършат. Имахме късмет, че се отървахме.

— Понякога е трудно с Рейчъл — каза Джули и погали лявата ѝ ръка. — Тя не винаги иска да каже и направи това, което говори и прави. Понякога дори съжалява за стореното.

— Аз също — отвърнах. Чудех се дали трябваше да погалья другата ръка. Чувствах тениската си мокра на гърдите, но не я пипнах. То е като че ли са хвърлили катран по теб. Не трябва да го бършеш.

— Джули и аз ще вечеряме в стаята ми довечера. Няма да имам нужда от теб до утре сутринта в осем — каза Рейчъл.

— По-добре да почакам докато Джули си тръгне — рекох.

И двете ме погледнаха, после Рейчъл каза:

— Тя ще си тръгне точно тогава.

— Аха — рекох. Неизменният остроумен отговор, дори когато съм тъпак. Нали бяха много добри приятелки.

— Ще се кача с вас и ще се помотая в коридора, докато келнерът ви обслужи.

— Няма да е необходимо — каза Рейчъл без да ме погледне.

— Не, ще е необходимо — рекох. — Аз си върша работата, Рейчъл. Няма да позволя някой да те закачи във фоайето само защото си ми сърдита.

Тя ме погледна и каза:

— Не ти се сърдя. Срамувам се от това, което направих преди малко.

Зад нея Джули сияеше: „виждаш ли?“ — говореше усмивката ѝ — „виждаш ли? Тя наистина е много симпатична“.

— Както и да е — казах, — ще бъда наблизко и ще чакам, докато се заключите за през нощта. Няма да ви досаждам, ще кротувам в коридора.

Тя кимна и каза:

— Може би така ще е най-добре.

Допихме си питиетата, Рейчъл подписа сметката и се отправихме към асансьорите. Вървах напред, а те ме следваха. Когато влязохме в асансьора, Джули и Рейчъл се държаха за ръце. Полата все още чудесно прилепваше по бедрата на Джули. Бях ли сексист? Грозно ли беше да си мисля: „Какво разхищение!“ Излязох пръв на етажа на Рейчъл. Коридорът беше празен. Като стигнахме до стаята ѝ взех от нея ключа и отворих вратата. Вътре беше тъмно и тихо. Влязох и

запалих лампите. Нямахе никой. В банята също. Рейчъл и Джули влязоха вътре.

— Добре — казах. — Пожелавам ви лека нощ. Ще бъда в коридора. Когато келнерът дойде, първо отбори с веригата и не го пускай вътре, ако и аз не съм с него.

Рейчъл кимна.

— Радвам се, че се запознахме, Спенсър — каза Джули.

Усмигнах ѝ се и затворих вратата.

10

Коридорът беше тих и изискан, тапетите — със златисти шарки. Чудех се дали ще се любят преди вечеря. Аз така бих направил. Надявах се да не го направят. Доста време мина откакто обядвахме и ако желанието ми не се сбъднеше, щях да вися още доста, преди да вечерям.

Подпрях се на стената срещу тяхната врата. Ако се любеха, не исках да ги чувам. Идеята за любов между две жени не ми действаше особено, ако беше абстрактна. Но ако си ги представех и се замислех за това, как точно го правят, тогава всичко ми изглеждаше твърде зле, някак унижително. Всъщност може би и Сюзън и аз не изглеждахме толкова добре, като го правехме. Като си помисли човек, може би никой от нас не го върши грациозно като в „Лебедово езеро“. „Добре е тогава, когато след това ти е добре“ — казах високо в празния коридор. Това го е казал Хемингуей. Не си е губел времето в празни хотелски коридори без да е вечерял.

От стаята вляво излезе висок слаб мъж с черни мустаци и двуреден сив костюм на тесни райета, мина покрай мен и се отпрати към асансьора. На яката, под скромния възел на вратовръзката, имаше сребърна игла. Черните му обувки блестяха. Шик. Много по-шик от мократа тениска „Адидас“. Да върви по дяволите. Той сигурно нямаше 38-калибров „Смит и Уесън“ с десетсантиметрова цев. А аз имах. „Как ти се струва това?“ — измърморих на гърба му като влезе в асансьора.

Около петнадесет минути по-късно една камериерка мина забързано по коридора покрай мен и почука на една врата по-надолу. Никой не отговори и тя си отвори вратата с ключ на дълга верига. Забави се около минута вътре, мина отново покрай мен и се качи на служебния асансьор. Сигурно и тя нямаше 38-калибров пицов.

Започнах да се забавлявам като се опитвах да си спомня текстове на песни от Джони Мърсър. Почти бях изпял „Мемфис през юни“, когато от асансьора излезе сивокос мъж с приятна външност и голям червен нос и тръгна по коридора към мен. Беше облечен със сиви

панталони и синьо сако. На ревера имаше малка значка с надпис „Помощник-управител“.

Освен това сакото висеше странно над дясното му бедро, както когато носиш пистолет в кобур на хълбока. Той се приближаваше усмихнат. Забелязах, че сакото му не беше закопчано, а лявата му ръка бе полусвита в юмрук и той се потупваше по бедрото с нея.

— Заключихте ли се господине? — попита широко усмихнат той. Беше висок, с голям корем, но не изглеждаше нито бавен, нито мек. Зъбите му бяха облечени с коронки.

— Вие сте от хотела, нали? — попитах го аз.

— Казвам се Калахан и съм нощният помощник-управител.

— Спенсър — представих се. — Момент да си извадя портфейла и ще ви покажа картата си.

— Не сте регистриран в хотела, Спенсър.

— Не, тук съм по работа. Охранявам Рейчъл Уолъс, която е регистрирана тук.

Подадох му разрешителното си. Той го погледна, после ме огледа и рече:

— Хубава снимка.

— Ами, имам и по-хубави.

— Анфас — каза той.

— Да — потвърдих.

— Прав ли съм, че носите някакво оръжие под лявата мишница, мистър Спенсър?

— Да, и така сме наравно — вашето е отдясно над хълбока. Той отново се усмихна, бутайки по бедрото си с полусвития лев юмрук.

— Малко съм затруднен, мистър Спенсър. Ако вие наистина охранявате мис Уолъс не мога да ви помоля да напуснете. От друга страна може и да лъжете. Мисля, че е най-добре да я попитаме.

— Не точно сега — рекох. — Мисля, че е заета.

— Боя се, че така или иначе трябва да го направим.

— Как мога да знам, че наистина сте детективът на хотела.

— Помощник-управител — така пише на сакото ми.

— Всеки може да си намери такова сако. Откъде да знам дали това не е номер, за да я накарате да отвори вратата.

Той издаде долната си устна.

— Имате право. Сега ще отидем до края на коридора при асансьорите и ще се обадим по домофона. Така вие ще можете да наблюдавате коридора, а аз ще мога да ви държа под око.

Кимнах одобрително. Отидохме до телефона един до друг, като се наблюдавахме внимателно. Най-много следях за полусвития му юмрук. За човек с неговия ръст, юмрукът му беше малък. При телефоните той пъкна слушалката между брата и рамото си и набра номера с дясната си ръка. Набра го, без да гледа. Мина доста време докато тя се обади.

— Извинете, че ви безпокоя, мис Уолъс... мис Уолъс... Да... На телефона е Калахан, помощник-управителят. Мистър Спенсър ли е човекът, който осигурява личната ви безопасност?... М-да... Опишете го, ако обичате... Не, просто забелязахме, че стои пред вратата ви и решихме, че е по-добре да проверим... Да, госпожо. Да, отлично. Благодаря ви — и затвори телефона.

— Добре — засмя се той приятелски. — Тя потвърди — сложи ръка в страничния джоб на сакото си и я извади.

— Какво държахте в ръката си? — попитах — Ролка с монети от двадесет и пет цента?

— От десет цента — отвърна той. — Ръката ми е малка.

— Кой ме издаде? Камериерката ли?

Той кимна.

— Специално ли наблюдавате мис Уолъс? — попитах.

— Грижим се за нея малко по-особено — каза той. — Обади ни се един следовател по убийствата и каза, че имало заплахи срещу нея.

— Кой ви се обади? Куърк ли?

— Да. Познавате ли го?

Кимнах.

— Приятели ли сте?

— Е, не чак...

Върнахме се обратно по коридора до стаята на Рейчъл.

— Добро ченге е — каза Калахан.

Кимнах и добавих:

— Много е печен.

— И аз така чух. Казват, че е един от най-печените.

— Един от първите трима — рекох.

— Кой са другите?

— Един на име Хоук — казах. — Ако някога се появи в хотела ти, не се опитвай да му излезеш с ролка монети.

— А кой е третият?

Усмигнах му се, наведох бързо глава и казах:

— О, по дяволите!

Той отново показа широката си приятелска усмивка и рече:

— Добре, че не се наложи да го издирваме — гласът му беше равен. Изглежда умееше да подтиска страха си. — Поне не тази вечер.

После ми кимна, пожела ми „приятна вечер“ и спокойно се отдалечи по коридора Сигурно го бях изплашил до смърт.

Отново подох стиховете на Джони Мърсър. Бях на третия ред на „Среднощно слънце“ когато от асансьора излезе един келнер, който буташе количка. Той спря пред вратата на Рейчъл и почука Докато чакаше ми се усмигна вратата се отвори на верига и се появи малък вертикален участък от лицето на Рейчъл.

— Добре, Рейчъл. Тук съм — казах аз, а келнерът пак ми се усмигна, като че ли бях казал нещо умно.

Вратата се затвори и след миг отново се отвори. Келнерът влезе и аз го последвах. Рейчъл беше облечена в дълъг, тъмнокафяв пенъоар с бели ширити. Джули Уелс не беше в стаята. Вратата на банята беше затворена и се чуваше шуртене на вода от душа. Покривките и на двете легла бяха леко измачкани, но все още постлани.

Келнерът започна да нарежда масата за вечеря, докато аз го наблюдавах, облегат на прозореца. Когато той свърши, Рейчъл Уолс подписа сметката, прибави бакшиш и му го подаде. Той го взе и се усмигна, усмигна се и на мен и излезе навън.

Рейчъл погледна масата. В средата ѝ имаше цветя.

— Свободен си за тази вечер, Спенсър — каза тя. — Ще се нахраним и ще си легнем. Бъди тук утре в осем часа.

— Да, госпожо — рекох. — Първо къде ще ходим.

— В студиото на Четвърти канал за дискуссионно предаване.

Джули Уелс излезе от банята. Главата ѝ беше увита с малък пешкир, а тялото ѝ — с голяма хавлия. Покриваше я, но не кой знае колко. Тя каза „Здравей, Спенсър“ и ми се усмигна. Всички ми се усмихваха. Чаровник. Същинско котенце.

— Здравей.

Мястото ми не беше тук. В тази стая имаше нещо силно немъжко и аз почувствах тежестта му.

— Добре, Рейчъл. Пожелавам ви лека нощ. Не отваряйте вратата. Не я отваряйте дори, за да изнесете количката за сервиране. Ще бъда тук в осем часа.

И двете се усмигнаха. Никой не каза нищо. Отидох до вратата с нормален ход. Не изтичах.

— Не забравяйте веригата и резето отвътре.

И двете ми се усмигнаха и кимнаха. Хавлията на Джули Уелс като че ли се сви. Чувствах устата си някак суха. — Ще стоя навън, докато чуя, че слагате резето.

Усмивка. Кимване.

— Лека нощ — казах аз, излязох навън и затворих вратата. Чух плъзгането на резето и вкарването на веригата. Слязох долу с асансьора и излязох на „Арлингтън стрийт“. Устата ми беше още суха и усещах не особено приятен вкус.

Стоях облегат на стената на второ студио в Четвърти канал и гледах как Рейчъл Уолъс се готви да популяризира книгата и каузата си. Извън обсега на камерата половин дузина техници с дънки, бради и маратонки сновяха насам-натам заети с техническата подготовка.

Рейчъл седеше на един режисьорски стол до ниска масичка. Водещата бе от другата страна, а върху масата между тях имаше един екземпляр на „Тирания“, изправен на малка поставка за да се вижда по-добре. Рейчъл седеше спокойно и гледаше камерата. Водещата, блондинка с огромни изкуствени мигли, пушеше дълга, ментолова цигара „Салем“ и изглеждаше така, сякаш се готвеха да я вържат на стълб и да ѝ сложат превръзка на очите. Един техник закачи малък микрофон на ревера на сивия вълнен жакет на Рейчъл и се отдръпна. Друг техник клекна под една от камерите на около петдесет сантиметра от водещата. Беше със слушалки.

— Десет секунди, Шърли — каза той.

Водещата кимна и смачка цигарата в един пепелник на пода зад стола си. Някакъв мъж до мен се размърда на стола си и каза:

— Господи, нервен съм.

Той щеше да говори за отглеждането на пъдпъдъци след като свърши Рейчъл Уолъс. Техникът, който беше клекнал под предната камера, направи знак на водещата.

Тя се усмихна.

— Здравейте — каза тя срещу камерата. — Аз съм Шърли. Гледате предаването „Контакт“. Днес сме поканили сред нас феминистката и лесбийска деятелка Рейчъл Уолъс. Рейчъл е написала нова книга — „Тирания“, която повдига завесата пред някои от начините по които правителството и бизнесът експлоатират жените и по-специално жените хомосексуалистки. След малко ще разговаряме с Рейчъл за нейната книга и по току-що споменатите въпроси.

На монитора над главата ѝ се появи търговска реклама на боя за коса.

Типът със слушалките, свит под камерата каза:

— Добре, Шърл.

Шърл си взе нова цигара от една кутия на масата зад книгата на Рейчъл и я запали. Тя успя да я изпуши почти до половината, преди типът под камерата да каже:

— Десет секунди.

Тя смачка цигарата, леко се приведе напред и когато картината се появи на монитора, тя беше в профил, загледана сериозно в Рейчъл.

— Рейчъл — каза тя, — смятате ли, че трябва да бъде разрешено на лесбийки да преподават в девически училища?

— Безусловно по-големият процент от посегателства срещу малолетни — каза Рейчъл, — се извършват от хетеросексуални мъже. Както съм посочила в книгата си, случаите на посегателство срещу малолетни от страна на лесбийки са толкова малко, че са статистически без значение.

— Но какъв образец на поведение би могла да предложи една лесбийка?

— Своят собствен. Ние не разпитваме останалите учители за техните сексуални привички. Не пречим на така наречените фригидни жени или импотентни мъже да преподават на децата в училище. Струва ми се, че в държавните училища децата нямат голяма възможност да подражават на сексуалните привички на своите учители. А ако сексуалното предпочитание на учителя има толкова убедително въздействие върху нейните или негови те ученици, тогава защо хомосексуалистите не стават хетеросексуални при обучаването им от такива учители?

— Но не би ли било възможно учителят хомосексуалист ловко да подтикне своите ученици към хомосексуални предпочитания?

— Аз току-що отговорих на това, Шърли.

Шърли се усмихна ослепително.

— В книгата си вие привеждате примери на чести нарушения на правото на гражданите на труд както в държавния, така и в частния сектор. Много от нарушителите са от Масачузетс. Бихте ли назовали някои от тях?

Рейчъл започваше да се дразни.

— Аз съм ги назовала до един в книгата си — каза тя.

— Но — рече Шърли — не всички от зрителите, които ви гледат сега, са я чели.

— Вие чели ли сте я? — попита Рейчъл.

— Не съм я довършила още — каза Шърли. — Съжалявам за това.

Типът, свит под обектива на камерата направи някакъв жест с ръката си и Шърли каза:

— След рекламната пауза ще продължим интересния разговор с Рейчъл Уолъс с още по-интересни разкрития.

— Шърли не слуша отговорите — прошепнах на Линда Смит, която стоеше до мен.

— Повечето от тях са такива — рече Линда. — вниманието им е насочено напред към следващия въпрос.

— Освен това, тя не е чела книгата. Линда се усмихна и поклати глава.

— Почти никой от тях никога не го прави. Човек не може да ги вини. Понякога им се падат няколко автора седмично плюс всичката останала работа.

— Напрежението сигурно е ужасно — казах аз. — Да прекараш трудовия си живот без никога да знаеш за какво всъщност говориш.

— Много хора го правят — рече Линда. — Надявам се само Рейчъл да не покаже раздражението си. Тя е добър събеседник, но твърде лесно ѝ избива чивията.

— Така е, защото, ако тя водеше интервюто, щеше да е прочела книгата.

— Може би — каза Линда, — но Шърли Норт има множество почитатели в областта и може да ни помогне за разпространението на книгата. Посетителите на клубовете по бридж я обичат.

Рекламата за чорапогащи завърши с това, че една от манекенките си разтвори четала, за да покаже подплънката за проветряване, след което отново се появи Шърли.

— В своята книга, Рейчъл, вие характеризирате лесбийството като един алтернативен начин на любов. Трябва ли всеки да го опита.

— Всяка жена трябва да прави това, което ѝ се иска да прави — каза Рейчъл. — Очевидно, хора, които не са привлечени от тази идея, следва да си останат каквито са. Аргументът ми се състои и винаги се е състоял в това, че онези, които наистина намират тази алтернатива за

желана от тях, не бива да бъдат преследвани заради това си предпочитание. То не вреди абсолютно никому.

— А накърнява ли то Божия закон?

— Би било високомерно от моя страна да ви говоря за Божия закон. Оставям това за хората, които смятат, че Господ ги чува. Единственото, което аз мога да кажа е, че не съм получила никакъв знак, че Той не одобрява това.

— А как бихте коментирали аргумента, че това е неестествено?

— По същия начин. То наистина предполага един природен закон, който съществува неотменно. Аз не съм в състояние да знам това. Сартър казва, че може би съществуването предхожда същността и може би ние сме в процеса на сътворяването на законите на природата в хода на нашия живот.

— Да, сигурно. Защитавате ли лесбийския брак?

— Шърли — каза Рейчъл, — аз съм документирала наличието на корупция на няколко равнища сред местната и държавната власт, в няколко от най-големите корпорации в страната, а вие ме питате само за пикантни неща. По същество вие ме разпитвахте само за неща свързани със секса. Това ми се струва тенденциозно.

Усмивката на Шърли помръкна. Нейните разкошни мигли запърхаха.

— Това е наистина интересна мисъл, Рейчъл. Бих желала да можем да поговорим още малко, но знам, че времето ви е ограничено — тя вдигна с ръка „Тирания“. — вземете си книгата на Рейчъл, „Тирания“, издадена от „Хамилтън блак“. Ще ви очарова, както очарова и мен. Хиляди благодарности, Рейчъл. Заповядайте пак.

— Благодаря — промърмори Рейчъл.

— А сега ви предлагаме следната реклама — рече Шърли. Типът, който клечеше под камерата се изправи и каза:

— Окей, следващият отрязък. Благодаря ви много, мис Уолъс. Шърли, вълн от кадър сте.

Един от техниците свали микрофона от ревера на Рейчъл, тя стана и се отдалечи. Шърли не се сбогува. Тя бързаше да се нагълта с колкото се може повече ментолов дим преди да е свършила рекламата за дезодорант.

— О, Рейчъл, ти беше жив динамит — каза Линда Смит. Рейчъл погледна към мен. Аз свих рамене.

— Какво значи това? — попита тя.

— Значи, че ти направи каквото можа в една трудна ситуация. Не можеш да изглеждаш добре, когато те интервюира Шърли Норт.

Рейчъл кимна, а Линда каза:

— О, не, мисля, че беше супер.

Рейчъл не каза нищо докато излизахме от студиото и надолу по коридора, покрай редакцията на новините, която сега беше празна и неугледна. След това минахме по друг коридор, където хора седяха в малки стаички и пишеха на машина и излязохме във фойето. На големия монитор срещу гишето на приемната Шърли се накланяше към мъжа, който отглеждаше пьдпъдъци.

Аз се намръщих по начина, по който Шърли правеше това и казах с тънък глас:

— Кажете ми, пьдпъдъците обичат ли да го правят с други, освен с пьдпъдъци?

Рейчъл изсумтя. Линда се усмихна. Отвън се разделихме. Рейчъл и аз влязохме в моята кола, Линда — в своята.

Подкарахме по „Солджърс Фийлд Роуд“. Обърнах се и погледнах към Рейчъл Уолъс. Тя плачеше. Сълзите се стичаха мълчаливо по бузите ѝ. Ръцете ѝ бяха сгънати в скута. Раменете ѝ бяха леко прегърбени, а тялото ѝ слабо трепереше. Погледнах назад в огледалото. Не можех да измисля нищо, което да кажа. Тя не заплака по-силно, но и не спря. Единственият звук, който се чуваше, беше неравномерното вдишване и издишване, докато тя плачеше. Минахме край стадион „Харвард“.

— Сигурно се чувстваш като изрод — казах аз.

Тя кимна.

— Не им позволявай да те карат да се чувстваш по този начин.

— Като изрод — каза тя. Гласът ѝ бе леко дрезгав и леко трепереше, но ако не бях видял сълзите ѝ, нямаше да съм сигурен че плаче. — Или като чудовище. Изглежда, че всички ни възприемат като такива. Прелъстявате ли малки момиченца? Принуждавате ли ги да извършват перверзни лесбийски ритуали? Използвате ли изкуствени пениси? Господи! Майната им! Копелдаци такива!

Раменете ѝ се затресоха още по-силно. Подадох ѝ дясната си ръка с дланта нагоре. Така минахме покрай училището по бизнес — аз

с протегнатата ръка, а тя тресяща се от ридания. После тя сложи лявата си ръка в моята дясна. Аз я стиснах здраво.

— Не им позволявай това — казах.

Тя ми стисна ръката в отговор и изминахме остатъка от пътя покрай реката в тази поза — дланите ни здраво притиснати една към друга, докато тялото ѝ постепенно се успокояваше. Когато стигнахме до пресечката с „Арлингтън стрийт“, тя ми пусна ръката и си отвори чантата. Докато стигнем до „Риц“ вече си беше изтрила сълзите, сложила си бе малко грим и се беше взела в ръце.

Като излязох от колата и кимнах към Шевролета портиерът ме изгледа така, сякаш съм се изпикал върху обувките му. Но взе ключовете и не каза нищо. Работата си е работа. Качихме се в асансьора и отидохме до стаята ѝ без да си кажем нито дума. Тя отвори вратата, аз влязох пръв, тя ме последва.

— Трябва да отидем в Първо взаимоспомагателно дружество в един часа. Ще говоря там пред група жени. Можеш ли да ме вземеш около дванайсет и половина? — гласът ѝ сега бе съвсем спокоен.

— Разбира се — казах аз.

— Искам да си почина малко, така че ме извини, ако обичаш.

— Разбира се — отвърнах. — Ще дойда в един без петнайсет.

— Да. Благодаря.

— Заклучи вратата след мен — напомних ѝ.

Тя кимна. Аз излязох и изчаках да чуя щракването на резето. След това слязох с асансьора.

12

Вървахме по „Войлстън стрийт“.

— Имам среща с група служителки от Първо взаимозастрахователно дружество — каза Рейчъл. — Сега са в почивка и ме поканиха да обядвам с тях. Бих искала да си наблизю, но не на масата с нас.

— Добре — казах. — Доколкото си спомням от книгата ти Първо взаимозастрахователно дружество е един от злодеите.

— Не бих се изразила по този начин, но е горе-долу така. Проявяват дискриминация при наемането и заплащането на труда на служителите си. В ръководството няма почти никакви жени. Системно отказват да назначават хомосексуалисти, а ако открият такива сред персонала, веднага ги уволняват.

— Не беше ли отделила място и на дискриминационната им политика в областта на продажбите.

— Да, избягват да продават на негри.

— Какъв е девизът на компанията.

— Ние работим за хората — усмихна се Рейчъл.

Влязохме във фоайето на застрахователната компания и взехме асансьора до двадесетия етаж. Бюфетът се намираше в дъното на коридора. Пред него чакаше жена, облечена с панталон, жилетка от камилска вълна и тъмнокафяв блейзер отгоре. Когато видя Рейчъл, тя се приближи и попита:

— Рейчъл Уолъс?

Носеше очила с малки златни рамки и нямаше никакъв грим. Косата ѝ бе кестенява и спретната.

Рейчъл протегна ръка.

— Да. Вие Дороти Колила ли сте?

— Да, заповядайте. Седнали сме на масата в ъгъла — тя се загледа неуверено в мен.

— Казвам се Спенсър — представих се. — Просто се навъртам край мис Уолъс. Опитайте се да не ми обръщате внимание.

— Няма ли да седнете с нас? — попита Дороти.

— Не — вместо мен отговори Рейчъл. — Мистър Спенсър просто ще стои наблизко в случай че се нуждае от нещо.

Дороти се засмя някак безизразно и поведе Рейчъл към дълга маса в единия край на помещението. Там се бяха събрали още осем жени. Облегнах се на стената на пет-шест метра от тях, така че да мога да виждам Рейчъл без да чувам разговора им и без да преча на минаващите.

След сядането на Рейчъл, от масата известно време се чуваше скърцане и преместване на столове. Ставаха да се запознаят една след друга, после отново сядаха по местата си. Накрая всички, с изключение на две от жените отидоха до барчето да си вземат нещо за ядене. Имаше хамбургери по ориенталски и аз реших да мина без обяд.

Помещението беше с нисък таван, осеян с флуоресцентни лампи. Стените бяха боядисани в яркожълто, с един ред прозорци, които гледаха към Бак бей. Жълтият цвят беше почти болезнено ярък. Сред гълчавата се дочуваше някаква музика. Звучеше сякаш е от Мантовани, но пък и обикновено е.

Когато работиш за писател, всичко ти изглежда бляскаво. Рейчъл дойде с една табла и седна. И тя бе пренебрегнала хамбургерите по ориенталски. На подноса ѝ се мъдреха сандвич и чаша чай.

Някакво девойче, което сякаш току-що бе завършило гимназия, мина покрай мен. Носеше скъпи и плътно прилепнали дрехи, сини арлекински очила окичени със скъпоценности и излъчваше аромат на френски залез.

— Ей, готин, какво гледаш?

— Тяло девети размер в рокля седми размер — отвърнах.

— Би трябвало да го видиш без роклята — посъветва ме тя.

— И дума да няма.

Тя ми се усмихна и седна на една от масите при други две свои връстнички. Започнаха да си шепнат, да поглеждат към мен и да се смеят. Най-добре облечените хора на света са децата без братя и сестри, които току-що са започнали да работят.

Двама мъже в делови костюми и един униформен бодигард влязоха в бюфета и се приближиха до масата на Рейчъл. Промъкнах се зад тях и се заслушах. Май щяха да ми отворят работа. Така и стана.

— Ние я поканихме тук — казваше Дороти. Единият от костюмираните каза:

— Нямаме право да правите това.

Приличаше на Кларк Кент. Костюмът му бе от сив, финотъкан плат рибена кост. Имаше очила и четвъртито лице. Косата му бе късо подстригана, а лицето — гладко избръснато. Обувките му — лъснати. Вратовръзката беше с малък възел и прикрепена с игла. Очевидно се издигаше в йерархията.

— Кой сте вие? — попита Рейчъл.

— Тимънс — каза той. — Директор на отдел кадри — говореше много бързо. — Това е мистър Баучър, нашият шеф по охраната. Баучър беше леко закръглен, с дебели мустаци. Никой не представи униформения бодигард, който очевидно нямаше да се издигне в йерархията. Той не носеше пистолет, но от десния му джоб стърчеше кожената дръжка на палка.

— Защо искате да напусна? — попита Рейчъл.

— Защото нарушавате политиката на компанията.

— Как така?

— Забранено е подстрекателството на територията на компанията — заяви Тимънс.

Чудех се дали е нервен или винаги говори толкова бързо. Минах зад стола на Рейчъл, скръстих ръце на гърдите си и се загледах в Тимънс.

— И към какво точно подстрекавам? — попита Рейчъл.

На Тимънс очевидно не му харесваше моето присъствие, но не знаеше как да постъпи. Изгледа ме, след това извърна погледа си бързо встрани към Баучър, после отново погледна към мен и накрая се вторачи в Рейчъл. Започна да ѝ говори, но спря и отново погледна към мен.

— Кой сте вие?

— Зъбната фея — отвърнах.

— Зъбната какво?

— Зъбната фея. Разхлабвам зъби.

Тимънс отвори уста, после я затвори. Намеси се Баучър:

— Нямаме нужда от остроумия, господине.

— Че вие не бихте ги схванали.

Рейчъл рече:

— Мистър Спенсър е с мен.

— В такъв случай и двамата ще трябва да напуснете, иначе ние ще ви помогнем.

— Колко души ви е охраната? — обърнах се към Баучър.

— Това не е ваш проблем — отвърна той. Беше непоклатим.

— Да, но е ваш проблем. Ще ви трябва страшно много такива като вас, за да ни помръднете оттук.

Униформеният бодигард изглеждаше притеснен. Той, изглежда, знаеше какви са му възможностите или пък просто не му харесваше компанията, която охраняваше.

— Спенсър — намеси се Рейчъл, — не желая подобни истории. Ние ще се съпротивляваме, но пасивно.

В помещението беше станало много тихо като се изключат стените. Тимънс заговори отново, може би окуражен от споменаването на пасивна съпротива.

— Ще си тръгнете ли без много шум? — попита той.

— Не — каза Рейчъл. — Няма.

— Тогава нямаме друг избор — реши Баучър.

Той се обърна към униформения — Спаг, изведи я оттук!

— Не можете да постъпвате така — обади се Дороти.

— Вие ще трябва да изчакате и да обсъдите този въпрос с прекия си началник — заяви Тимънс, — защото аз със сигурност ще го направя.

Спаг пристъпи напред и каза кротко:

— Хайде, мис.

Рейчъл не помръдна. Баучър се обърна към Спаг:

— Хвани я, Спаг!

Спаг я хвана нежно за ръката.

— Хайде, мис, трябва да си тръгнете.

Той ме държеше под око, хвърляйки чести погледи встрани. Беше около петдесетгодишен и тежеше не повече от осемдесет и пет килограма, част от които бяха струпани в областта на кръста. Косата му видимо оплешивяваше, а на двете си ръце имаше татуировки. Помъчи се да дръпне леко ръката на Рейчъл. Тя не се помръдна.

— По дяволите, Спаг — избоботи Баучър, — махни я от този стол. Тя незаконно пребивава на територията на компанията. Ти имаш правото да направиш това.

Спаг пусна ръката на Рейчъл и се изправи.

— Не — каза той. — Мисля, че нямам това право.

— Боже Господи! — въздъхна Тимънс.

Баучър се обърна към него:

— Добре, тогава ние ще свършим това. Брет, хвани й едната ръка — той пристъпи напред и я хвана под мишницата.

Тимънс повдигна дясната й ръка и двамата я измъкнаха от стола. Тя се беше отпуснала, а те не очакваха това. Не можеха да се справят с тежестта й и тя се свлече на пода с разкрячени крака при което полата оголи бедрата й наполовина. Рейчъл я придърпа надолу.

Обърнах се към Спаг:

— Аз смятам да предприема нещо. Ти ще участваш ли или не?

Спаг погледна към легналата на пода Рейчъл, а след това към Тимънс и Баучър.

— Не — отсече той, — свикнал съм да върша почтена работа.

Баучър беше зад Рейчъл и ръцете му бяха под мишниците й.

— Пусни я — казах му аз.

Рейчъл възрази:

— Спенсър, предупредих те, че ще бъдем пасивни.

Баучър изръмжа:

— Не се меси, защото ще си имаш сериозни неприятности.

— Пусни я или ще те ударя както си наваден над нея — казах му аз.

— Хей — тихичко рече Тимънс.

Баучър пусна Рейчъл и се изправи. Всичко живо в бюфета стоеше и наблюдаваше. Зле му се пишеше на Баучър. Испитах съжаление към него. Повечето от зрителите бяха млади жени. Подадох ръка на Рейчъл. Тя я хвана и се изправи.

— Дяволите да те вземат — изсъска тя.

Докато стоях обърнат към нея Баучър се нахвърли отгоре ми. Не беше кой знае колко едър, но пък беше мудар. Наведох рамото си и го подпрях с него в гърдите. Той изсумтя. Изправих се, при което Баучър загуби равновесие и се стовари по гръб върху Тимънс.

— Ако ме нервирате, ще ви просна ей там, върху бара — заканих му се с пръст.

— Глупаво копеле такова — избухна Рейчъл и ме удари по лицето.

Баучър скочи отново. Ударих го силно по носа и след това му пернах едно дясно кроше. Той политна назад, помете поне петдесетина чинии от бар-плота и се свлече на пода.

— Под бара е кажи-речи същото, каквото е и върху него — подхвърлих аз.

Тимънс изгуби търпение. Трябваше да направи нещо. Замахна към мен, но аз извърнах глава настрани и парирах удара с дясната си ръка. Тимънс политна силно назад. Сграбчих го с лявата си ръка за яката, а с дясната за панталона, направих с него три крачки към шубера за чиниите, стъпих здраво, напрегнах гърба си и го стоварих отгоре. Една от ръцете му цопна в тенджерата със сос. Картофеното пюре омаза сакото му, той се претърколи през бар-плота и се стовари на пода зад него.

Девоичето с плътно прилепналите дрехи възкликна:

— Браво, готин! — и започна да ръкопляска.

Повечето от жените в бюфета се присъединиха към нея.

Приблжих се към Рейчъл.

— Да тръгваме — казах. — Някой сигурно е повикал полицията. Най-добре е да си тръгнем с достойнство. Не ми удряй повече плесници, докато не се измъкнем навън.

13

— Проклет кучи син — каза Рейчъл.

Вървахме по „Арлингтън стрийт“ обратно към „Риц“. — Не съзнаваш ли, че щеше да има много по-голям ефект, ако ги беше оставил да ме извлекат навън пред погледа на всички онези жени?

— Ефект за какво?

— За издигане на съзнанието на тези жени, които стояха и наблюдаваха как ръководството на компанията им демонстрира своето пренебрежително отношение към техния пол.

— Що за телохранител бих бил, ако си стоях спокойно и гледах как двама простаци с основно образование влачат тялото, което съм определен да охранявам?

— Интелигентен. Такъв, който си разбира от работата. Нает си, за да ми пазиш живота, а не да упражняваш фантазиите си „в стил крал Артур“.

При „Арлингтън“ свихме наляво. От другата страна на улицата един нисичък мъж с посивяла коса, навлечен с две палта, повръщаше пред статуята на Уилям Елъри Чанинг.

— Там ти олицетворяваше всичко, което ненавиждам — заяви тя. — всичко, за което съм се опитвала да попреча всичко, което съм изобличавала — суперменството, насилието, онази надута мъжка арогантност, която кара мъжа да защитава всяка придружаваща го жена, независимо от нейните желания и потребности.

— Не говори общи приказки — рекох. — Бъди по-конкретна и кажи, че не одобряваш поведението ми.

— Поведението ти ме унизи. То означаваше, че съм една безпомощна и зависима личност и че се нуждая от някой голям силен мъж да се грижи за мен. Този образ се запечата отново в очите на онези млади жени, които започнаха глупашки да ръкопляскаат след като всичко свърши.

Бяхме пред „Риц“. Портиерът ни се усмихна — вероятно доволен, че не бях с колата си.

— Може би е така — отвърнах. — Или пък всичко това са куп теории, които нямат почти нищо общо с практиката. Пет пари не давам за теориите или за крайните последствия от класовата борба, или каквото и да било. Не мога да се занимавам с такива глупости. Аз действам конкретно. Точно в този момент не можех да ги оставя да те влачат навън и да си стоя настрана.

— От твоя гледна точка, разбира се, достойнството ти щеше да бъде накърнено. Аз съм само поводът за поведението ти, а не причината. Истинската причина е твоята гордост — ти не го направи заради мен, не се опитвай да се заблуждаваш.

Усмивката на портиера ставаше все по-измъчена.

— Пак бих го направил — казах.

— Сигурна съм в това — отговори Рейчъл, — но ще трябва да го направиш с някой друг. Между нас нещата са приключили. Не искам повече да се въртиш наоколо. Каквито и да са мотивите ти, те не съвпадат с моите и аз нямам намерение да изневерявам на принципните си убеждения, само за да не засягам твоята гордост.

Тя се обърна и влезе в хотела. Погледнах портиера. Той беше зареял поглед някъде към парка.

— Най-лошото е — казах, — че май имаше право.

— Точно това е най-ужасното — отговори ми той.

Тръгнах обратно по „Арлингтън“ и после по „Бойлстън“ към една сграда на „Бъркли стрийт“. Имах няколко възможности. Можех да сляза до кръчмата на Доксайд и да изпия цялата им бира, или пък да се отправя към „Смитфийлд“, да изчакам Съюзън да се върне от училище и да ѝ кажа, че съм се провалил относно каузата на женската еманципация. Можех, обаче, да свърша и нещо полезно. Избрах полезното и се насочих към „Бъркли“.

Бостънското полицейско управление беше точно на пресечка и половина нагоре по „Бъркли“, сгушено сред сенчестите здания на големите застрахователни компании — вероятно, за да се чувстват полицаите в безопасност. Канцеларията на Мартин Куърк от отдела по убийствата си стоеше на мястото. Стаята бе чистичка и полупразна. Единствените неща на бюрото бяха телефонът и една пластмасова поставка със снимки на семейството му.

Куърк говореше по телефона, когато се появих на вратата. Беше се килнал в стола си с крака на бюрото, а телефона бе притиснал

между ухото и рамото си. Посочи ми стола встрани и аз седнах.

— Веществени доказателства — говореше Куърк в слушалката.
— До какви веществени доказателства си се докопал? — заслуша се. Вълненото му спортно сако висеше на гърба на стола. Бялата му риза бе колосана и блестеше от чистота. Маншетите бяха подгънати над дебелите китки на ръцете му. Носеше обувки от щавена кожа до над глезените, с месингови токи. Обувките блестяха от прясната боя. Сивите му памучни панталони бяха с безукорен ръб. Черната плетена вратовръзка бе завързана на изящен възел. Гъстата му черна коса бе късо подстригана и нямаше нито един бял косъм.

— Да, знам — отговори той в слушалката, — само че нямаме избор. Вземи я — затвори телефона и ме погледна. — Ти никога ли не носиш вратовръзка? — бе първият му въпрос.

— Точно онзи ден бях сложил — отвърнах. — На обяд в „Риц“.

— Трябва да го правиш по-често. Приличаш на проклето застаряващо хипи.

— Завиждаш на младежкия ми вид — възразих. — Не съм длъжен да го правя, само защото си бюрократ и си принуден да се обличаш като Калвин Кулидж^[1]. Това е разликата между мен и теб.

— Има и други различия — обади се Куърк. — Какво искаш?

— Да разбере какво ти е известно за заплахите срещу живота на Рейчъл Уолъс.

— Защо?

— Само до преди половин час ѝ бях бодигард.

— Е?

— Уволни ме, защото съм прекалено мъжествен.

— Предполагам, че е по-добре, отколкото ако беше обратното — вметна Куърк.

— Мисля си, че, след като днешният ден се включва в ангажимента ми, бих могъл да използвам останалата част от него, за да разбере нещо от теб.

— Няма нищо особено за казване. За заплахите ни съобщи тя. Проучихме въпроса. Нищо не излезе наяве. Накарах Белсън да поразпита навън. Никой не знаеше нищо.

— Имаш ли някакво мнение доколко са сериозни заплахите?

Куърк сви рамене.

— Ако трябваше да гадая, бих предположил, че има нещо. Белсън, обаче, не откри никакво професионално участие. Тя изброява много имена и отправя неудобни обвинения срещу разни компании и правителствени чиновници, но всичко се изчерпва с това, че са неудобни. Никой няма да влезе в затвора, нито пък ще приключи кариерата си.

— Което означава — добавих, — че ако заплахите са истински, те идват вероятно от някоя голяма клечка или от група шефове, които са настроени антифеминистично, антихомосексуално или и двете.

— Това е и моето предположение — каза Куърк. — Прикриването на кирливите ризи в този град е станало системно и е накарало всички засегнати дървеняци да се организират. Така че ако се появи някое радикално разкритие, те разполагат с поне десетина начина да потулят нещата. На човек са му вързани ръцете — всичко това е станало отдавна рутинна практика. Представяш ли си, тази година дори са махнали държавните ченгета от университета на Южен Бостън.

— Това се нарича образователна реформа — отвърнах аз. — Човек може да очаква подобни нововъведения в американската Атина.

Куърк изсумтя и склочи ръце зад главата си, както се беше облегнал назад на стола. Мускулите на ръцете му изпъкваха под ръкавите на ризата.

— Кой се грижи за нея сега? — попита той.

— Никой, доколкото знам. Затова се интересувам доколко са сериозни заплахите.

— Нещата са ми ясни — каза Куърк. — Но нямаме факти. А и откъде да имаме? Анонимните обаждания не водят до никъде. Ако разсъждаваме теоретично смятам, че опасността не е измислена.

— Аз също — съгласих се. — Теб какво точно те безпокои?

— Ами, заплахата, че ще ѝ се случи нещо, ако не спре книгата. Всъщност, достатъчно екземпляри от това чудо са били попаднали в ръцете на разни хора. Поразията вече е била направена.

— Изглежда, че това не те успокоява напълно — обадох се аз. — Защо да не сметнем, че обажданията са дело на някой маниак?

— Маниаците няма откъде да знаят за книгата. Нито пък да познават твоята клиентка. Не твърдя това със сигурност. Възможно е да има някой побъркан в издателството, в печатницата или другаде,

където може да се види книгата. Струва ми се обаче, че нещата са по-сериозни. Мирише ми на враждебна и добре организирана опозиция.

— Чак пък толкоз!

— Май не си много съгласен — подметна Куърк.

— Напротив, изглежда че е точно така. Именно това ме безпокои. Заплахата ми се струва реална. Явно някакви типове искат книгата да бъде спряна не защото прави разкрития, а тъй като съдържа твърдения, които те не искат да чуят.

Куърк кимна.

— Точно така. Не става въпрос за пазене на тайна. Ако изобщо сме прави, а ние и двамата гадаем, те се противопоставят на нейните становища и на начина, по който ги изразява. Само че и двамата се мъчим да гадаем.

— Да, но ние сме добри в догадките — казах аз. — Имаме доста опит в тази област.

Куърк сви рамене:

— Ще видим.

— Освен това, някой се опита да направи нещо като професионално покушение срещу нея преди няколко дни.

— Добре, че толкова бързо ни съобщаваш — реагира Куърк.

— Сега го правя, изслушай ме.

Разказах му за инцидента с двете коли на „Линуей“. Добавих и за случките в Белмонт и Кембридж. Описах му и историята в застрахователната компания.

— Вас, детективите на свободна практика тия работи май доста ви забавляват?

— Убиваме си времето — отговорих аз.

— Историята на „Линуей“ е единствената случка, която звучи сериозно — реши Куърк. — Дай ми номера на колите.

Така и направих.

— Може би само са искали да те изтормозят.

— Мисля, че бяха наясно как да действат.

— Глупости, всеки знае как да действа. Всичко живо гледа „Барета“ и „Коджак“. Достатъчно са вътре в тия работи.

— Да — съгласих се. — възможно е, а може и да е замисъл.

— Заговор ли? — Куърк повдигна вежди.

— Възможно е.

— А дали е вероятно?

Свих рамене:

— По света се срещат по-страшни неща, отколкото във всичките ти философии, Хорацио.

— Такъв интелектуалец като теб съм виждал само още веднъж през живота си — започна да си припомня Куърк — през лятото на 1967-ма го арестувахме за сексуален тормоз на деца.

— Умен не означава непременно добър — рекох аз.

— Отдавна съм забелязал това — отвърна Куърк. — във всеки случай не съм навит да приема, че е заговор без повече доказателства.

— Нито пък аз. Можеш ли да пратиш някой да я наблюдава?

— Ще се обадя пак на Калахан от „Риц“. Ще му обясня, че си излязъл от играта и той ще бъде малко по-внимателен.

— Това ли е всичко?

— Да — отсече Куърк. — Това е. Нямам излишни хора. Не мога да й поставя лична охрана. Ако тя предприеме нещо публично някъде, може би ще мога да й осигуря малко безопасност. Ние и двамата, обаче, знаем как стоят нещата — нито аз, нито ти можем да я защитим, освен ако тя не иска. Дори и тогава ще зависи доколко сериозно е застрашена.

— Като я очистят, тогава ще се втурнеш в действие. Тогава сигурно ще отделиш дори една дузина хора.

— Хайде да се поразходиш — каза Куърк. Забелязах, че бръчките, които се спускаха по носа към ъгълчетата на устата му, са се врязали по-дълбоко. — Няма нужда да ми четеш лекции как да си върша работата в полицията. Все още съм тук — не съм напуснал.

Станах.

— Извинявай. Започнах да те обвинявам. Нещо съм станал раздразнителен от тези истории.

Куърк кимна.

— Ако номерата на колите ме насочат към нещо, да ти се обадя ли?

— Да.

— Окей.

Излязох.

[1] Джон Калвин Кулидж (1879–1933) — 30-ти президент на САЩ. Периодът на неговото управление се отличава с всеобщо благополучие. Бел. ред. ↑

Седях със Сюзън на открития бар в самия център на пазара „Куинси“ — ядяхме стриди, пиехме бира и спорехме.

— Защо не си стоял настрана? — попита Сюзън. — Рейчъл те е помолила точно това.

— И какво, да стоя там и да гледам как я изнасят насила ли?

— Да. — Сюзън изсмука звучно една стридида от черупката. В този бар не предлагат вилици. Само сервират стридите, мидите или скаридите, с бира в хартиени чаши. Има паници с трошачки на стриди и пластмасови шишенца със сос. Нарекли са това място „Моржът“ или „Дърводелецът“, но така или иначе ми допада.

— Не можех да постъпя по този начин — казах аз. Тълпите пъплеха надолу по главното платно, под сводестия таван на пазара. Един брадат мъж с шапка за ски и зелено поло наблюдаваше Сюзън, шепнейки нещо на човека до него. Последният изгледа Сюзън и кимна. Дватамата се усмигнаха, после забелязаха, че ги гледам, извърнаха поглед и продължиха пътя си. Поръчах си още една бира. Сюзън си пийна малко от нейната.

— Защо не? — попита тя.

— Щеше да се накърни нещо.

— Какво?

Повдигнах рамене.

— Може би гордостта ми. Сюзън кимна в знак на съгласие.

— Ето че стигнахме до същността на въпроса. Виждаш ли, ако някой иска да се възхищава на фигурата ми, защо не му позволяваш? На мен това ми доставя удоволствие.

Щеше ли да е по-добре, ако не го правеха?

— Имаш предвид онези двамата клоуни преди малко ли?

— Да. Освен това, ако един мъж се възхищава от задника ми, той не е задължително клоун.

— Нищо не съм направил — възразих й.

— Ти ги зяпаше.

— Е да, те се плашат лесно.

— Повече ли щеше да ти хареса, ако ме бяха помолили да си сложа колан с метални халки?

Изръмжах.

— Ето това е. Та за какво беше нужно да ги гледаш така втренчено?

— Имаш предвид гордостта ми, нали?

— Стигнахме до истината.

— Преди малко не водихме ли същия разговор?

Тя се засмя и направи знак на бюфетчията за още една бира.

— Да, но не сме го приключили.

— Та какво трябваше да направя, когато ония двамата млади, способни и перспективни кретени започнаха да я влачат?

— Да стоиш наблизо и да внимаваш па не я наранят. Да си на разположение, в случай че тя извика за помощ. Да държиш вратата, докато излязат.

— Боже Господи! — възкликнах.

— Можеше да я хванеш и ти под ръка, да се отпуснеш като се опитат да ви влачат и така да ги затрудниш напълно.

— Не — отговорих. — Това не можех да направя. Ако има следващ път, може би бих изпълнил тези указания. Но тогава това нямаше да стане — да легна и да ги оставя да ме мъкнат.

— Съгласна съм. Само че ти нямаше правото да лишаваш Рейчъл от възможността да триумфира.

— Не виждах нещата по този начин.

— Разбира се, че не — на теб ще ти е невъзможно да си траеш и ако сме на купон и някой започне да ме ухажва.

— Лишавайки те от шанса ти самата да се справиш по-успешно.

— Естествено — отвърна тя. Около ъгълчето на устата ѝ имаше петънце от соса. Пресегнах се и го изтрих с палец. — По принцип нямам нужда от това да ме защитаваш. През всичките тези години съм се справяла много добре сама. Винаги съм парирала собственоръчно хората, от които съм искала да се избавя.

— А ако те не се отстранят сами?

— Тогава ще ти се обадя. Няма да си далече. Откак се запознахме, не се отдалечаваш на повече от два метра.

Допих си бирата.

— Нека да тръгнем към изхода на „Фанойл Хол“ — предложих. Беше почти четири и половина и пазарната тълпа вече бе оредяла. — Може да ти купя кифла.

— Не искам да си мислиш, че се заяждам заради мен самата — каза тя. Беше ме хванала за ръка. Главата ѝ стигаше малко над рамото ми. От косата ѝ се носеше лек аромат на цветя. — Разбирам те и донякъде ми харесват собственическите ти импулси. Освен това те обичам, а това понякога променя нещата.

— Можем да се спуснем по тези стълби и да си ходим — предложих.

— Нека да е по-късно. Ти ми обеща да се разхождаме дълго, да ядем, да прием и да оглеждаме хората.

— А после какво?

— Кой знае? — каза Сюзън. — Екстаз може би.

— Тогава да вървим по-бързо.

„Куинси“ е стар пазар, възстановен с любов. Огромен е и е направен от гранитни плочи. От двете страни на дългата централна алея има сергии, на които продават кисело мляко с плодова гарнитура, банички със зеле, ролца от омари, сандвичи заострени във формата на подводница, френски франзели, селски пирожки, гръцка салата, подсладени и подкиселени пилешки деликатеси, баклава, курабийки, гевреци, стриди, сирена, захаросани плодове, сладолед, сладкиши с извара, печени пилета, пица, понички, симидчета, желирана патица, сандвичи с печено говеждо и лютеница намазана върху прясно изпечен хляб, брюкселско зеле, сушени праскови, „слонско“ кашу и други ядки. Наоколо има също кланици, магазини за сирена, кафе на пясък, дюкянчета за плодове и място, в което продават корейски корени от женшен. От двете страни се намират и пасажи с магазини в безистени с множество сергии и тераси с кафенета, а в реставрираните тухлени сгради е пълно с магазини за конфекция, дрехи по поръчка и ресторанти. Мястото се води туристически обект номер едно в Бостън и това е оправдано. Ако се разхождате с момиче из уличките на пазара, ще ви бъде трудно да не се държите за ръка. На всяка крачка се срещат жонгльори, фокусници и странстващи музиканти. Този пазар не е никога празен, а във върховите часове е направо невъзможно да го прекосиш. Спряхме и си купихме две пръчки с нанизани пресни плодове.

— Това, което казваш, скъпа, е смислено — казах, — но не е редно.

— Знам — отвърна тя. — И вероятно винаги ще мислиш така. Ти си израснал със силно развито чувство за семейство. Само че нямаш семейство и прехвърляш импулсите си да защитаваш към своите клиенти или пък към мен.

— Ако не ти, клиентите ми обикновено се нуждаят от защита.

— Това е вярно. Затова и се занимаваш с тази работа. Ти самият имаш нужда от хора, на които им е необходима защита. Иначе какво ще го правиш това огромно море от импулси?

Бях изял плодовете и изхвърлих пръчката в една кофа.

— Ще го излея върху теб, пиленце — казах аз.

Сюзън въздъхна:

— О, Господи!

— Не мисля, че ще се променя — казах.

— Надявам се, че няма. Аз те обичам. И те разбирам, а ти трябва да си останеш все така сладък. Можеш да разбереш, обаче, защо Рейчъл Уолъс е имала резерви спрямо теб.

— Да, смятам се за достатъчно проникателен.

— Това със сигурност е вярно — каза Сюзън. — Искаш ли да си разделим едно кисело мляко?

Оставах три седмици до Коледа. Бях в канцеларията си и гледах как навън прехвърква сняг на едри парцали, когато разбрах, че са отмъкнали Рейчъл Уолъс.

Седях с вдигнати върху бюрото крака, пиех кафе без захар, ядях понички и чаках да ми се обади от Фол Ривър един тип на име Антъни Гонсалвес, когато телефонът иззвъня. Не беше Гонсалвес.

Гласът рече:

— Спенсър? Обажда се Джон Тикнър от „Хамилтън Блак“. Бихте ли дошъл веднага? Изглежда, че Рейчъл Уолъс е отвлечена.

— Извикахте ли полицията? — попитах.

— Да.

— Окей, тръгвам.

Затворих телефона, обрамчих кобура си, а върху полото облякох якето си, подплатено с вълна. Излязох. Канцеларията ми тази година беше на ъгъла на авеню „Масачузетс“ и улица „Бойлстън“ — на втория етаж, в малка триъгълна куличка над едно магазинче за цигари. Колата ми беше паркирана до един знак, на който пишеше „Автобусна спирка. Паркирането забранено“. Снегът се топеше по уличното платно, но се натрупваше встрани, до бордюра на тротоара.

Коледната елха в центъра „Пруденшъл“ вече бе запалена, нищо, че нямаше четири следобед. Свих вляво при „Чарлз“, после надясно по „Бийкън“ и паркирах в подножието на възвишението пред „Стейт Хаус“ на едно място, за което пише, че е „резервирано за членове на върховния съд“. Имаха предвид законодателната власт, но в Масачузетс я наричат върховния и Главния съд по същата причина, поради която наричат себе си Общност. Цялата история, струва ми се, има нещо общо с гласуването против Никсън. Вдясно „Комън“ се спускаше надолу към улица „Тремонт“, дърветата бяха обсипани с коледни светлилки, а до края на „Парк стрийт“ бяха изобразени „на живо“ сцени от Рождество Христово. Снегът се беше задържал само върху тревните площи на „Комън“, а по тротоарите се топеше. Долу до

информационния павилион бяха оградили няколко елена и едно момче с рекламна шапка стоеше до кошарата, раздавайки някакви брошури на минувачите, които се опитваха да хранят дивеча с пуканки.

Канцеларията на Тикнър се намираще на най-горния етаж и гледаше към „Комън“. Беше с висок таван и големи прозорци, претрупана от книги и ръкописи. Срещу бюрото бе разположена ниска кушетка, а пред нея — масичка за кафе, отрупана с папки. Тикнър седеше на дивана, вдигнал крака върху масичката и гледаше през прозореца към момчето на „Комън“ до клетката на елените, което подаваше брошурки на минувачите. Детективът-сержант Франк Белсън седеше на кушетката до него и отпиваше от кафето си. Един момък със селска физиономия и костюм с жилетка от „Луис“ говореше по телефона точно зад бюрото на Тикнър.

Когато влязох Белсън ми кимна. Погледнах момъка със селската физиономия и попитах:

— От прокуратурата ли сте?

Белсън отново кимна.

— Кронин — представи го той. — Помощник-прокурор.

— Радвам се, че дойде, Спенсър — каза Тикнър. — Предполагам, че познаваш сержант Белсън, а това е Роджър Форбз, нашият адвокат.

Стиснах ръката на един висок сивокос мъж с високи скули и хлътнали бузи, който според мен се чувстваше някак си неудобно в ъгъла между кушетката и лавицата за книги.

Крони н каза в слушалката:

— Още не сме съобщили нищо за вестниците. Обърнах се към Белсън:

— Какво си получил?

Той ми подаде лист хартия. Беше напечатан прилежно, с двойно разстояние между редовете. Никакви задрасквания, допълнителни знаци или бележки. Хубави полета отделяха текста. Новите редове започваха навътре с пет интервала. Хартията бе обикновена. На нея пишеше:

„Имайки предвид, че Рейчъл Уолъс е авторка па няколко оскърбителни за Бог и страната книги; че в пряко

противоречие с Библията и общоприетия морал е защитавала лесбийската любов; че е развърщавала и продължава да развърщава нацията ни и нашите деца чрез средствата за масова информация, които я експлоатираха с безразсъдна алчност и че длъжностните ни лица, които напълно лековерно не се противопоставят на радикални конспирации, не са предприели никакви мерки, ние бяхме принудени да действаме сами.

Ние я отвлякохме и ще я задържим. Тя не е и няма да бъде наранена, ако изпълните указанията ни. Ние не искаме пари. Предприехме тази мярка, подтиквани по-скоро от морал, много по-съвършен от писаните закони и ще следваме този морал докрай, дори той да ни отведе към гроба.

Бъдете нащрек и очаквайте по-нататъшните ни съобщения. Ние ще ви представим исканията си, които ще доведете до знанието на съответните лица и институции. Исканията ни не подлежат на пазарлък. Ако не ги изпълните, светът само ще спечели от смъртта на Рейчъл Уолъс.

В(ъзстановете) А(мериканския) М(орал) ВАМ“

Прочетох го два пъти, но смисълът не се промени.

— Доста приповдигнат стил — казах на Тикнър.

— Ако беше успял да се разбереш с нея — рече той — тази бележка никога нямаше да бъде написана — лицето му като че беше леко зачервено.

Обърнах се към Белсън:

— Вие направихте проверка, нали?

— Естествено — отвърна Белсън. — Няма я никъде. Стаята ѝ в хотела е празна. Куфарите ѝ са още там, а багажът е по чекмеджетата. Следобед трябваше да участва в едно радиопредаване, но не се е появила. За последен път са я видели снощи около девет часа, когато етажният келнер ѝ занесъл няколко сандвича, една бутилка джин, една вермут и две чаши. Според него някои се е къпел под душа, но няма

представа кой. Вратата на банята била затворена и той чул водата да тече.

— Значи нямате никаква следа.

— Абсолютно нищо — отговори Белсън. Той беше доста мършав, с изпито лице и с толкова черна и гъста брада, че долната част на лицето му имаше синкав оттенък, въпреки че се бръснеше поне два пъти на ден. Изпушваше пурите си от пет цента до момента, в който угарката изгаряше устните му и сега бе стигнал до средата на една, която вече изглеждаше дъвкана и смачкана.

— Извикахте ли Куърк? — запитах аз.

— Да, ще дойде след малко. Следобяд трябваше да бъде в съда и изпрати мен да се запозная с нещата. След като ти си тук, може би няма да идва.

Кронин затвори телефона и ме изгледа.

— Ти кой си?

— Г-н Спенсър беше нает със задачата да я охранява — обясни Тикнър. — Помислихме си, че може да хвърли светлина върху ситуацията.

— Голяма охрана е бил — каза Кронин. — Знаеш ли нещо?

— Не много — отговорих.

— Не съм си и представял, че можеш да знаеш нещо. Те са те извикали — окей, но не ми пречи. Дразниш ме и може да ти загрея задника.

Погледнах Белсън. Той се ухили.

— Явно там, горе ги правят такива — все по-нахакани.

— Това май е върховното им постижение — казах аз. — От тоя по нахакан — здраве.

— Я стига глупости! — изръмжа Кронин. — Сержант, познаваш ли го този?

— О, да, сър, мистър Кронин. Познавам го. Искате ли да го застрелям?

— По дяволите, какво става с теб, Белсън? Зададох ти прост въпрос.

— Той е наред — каза Белсън. — Ще ни бъде от полза.

— Дано — рече Кронин. — Спенсър, искам да дадеш на сержант Белсън пълен отчет какво знаеш по случая. Белсън, ако каже нещо ценно, накарай го да даде официални показания.

— Добре, няма проблем — отвърна Белсън. — веднага ще се заема.

Той ми намигна.

Кронин се обърна към Тикнър.

— Ти си в литературния бизнес. Можеш ли да кажеш нещо за начина на писане, за стила?

— Ако ни беше предложен като ръкопис за издаване, щяхме да го отхвърлим — каза Тикнър. — Нищо друго не мога да кажа по този въпрос. Не съм в състояние да отгатна кой го е писал.

Всъщност Кронин не слушаше. Той се обърна към адвоката Форбс:

— Има ли тук някъде стая, в която може да се срещнем с вестникарите? — държеше се с Форбс почти като с равен: явно правното му образование го респектиреше.

— Разбира се — отговори Форбс. — На втория етаж имаме хубава зала за конференции, която мисля, че ще свърши работа. — Обърна се към Тикнър. — Джон, ще го заведа в зала „Хамилтън“.

— Добра идея — реагира Тикнър. Форбс тръгна да излиза. Кронин се спря на вратата:

— Искам всичко, което знае този, сержанте. Когато си тръгне, искам да е изстискан.

— Но не и обезобразен — казах на Белсън.

— Кой знае? — рече той.

Кронин излезе след Форбс.

Седнах на ръба на бюрото на Тикнър.

— Надявам се, че не ходи въоръжен — казах.

— Кронин ли? — Белсън се изсмя. — Той завърши право през 1973 година — тогава, когато за първи път вземах изпита си за лейтенант. Надява се, че ако е груб и нахакан, хората няма да забележат, че не знае абсолютно нищо и че единственият му стремеж е да го изберат на обществена работа.

— Напразно се надява — каза Тикнър. Белсън повдигна вежди одобрително. Тикнър бе зад него и не можеше да види.

— Как получи писмото? — попитах Тикнър.

— Някой го е донесъл на пазача долу, на рецепцията — отвърна той. Подаде ми плика. Единствено неговото име бе напечатано отгоре.

— Описание?

— Долу носят по сто неща на ден — рече Белсън. Пазачите не обръщат внимание. Той не може да си спомни дали е бил мъж или жена.

— Не е виновен — отбеляза Тикнър. — Ние получаваме всякакви доставки от печатницата — коректури, отделни страници, чернови, както и ръкописи от посредниците, авторите и читателите, илюстрации и най-различни други материали всеки ден. Уолт не е длъжен да гледа кой ги носи.

Кимнах.

— Това не е от значение. Може да са наели кола за доставката. Описанията няма да ни помогнат много, дори и ако са добри.

Белсън се съгласи.

— Вече накарах да проверят таксиметровите компании за хората, които са били натоварвани е поръчки дотук. Разбира се, може и сами да са го донесли.

— Да запознаваме ли пресата? — запита Тикнър.

— Не смятам, че ще навреди — отвърнах. — Мисля, че трудно ще ги изгоним ако зависи от Кронин. Всичко това ми прилича на организация, която има нужда от публичност. Те не ни пишат да не казваме на печата или пък на полицията.

— Съгласен съм — каза Белсън. — При повечето отвличания държат „да не се съобщава на полицията“, но в подобни случаи, когато имат политически, социални или кой знае какви други искания, обикновено гонят публичност. Освен това Кронин вече е уведомил пресата. Така че въпросът е какво целят.

Тикнър подхвърли:

— Академичност. Хипотетичност. Безцелност. Това са само догадки.

— Да, нещо от сорта — каза Белсън.

— Какво да правим тогава? — попита го Тикнър.

— Нищо специално. Ще седим. Ще чакаме. Някои от нас ще тръгнат по улицата да поразпитат. Ще проверим във ФБР дали знаят нещо за ВАМ. Ще анализираме хартията и мастилото и резултатите няма да ни насочат към нищо. Вероятно скоро ще ни се обадят и ще ни кажат какво искат.

— Това ли е всичко? — Тикнър изглеждаше засегнат.

Той ме погледна.

— Тази история не ми харесва — заявих аз. — Но трябва да се примирим и преди всичко да чакаме следващия контакт. Колкото по-често се свързват с нас, толкова по-добре ще бъде. В такъв случай ще има върху какво да работим и ще имаме по-голям шанс да ги открием. А и нея, разбира се.

— Но откъде знаем, че ще се свържат с нас?

— Не можем да сме сигурни — отговори Белсън. — Аз смятам, обаче, че ще го направят. Поне така са писали. Те са предприели всичко това с някаква цел. Очевидно искат нещо. Можем да разчитаме на това, тъй като всеки иска нещо — пурата бе отново догоряла дотам, че Белсън бе принуден да си наклони главата назад, за да не позволи на дима да му влиза в очите.

— Междувременно какво ще стане с Рейчъл? Господи, представям си как се чувства тя. Ами ако я малтретират? Не можем просто да си седим тук и да чакаме. Белсън ме погледна. Аз казах:

— Не ни остава нищо друго. Няма смисъл да мислим за алтернативите, след като ги нямаме. Тя е твърда жена. Ще се справи не по-зле от всеки друг.

— Но сама — промълви Тикнър — с тези манияци...

— Мисли за нещо друго — каза Белсън. — Имаш ли някаква представа коя може да е тази група?

Тикнър рязко тръсна глава, сякаш му бе влязла муха в ухото.

— Не — отвърна той. — Не. Нямам никаква представа. Как се бяха подписали? ВАМ?

Белсън кимна.

— Има ли някой в издателските кръгове, за когото да сте чули, че храни враждебност спрямо госпожица Уолъс?

— Не, всъщност, не в този вид. Рейчъл е рязка и трудно приемлива, защитава неща, които не се харесват на всекиго, но това не може да предизвика отвличане.

— Оставете преценките на нас. От вас искам списък на всички, които смятате, че не я харесват, спорили са или са изразявали несъгласия с нея.

— Господи, човече, това ще означава поне половината критици в страната.

— Имаш време — каза Белсън. Той си извади бележника и се облегна назад.

— Но за бога, сержанте, не мога да започна безразборно да изброявам имена. Имам предвид, че по този начин ще включат тия хора в разследването на углавно престъпление.

— Нали се тревожеше как ли се чувства горката Рейчъл? — запита Белсън.

Разговорът ми беше ясен. Бях чувал вариации на тази тема много пъти.

— Ще изляза да потърся Рейчъл — казах аз. — Уведовете ме, когато получите съобщение от тях.

— Не съм упълномощен да те ангажирам в случая, Спенсър — рече Тикнър.

Белсън добави:

— Нито пък аз — мършавото му лице сякаш вътрешно ми се хилеше.

— И това влиза в услугата — казах.

Излязох от канцеларията на Тикнър, минах покрай двама детективи, които разпитваха някаква секретарка, слязох с асансьора долу и се отправих към улицата, започвайки търсенето.

„Бостън Глоуб“ се намира в една сграда на булевард „Мориси“, която сякаш е мелез между запуснат склад и прогимназия от покрайнините. „Глоуб“ по-рано беше на „Уошингтън стрийт“. В центъра на града и зданието му изглеждаше така, както подобава на вестник. Това, обаче, бе отдавна, още когато бяхме с „Пост“ и имахме „Дейли Рекърд“. Като че ли беше вчера. Когато светът беше млад.

Беше денят след отвличането на Рейчъл и отново валеше сняг. С Уейн Косгроув говорехме в отдела за местни новини за политиката на десните, върху която той бе писал цяла поредица преди три години.

— Не съм чувал никога за в ВАМ — каза той.

Косгроув бе на трийсет и пет години, с русолява брада. Носеше панталони от едро рипсено кадифе, сива вълнена риза и кафяво спортно сако. Вдигнал бе крака на бюрото. Обут бе в кожени ботуши с гумени подметки и жълти връзки. Отзад на стола му висеше синя парка с качулка.

— За бога, не съм те виждал в такъв олизан вид, Уейн — рекох. — Да не си станал стипендиант на „Нийман“?

— За една година в Харвард човек придобива дяволски изискан вкус — бе неговия отговор. Той бе израсъл в „Нюпорт нюз“, Вирджиния. Още си личеше по говора му.

— Забелязвам — казах. — Защо не хвърлиш поглед на папките дали нямаш нещо за ВАМ?

— Папки ли? — изсмя се Косгроув. — Нямам нужда от тъпи папки, гринго — веднъж ми беше казал, че гледал четири пъти „Съкровището на Сиера Мадре“ в някакво филмотечно кино в Кембридж.

— Нямах ли архиви?

Той повдигна рамене.

— Имам някакви, но истинският материал е тука, в старата ми кратуна. А в нея липсва каквото и да било за в ВАМ. Какво значение има? Тия групи непрекъснато се формират и разпускат, като

магазинчетата за сандвичи в метрото. Или си сменят името, или пък от някоя се отцепва нова. Ако бях писал онази поредица онзи ден, нямаше да съм чувал за ВАМ и щяха да станат хит на седмицата. Като работех върху поредицата, почти всички мафиоти се бяха съсредоточили в прането на пари и в прикриване на мръсотииите. Ония с високото гражданско съзнание се бояха да не би черните да им чукат дъщерите и единственото, което можах да измислят, бе да държат негрите далеч от щерките си. Това едва ли говори твърде добре за самоконтрола на дъщерите им, но ако тогава някой искаше да сформира група, просто отиваше на юг и почваше да вика „Чернилки! Чернилки!“.

Произнесе го като истински южняк.

— Този похват на местна основа ли се е развил?

— О, да — каза Косгроув. — Южняците от моя край си правеха цели избирателни кампании с тия проблеми, докато вие на север само цъкахте с език и ни изпрацахте копоите от ФБР. Страхотен расизъм имаше тогава на юг.

— Ти май по онова време се изказваше доста саркастично за американската свобода и за изборната регистрация. Чух дори, че преди няколко години едва ли не си вършел комунистическа подривна дейност в Мисисипи?

— Дядо ми беше северняк — отвърна Косгроув. — Сигурно ми е предал такъв ген.

— А къде са сега всички онези, които се събираха, скандираха непрекъснато „никога вече“ и хвърляха камъни по дечурлигата?

— Повечето то тях казват „Е, едва ли някога пак“. Ясно ми е какво искаш да кажеш. Да, доста от тези типове, като разбраха, че много от негрите изобщо нямат желание да чукат дъщерите им, сега се потят от страх, че хомосексуалистите ще опедерастят синчетата им и се събират на групички да хвърлят камъни по горките хомита.

— Някакви по-специални мераклии?

— А, стига, нямам представа, приятелче — повдигна рамене Косгроув. — И аз, и ти знаем, че тарторът на тая ултрадясна история тук е Фикс Фаръл. За бога, той вероятно е дори анти-ескимос.

— Да, знам за Фаръл, но ми се струва, че човек като него няма да се замеси в подобна история.

— Защото е избран в градския съвет ли? — усмихна се Косгроув. — Човече, ти на колко години си?

— Не настоявам, че е честен, а просто твърдя, че не му е необходима такъв вид акция. Мисля, че типове като него извличат изгода от хора като Рейчъл Уолъс. Има срещу кого да се обявят, Фаръл няма да иска нейното отвличане и спирането на книгата ѝ. Той ще я остави да си я продава и рекламира колкото ѝ глас държи, за да може да я изобличи и разгласи навсякъде намеренията си за проваляне на нейните планове.

Косгроув се почукваше по зъбите с гумичката на жълтия си молив.

— Не е зле — каза той. — Доста добре го обрисова Фикс в това отношение.

— Мислиш ли, че той може да има идея кого да заподозра? Косгроув бързо поклати глава.

— Недей да импровизираш, Фаръл за нищо на света не би изтървал избирател. Всеки, който се противопоставя на една защитничка на хомосексуалистите и феминистите, ще бъде добре дошъл за Фаръл.

— Смяташ ли, че хората от ВАМ биха му се доверили? — попитах.

— Откъде да знам, по дяволите? — сопна се Косгроув. — Ти си бил голям душевадник, да ти кажа право.

— И страхотен телохранил също — добавих.

Косгроув сви рамене.

— Ще поразпитам насам-натам, ще видя и в отдела за местните новини. Ако чуя нещо, ще ти свирна.

— Благодаря ти — казах аз и си тръгнах.

Познавах един тип, който членуваше в Ку Клуks Клан. Казваше се Манфред Рой и навремето, когато бях при ченгетата, се погрижих да го спипат за притежаване на порнографски материали. Беше преди доста време, когато това бе по-сериозна работа, отколкото е сега. А Манфред пропя за човека, от когото беше купил материалите и за имената на приятелчетата му, присъствали в момента на продажбата. Ние оттеглихме обвиненията срещу него и името му изобщо не се появи във вестниците. Живееше с майка си, а тя щеше да се разочарова от него, ако беше узнала. Като напуснах полицията продължих да държа Манфред под око. Човек не познава много хора, които наистина са членове на Ку Клуks Клан. Откриеш ли такъв, не бива да го изпускаш.

В момента Манфред работеше в една бръснарница на партера на Парк Скуеър Билдинг. Той беше дребен на ръст, с късо подстригана, руса до бяло коса. Под бръснарската си престилка беше облечен с вълнена риза и мексикански панталони и беше обут с лъснати до блясък евтини кафяви мокасина. Не беше някой супермоден бръснарски салон. Ако те порежеха, щеше да е докато ти бръснат врата, а не докато ти правят суперелегантна прическа, защото там такива не правеха.

Седях на един от столовете за чакане и четях вестник „Глоуб“. Имаше някаква статия за дебатите в градския съвет относно някакъв въпрос, свързан с облигации. Прочетох първият абзац, тъй като статията беше подписана от Уейн Косгроув, но дори предаността ми към автора се бе изпарила, докато стигнах до втория абзац.

Работеха четирима бръснари. Единият от тях, някакъв дебелак с прическа помпадур в стил Елвис Пресли, твърдо застина след обилния спрей, каза:

— Следващият?

— Не, благодаря — казах аз. — Ще почакам за него — и посочих Манфред.

Той подстригваше някакъв мъж с бяла коса. Хвърли ми един поглед и погледна отново към клиента си. Тогава се сети кой съм и се вторачи към мен в огледалото. Аз му намигнах, а той бързо извъртя поглед надолу към бялата коса, която подстригваше. След пет минути приключи с Белокоското и дойде моят ред. Аз пристъпих към стола.

— Съжалявам, сър — рече Манфред, — но излизам в обедна почивка, може би някой от колегите...?

Аз му отправих широка усмивка и го прегърнах през рамото.

— Още по-добре, Манфред. Всъщност, аз и без това исках просто да си поговорим надълго и нашироко с теб. Каня те на обед.

— Ами, всъщност, аз имам една среща.

— Чудесно, ще си поговоря и със срещата ти. Хайде, Манфред, толкова време не сме се виждали.

Бръснарят с помпадура ни гледаше. Манфред изхлузи бялата си престилка и двамата с него излязохме от бръснарницата. Пътем си взех сакото от закачалката.

— Господ да те накаже, Спенсър — рече Манфред отвън, в коридора. — искаш да ме уволнят ли?

— Манфред — казах аз, — Манфред. Колко нелюбезно от твоя страна. Дори нехристиянско. Аз се отбих да те видя и да те поканя на обяд.

— Защо просто не ме оставиш на мира? — рече той.

— Намират ли ти се още от онези надуваеми гумени голи момичета, които пласираше? — вървахме по протежение на пасажа в Парк Скуеър Билдинг. Някога това място беше стилно, а след това беше станало много нестилно и сега преживяваше ренесанс. Докато вървахме, Манфред гледаше в краката си.

— Тогава бях различен — каза той. — Още не бях открил Христос.

— И ти ли? — казах аз.

— Не очаквам точно ти да ме разбереш.

Близо до изхода на „Сейнт Джеймс авеню“ имаше малка сергия, където продаваха сандвичи. Аз се спрях.

— Какво ще кажеш да хапнем по един сандвич и да изпием по чаша кафе, Манфред? Аз плащам, каквото си избереш. Може и кисело мляко и по една ябълка, ако искаш. Аз черпя.

— Не съм гладен — рече той.

— Добре, щом е така — казах. — Надявам се, че няма да имаш нищо против, ако аз обядвам.

— Защо просто не отидеш да се наобядваш и не престанеш да ми досаждаш?

— Само ще си взема набързо един сандвич оттук и ще продължим разходката си, може да пресечем улицата и да отидем на автобусната спирка да погледнем дали не се осъществява някое расово смешение или нещо от този род.

Купих си сандвич с риба тон и пълнозърнест хляб, една хубава ябълка и чаша черно кафе. Сложих си ябълката в джоба и започнах да ям сандвича, докато вървахме. На другия край на пасажа, там, където някога беше кино „Парк Скуеър“, спряхме. Бях изял сандвича си и отпихах на глътки от кафето.

— Още ли си с Клана, Манфред?

— Разбира се.

— Чух, че си станал районен председател или Главен върховен Имперски Алигатор, или както се казва там, за Масачузетс.

Той кимна.

— Бомба — казах. — И сега какво? Ще свириш на пиано в паузите на конференция за злоупотреба с малолетни?

— Ти си глупак като всички останали либерали. Вашата раса ще се изпомиярчи. Една култура, която е просъществувала десет хиляди години и е родила най-великата цивилизация в историята, ще изчезне, удавена в море от мелези и диваци. Само комунистите ще спечелят от това.

— Всяка култура, която е създала отрепка като теб, Манфред — казах аз, — подлежи на усъвършенстване.

— Глупости!

— Но аз не съм дошъл тук, за да споря с теб за етническата чистота.

— Би загубил — рече той.

— Вероятно. Ти си професионален фанатик. Целият ти живот минава в спор за това, което защитаваш. Ти си експерт. Това ти е професията. Но не и моята. Аз не изразходвам по два часа месечно, за да споря за расовата чистота. Но дори и да загубя спора, аз ще победея в боя, който бих ти дръпнал после.

— И като си помислиш само, че такива като теб ни обвиняват в насилие — рече Манфред.

Беше застанал силно изпънат, с гръб опрян на стената, близо до празното пространство, където някога стояха афишите за киното. Бузите му бяха леко зачервени.

— Като мен? — казах аз. — Вас? Аз говоря за мен и теб. Не говоря за никакви „вас“ и за никакви „като мен“.

— Ти не разбираш от политика. Не можеш да промениш обществото като говориш за теб и мен.

— Манфред, искам да науча нещо за една група хора, които са тъпи като теб. Наричат се ВАМ, което означава възстановете Американския Морал.

— Защо питаш мен?

— Защото ти си от този тип кучешка фъшкия, който се мотае в подобни групи и говори за възстановяване на морала. Може би това ти помага да се чувстваш в по-голяма степен кучешка фъшкия.

— Не знам нищо за ВАМ.

— Те се противопоставят на феминизма и хомосексуализма, вероятно в угода на бога и на расовата чистота. Сигурно си чувал за тях?

Манфред поклати глава. Пак беше забил поглед в краката си. Пъхнах юмрука си под брадичката му и я повдигнах, докато погледът му се изравни с моя.

— Искам да науча нещо за тази група, Манфред — казах.

— Кълна ти се, не знам нищо за тях — рече той.

— Тогава на всяка цена научи нещо за тях, Манфред.

Той се опита да отмести брадичката си от юмрука ми, но аз натиснах малко по-силно нагоре и го задържах на мястото му.

— Не съм аз този, който ще ти върши мръсната работа.

— Ще ми я свършиш и още как, така както вършиш мръсната работа на всички останали. Ти си едно жалко лайно и правиш това, което ти кажат. Стига само да те притиснат.

Той отмести поглед от мен. Няколко души, които излязоха от банката вдясно се спряха и погледнаха към нас, след което бързо продължиха по пътя си.

— Има няколко начина да те притисна, Манфред. Мога всеки ден да идвам в бръснарницата и да те безпокоя, докато те уволнят. Мога да

се мъкна навсякъде по петите ти и да разправам на всички как те бяхме спипали за притежаване на надуваема любовница и как ти пропя като хора на Мормонската църква, за да отгървеш кожата — сега бузите му се бяха зачервили още повече. — Или бих могъл да ти разбивам всеки ден муцуната, докато ми доставиш нужната информация.

— Жалък нещастник — процеди Манфред през зъби, стиснати от натиска на юмрука ми.

Сега цялото му лице беше почервеняло. Аз натиснах още по-силно нагоре и го накарах да се изправи на пръсти.

— Хулиш, значи — казах. — Такива като теб непрекъснато ни обиждат — пуснах го и се отстраних от него. — Утре ще намина да видя какво си научил.

— Може и да не съм тук — рече той.

— Знам къде живееш, Манфред. Ще те открия.

Той продължаваше да стои все така силно изпънат и неподвижен до стената. Дъхът му свистеше между зъбите. Очите му искряха като трескави.

— До утре. Манфред. Утре ще ти се обадя.

Излязох на „Арлингтън стрийт“, завих наляво и тръгнах по „Бойлстън стрийт“ като продължавах да ям ябълката, която бях купил. Навсякъде по „Бойлстън стрийт“ имаше коледна украса и рисунки на Дядо Коледа. Валеше лек и приятен сняг. Веднага си помислих дали Рейчъл Уолъс може да види снега от мястото, където е затворена. Сега, по Коледа, трябваше да е най-веселото време на годината. Само ако бях останал с нея... Тръснах глава. Нямаше смисъл. Сигурно не е по-неприятно да те отвлекат около Коледа, отколкото когато и да е. Просто не бях останал с нея. А разсъжденията, че е трябвало да остана нямаше да ми помогнат да я намеря. Трябва да се концентрираш върху най-важните неща, приятелю. Трябва да мислиш как да я намериш. Като минавах покрай магазина на Брентано спрях по навик и заразглеждах книгите на витрината. Не разчитах много на Манфред — той беше гадняр, фанатик и глупак. Косгроув естествено не беше такъв, но той работеше като репортер в либерален вестник и за него беше ужасно трудно да открие нещо. Никой нищо нямаше да му каже.

Изядох си ябълката и хвърлих огризката в кошче за боклук, закачено на стълба на една улична лампа. Погледнах също по навик към деликатесите на витрината на „Малбен“. След това можех да пресека улицата и да видя какви нови японски специалитети приготвят в „Хай-хай“, а после да се върна от тази страна на улицата и да позяпам дрехите на „Луис“, а можех да се отбия за малко в Института за съвременно изкуство. После щях да се прибера вкъщи и да си подремна. Глупости! върнах се до офиса, качих се на колата си и потеглих към Белмонт.

Докато карах по „Стороу драйб“ снегът още не лепнеше. Беше ранен следобед и почти нямаше движение. От дясната ми страна река Чарлс изглеждаше много черна и студена. Покрай реката хора тичаха за здраве, облечени в зимни спортни дрехи. Най-популярни бяха клиновете, обути под шортите, яке с качулка и сини маратонки с бяла ивица. Аз предпочитах яке без ръкави върху черно поло и синьо

долнище на анцуг, което да отива на най-новия модел маратонки „Ню Балънс“. Разнообразие. То е направило Америка велика.

Пресякох река Чарлс и излязох от страната на Кембридж, близо до болницата „Маунт Обърн“, пресякох част от Кембридж, минах през Уотъртаун и по „Белмонт стрийт“ стигнах до Белмонт. Снегът започваше да натрупва и аз се отбих до бензиностанцията „Мобил“ на „Трапело роуд“, където ми показаха пътя за Белмонтския полицейски участък на „Конкорд авеню“.

Обясних на дежурния в приемната кой съм и той по едно време толкова се развълнува от това, че даже вдигна поглед към мен, преди да продължи да пише нещо в тетрадката си с телчета.

— Търся един от вашите хора, който патрулира с кола. Младо момче, 25–26 годишен, висок около метър и осемдесет, тежи горе-долу осемдесет кила, много нахакан, носи военни отличия на униформата си. Сигурно яде сурово вълчо месо на закуска.

Без да ме поглежда сержантът каза:

— Сигурно търсиш Фоли. Доста е устат.

— Човек трябва да се отличава с нещо — казах аз. — Къде да го намеря?

Сержантът погледна в някакви документи под гишето:

— Обикаля с колата близо до язовира. Ще кажа на диспечера да го извика. Знаеш ли къде е млечният бар „Френдли“ на „Трапело роуд“?

— Да, минах покрай него на идване — отвърнах аз.

— Ще му предам да те чака там на паркинга.

Благодарих му, излязох от участъка и закарах колата до млечния бар. Пет минути след мен пристигна една полицейска кола от Белмонт и също паркира. Излязох от моята кола, през силния сняг отидох до полицейската и седнах на задната ѝ седалка, Фоли седеше на кормилото. С него беше същият стар полицай с изпъкналото шкембе, който продължаваше да седи отпуснато на седалката отпред с нахлупена над очите фуражка.

Фоли се обърна настрани и ми се ухили през рамо.

— Е, какво, някой ти сви лесбийката, а?

— Колко изящно се изразяваш — забелязах аз.

— И ти нямаш представа кой е, затова идваш тук и се хващаш за сламката. Искаш да знаеш кой е оня тапет, дето го цапна в корема,

нали?

Аз се обърнах към по-възрастния му колега:

— След колко време, според теб, ще стане началник? Той не ми обърна внимание.

— Прав ли съм или не? — попита Фоли.

— Прав си, знаеш ли кой е той?

— Да, след като потанцувахме заедно оня ден, взех номера на колата му, когато си тръгна. Като намерих време го проверих, казва се Инглиш — Лорънс Търбъл Инглиш младши. Занимание — финансов консултант. Това значи, че нищо не работи. Семейството му има 12 или 15 милиона долара. Той се консултира с управителя как да ги харчи. Това му е работата. Иначе си прекарва времето като играе бадминтон, поти се в сауната, защитава демокрацията от негрите, педерастите и комунистите, а също и от нисшите класи, либералите и други подобни.

Старият полицай се помести малко на предната седалка и каза:

— Коефициентът му на интелигентност е около осем, най-много десет.

— Бени е прав — каза Фоли. — Ако той ти е грабнал мадамата, вече е забравил къде я е скрил.

— Знаеш ли къде живее? — попитах аз.

Фоли извади бележник от джоба на ризата си, откъсна една страница и ми я подаде.

— Само внимавай с тоя. Помни, че е приятел на шефа — каза Фоли.

— Да, добре — казах аз. — Благодаря ти.

Един снегорин избоботи по „Трапело роуд“ когато излязох от полицейската кола и се върнах в моята. През стъклата не се виждаше нищо от сняг и трябваше да изляза и да го изчистя, преди да потегля с колата. Отидох до същата бензиностанция на „Мобил“ и си напълних резервоара. После се осведомих как да стигна до къщата на Инглиш.

Беше в скъпата част на Белмонт. Безразборно построена къща с фронтон, която приличаше на хотел от XIX век в някой курорт. Сигурно имаше и място за ловуване отзад. Снегоринът беше изхвърлил малка купчина сняг пред алеята към къщата и аз трябваше да си пробивам през нея път с колата. Алеята беше изчистена. Тя завиваше зад къщата и завършваше с широка площадка пред един гараж с четири врати. От дясната страна на гаража беше задната врата. Реших,

че тя е под моето достойнство. Върнах се обратно при предната врата. Удар в полза на безкласовото общество.

Когато позвъних ми отвори млада жена с униформа на прислужница. Беше облечена в черна рокля с малка бяла престилка и шапчица на главата — точно като във филмите.

Аз попитах:

— Господарят вкъщи ли е?

— Моля? — учуди се тя.

— Търся мистър Инглиш. Вкъщи ли си е?

— За кого да съобщя, моля?

— Спенсър — казах аз. — представлявам Рейчъл Уолъс. Кажете му, че сме се срещали веднъж в Беломонтската библиотека.

— Почакайте тук, ако обичате — каза прислужницата и тръгна навътре по коридора. Върна се след около 90 секунди и се обърна към мен:

— Оттук моля.

Минахме по коридора и влязохме в малка, облицована с чамова ламперия стая — в камината гореше огън, а от двете ѝ страни имаше много книги върху вградени лавици. Инглиш седеше близо до камината на кресло с облегалка за главата в златисто и червено. И, честна дума, беше облечен в смокинг с черни кадифени ревери и пушеше лула от морска пяна. Носеше очила с черни рамки, а в дясната си ръка държеше затворена книга на Харолд Робинс, като с пъхнатия си между страниците показалец отбелязваше докъде е стигнал.

Когато влязох той стана, но не ми подаде ръка — вероятно не искаше да си губи страницата. Само попита:

— Какво желаете, мистър Спенсър?

— Вчера, както сигурно знаете, беше отвлечена Рейчъл Уолъс.

— Да, чух в новините — каза той.

Продължавахме да стоим прави.

— Аз я търся.

— Да?

— Можете ли да ми помогнете?

— Как, за Бога, мога да ви помогна? — попита Инглиш. — Какво общо имам с нея?

— Вие протестирахте при речта ѝ в библиотеката. Нарекохте я мръсна лесбийка. Доколкото си спомням, казахте, че „никога няма да ѝ

позволите да спечели“ или нещо подобно.

— Отричам да съм казвал такова нещо — каза Инглиш.

— Аз просто упражнявах моето конституционно право на свободно изразяване като протестирах. Никакви заплахи не съм отправял. Вие ме нападнахте.

Значи не беше забравил.

— Няма смисъл да се ядосваме взаимно, мистър Инглиш. Можем да се разберем спокойно.

— Не желая да се разбирам с вас. Абсурдно е да мислите, че мога да знам нещо за някакво престъпление.

— От друга страна — казах аз, — можем да постъпим и другояче. Можем да обсъдим това с бостънските полицаи. Там има един сержант на име Белсън, който ще може да преглътне ужаса, който чувства когато му споменете за вашия приятел — шефа. Той ще сметне за свое задължение да ви замъкне на „Бъркли стрийт“ и да ви разпита по повод на рапортите, в които се казва, че сте заплашвали Рейчъл Уолъс пред свидетели. А ако го ядосате той дори може да реши, че ще трябва да ви прибере за една нощ на топло заедно с пияндетата, педерастите и другата измет.

— Моят адвокат... — започна Инглиш.

— О, да — казах аз. — Белсън просто се паникьосва когато се появи някой адвокат. Понякога става толкова нервен, че забравя къде е сложил клиента му. Тогава адвокатът трябва да обикаля из целия град с документа за освобождаване, да наднича в различни арести и затвори и да търпи да повръщат върху изискания му шлифер, тип Честърфилд, докато се опитва да намери клиента си.

Инглиш отвори уста, после я затвори и не каза нищо. Аз отидох и седнах в неговото червено-златисто кресло с облегалка за главата.

— Откъде знаеше, че Рейчъл Уолъс ще бъде в библиотеката? — попитах аз.

— Имаше съобщение за това във вестника — отвърна той.

— Коя организация протестира?

— Ами комитетът имаше събрание.

— Кой комитет?

— Комитетът за бдителност.

— Обзалагам се, че знам вашето мото — казах аз.

— Винаги бдителни... — започна той.

— Знам — отвърнах, — знам. Кой е шеф на комитета?
— Аз съм председател.
— Леле и колко си скромнен — отбелязах аз.
— Спенсър, не мисля, че си забавен — каза той.
— Та ти си в отлична компания — рекох. — Можеш ли да опишеш какво си правил от десет часа вечерта в понеделник досега, в случай, че някой те попита?
— Разбира се, че мога. Обидно ми е да ме разпитват.
— Хайде, разправяй — казах аз.
— Какво да разправям?
— Разкажи какво си правил след девет часа в понеделник вечерта.
— Няма да стане. Не съм длъжен да ти казвам нищо.
— Това вече го минахме, Лорънс. Все ми е едно дали ще го кажеш на мен или на Белсън.
— Нямам какво да крия.
— Колко странно, знаех, че така ще кажеш. Няма смисъл да се хабиш пред мен. С това ще шашнеш ченгетата.
— Добре, но аз наистина нямам — повтори той. — Нямам какво да крия. В понеделник бях на събрание на комитета от девет и половина до единайсет и петнайсет. Веднага след това се прибрах вкъщи и си легнах.
— Някой видя ли те, когато се прибираще?
— Майка ми и няколко души от прислугата.
— А на другия ден?
— Отидох в „Олд колъни тръст“ в девет и петнайсет и излязох оттам в единайсет, играх бадминтон в клуба, после обядвах пак там. След това се върнах вкъщи — прибрах се в три и петнайсет и четох докато стана време за вечеря...
— Добре, достатъчно, разбира се ще проверя всичко това. С кого игра бадминтон?
— Отказвам да намесвам приятелите си в това. Няма да позволя да ги тормозиш и обиждаш.
— Реших да оставя нещата така. Той щеше да се заинати за това. Не искаше приятелите му да знаят, че го разследват, а тип като Инглиш можеше да се окопае, за да запази репутацията си. Освен това, можех лесно да проверя. Както в клуба, така и в комитета.

— Да ги тормозя ли? — попитах аз. — И да ги обиждам? колко нелюбезно от твоя страна, Лорънс. Аз естествено нямам твоето обществено положение, но не съм лишен от известен такт.

— Свърши ли?

— Да, засега — казах аз. — Ще проверя истинността на твоето, моля да ме извиниш за израза, алиби. Тогава може да се заинтересувам по-надълбоко от твоите работи, но дори и алибито ти да се потвърди, аз ще продължавам да те имам предвид. За да се направи нещо, не е необходимо ти сам да го извършиш или да знаеш кой точно го е направил.

— Ще заведа дело срещу тебе ако продължаваш да ме безпокоиш — каза Инглиш.

— Ако пък си свързан по някакъв начин с онова, което се е случило с Рейчъл Уолъс — казах аз. — ще се върна и ще те пратя в болницата.

Инглиш леко присви очи:

— Заплашваш ли ме?

— Точно така, Лорънс, точно това правя. Заплашвам те.

Инглиш ме гледа с присвити очи около минута, а после каза:

— По добре се махай.

— Добре — казах, — но помни думите ми. Ако си скрил нещо от мен, аз ще разбера и ще се върна. Ако знаеш нещо и не го казваш, ще го разбера и ти ще пострадаш.

Той стана и отвори вратата на кабинета си.

— Човек с моето положение има възможности, Спенсър — той все още ме гледаше с присвити очи.

Разбрах, че това беше страшният му поглед.

— Това не е достатъчно — казах аз, минах през коридора и излязох от предната врата.

Снегът беше спрял. Зад ъгъла един Плимът беше паркиран до моята кола. Когато тръгнах към нея, стъклото на Плимъта се спусна и от него се показа Белсън.

— Помислих си, че това е твоята таратайка. Научи ли нещо?

— Току що заплаших Инглиш с теб — отвърнах аз — за да проговори. Сега си тук, а той все едно въобще не е говорил с мен.

— Качи се в колата — каза Белсън. — Ще си сравним данните.

Седнах на задната седалка. Белсън беше до шофьора — един полицаи, когото не познавах. Белсън не ни запозна.

— Как попадна тук? — попитах.

— Ти си казал на Куърк за сцената пред библиотеката — обясни ми Белсън. — А ние разпитахме и Линда Смит заедно с всички останали. Тя също ни спомена за това. Вече си го бях набелязал, когато и Куърк ми разказа случката. Така че аз се обадох на полицаите от Белмонт и разбрах, че си ни изпреварил с около час. Какво научи?

— Не много — казах аз. — Ако се потвърди, той има алиби за времето, за което му трябва.

— Заеми се с това без да ни намесваш — каза Белсън. Ние няма да споменаваме за теб и ще видим дали ще ни разкаже същата история.

Разправих на Белсън това, което ми беше казал Инглиш. Полицаят, когото не познавах, си записваше някои неща в тефтерчето. Когато свърших, излязох от Плимъта и се качих в моята кола. През отворения прозорец казах на Белсън:

— Научиш ли нещо интересно, ще съм ти благодарен ако го кажеш и на мен.

— И аз така — каза Белсън.

Вдигнах стъклото, изкарах колата на заден ход и завих по алеята. Докато излизах на улицата видях Белсън и другият полицаи да слизат от колата си и да тръгват към предната врата. Малката купчина сняг, която задръстваше алеята когато пристигнах, беше изчезнала. Човек с положението на Инглиш не беше без възможности.

Преди време главният вход на Бостънската обществена библиотека беше на „Копли скуеър“ от другата страна на „Дартмут стрийт“. Имаше широко стълбище отвън и красиви мраморни стълби вътре, които водеха към главната читалня със скулптури на лъвове и високи сводести тавани. Винаги беше приятно да влезеш тук. Атмосферата беше библиотечна и видът на всичко беше като в библиотека, така че дори и когато влизах да проверя колко бейзболни мача е спечелил Дюк Снайдърс, пак се чувствах като учен.

След това пристроиха ново крило и преместиха главния вход на „Бойлстън стрийт“. Архитектът вероятно е казал, че „остава верен на духа“ на сградата. Съвсем сигурен съм обаче, че е добавил и „поставя модерен акцент“. Пристройката отиваше на оригиналната част както бирата върви с фазан, например. В резултат на това, сега, дори ако отивах да проучвам литературното влияние на Елеонора Аквитанска, се чувствах като в заведение за бърза закуска.

Близо до големите стъклени врати млада жена с джинси „Левис“ и палто от заешка кожа ми каза, че се опитва да събере пари, за да се върне с автобуса до Спрингфийлд. Липсваше ѝ един преден зъб и имаше синина на дясната си буза. Нищо не ѝ дадох.

От новата част минах в старата, разходих се наоколо и ми стана добре, а после отидох в отдела за периодика и започнах да преглеждам течението на „Бостън глоуб“ на микрофилми, за да видя какво мога да открия за Белмонтския комитет за бдителност. Прекарах там целия ден. До мен един благоуханен странен старец с дълго палто спеше, сложил главата си на апарата за гледане на микрофилми пред него. Палтото му беше закопчано догоре, макар че вътре беше горещо. Никой не го безпокоеше.

По обед излязох от библиотеката и отидох в отсрещния китайски ресторант. Хапнах си равиоли по пекински и свинско. Когато се върнах за следобедните си занимания в библиотеката, старецът вече го нямаше, но мадамата с избития зъб още си вършеше работата пред

входа. В пет часа вече бях изписал седем страници с бележки и започвах да ми се кръстосват очите. Ако не бях толкова упорит, щях да се замисля за очила за четене. Как ли щеше да изглежда Богарт с очила. Гледа те и ти виждаш два чифта очи. Затворих апарата, върнах и последната касета с микрофилми, облякох си палтото, отидох до един магазин за напитки и купих две бутилки бяло вино.

Карах към „Смитфийлд“, за да вечерям със Сюзън, а движението на север беше задръстено чак до „Стороу драйв“. Минах през хълма, а после надолу по „Кембридж стрийт“, покрай „Холидей Ин“ и излязох зад главния път на Масачузетс. Стигнах до светофара на „Левъртет стъркъл“ почти по същото време, по което и хората, които продължаваха да се движат бавно по „Стороу“. Полицията от пътната полиция съобщаваше от хеликоптера си, че на моста има голямо задръстване. Завих по 93-а магистрала и продължих на север. Беше шест часа когато излязох от 128-а магистрала на изхода на „Мейн стрийт“ и „Смитфийлд“. В покрайнините на града снегът в по-голямата си част беше още бял. На прозорците бяха запалени свещи, а на вратите имаше коледни венци. Някои хора дори си бяха сложили изображения на Дядо Коледа на покривите, а други бяха украсили храстите пред къщите си с разноцветни лампички. Една къща си имаше пиян Дядо Коледа, сграбчил бутилката под неодобрителния поглед на червеноносия си северен елен. Несъмнено антихристът се спотайваше и в покрайнините.

Къщата на Сюзън се отличаваше с това, че имаше приличаща на прожектор лампа отпред и клонче от бял бор, закачено на месинговото чукче на вратата. Паркирах в алеята пред къщата и тръгнах към вратата, но тя ми отвори преди да стигна до нея.

— Тра-ла-ла — казах аз.

Тя се облегна на рамката на вратата и сложи ръка на бедрото си.

— Хей, Дядо Коледа, отдавна ли си в града? — попита тя.

— Проблемът с вас евреите е, че се подигравате с нашите християнски празници.

Тя ме целуна и взе виното, а за я последвах. Камината в малката ѝ дневна беше запалена, а на масичката бяха сервирани чинии с капоната^[1] и триъгълни парчета сирийски хляб. Приятният аромат на храната се смесваше с пушека от дървата в камината. Аз вдъхнах дълбоко и казах:

— Лук и чушки.

— Да — отвърна тя, — гъби също. И пилаф с ориз. А когато угасне огънят, върху въглените можеш да изпечеш две пържоли и тогава ще вечеряме.

— А после? — попитах аз.

— После можем да си пуснем няколко плочи на Уейн Кинг и да танцуваме валс до зори.

— А няма ли да пийнем?

— Разбира се, но трябва да почакаш музиката — никакво пиене преди да започне. Искаш ли бира?

— Знам къде е — казах аз.

— А за мене?

— Бяло вино със сода, нали?

Тя кимна. Извадих си бутилка бира от аленочервения ѝ хладилник, а на нея сипах във висока чаша бяло вино от една голяма зелена кана. Добавих лед, сода и малко лимон и я подадох. Върнах се в дневната и седнахме на дивана, а аз я прегърнах през рамото, отпуснах глава на облегалката и затворих очи.

— Изглеждаш така, сякаш днес те е победил драконът — каза тя.

— Дори не го видях. Цял ден седях в библиотеката и гледах вестници на микрофилми.

Тя отпи от виното.

— Вие пиратите водите опасен живот, нали?

С лявата си ръка тя докосна моята, с която я бях прегърнал.

— Ами някои хора намират, че търсенето на истината е вълнуващо.

— А ти намери ли нещо? — попита тя.

— Малко — отвърнах.

Сюзън започна да рисува кръгчета по гърба на ръката мис показалеца си. — Поне открих някои факти. До истината се стига малко по-трудно.

Взех едно триъгълно парче сирийски хляб, сложих си отгоре от капонатата и го изядох като пийнах и малко бира.

— Трудно е да се прегръщаш и да ядеш едновременно — забелязах аз.

— За теб може би това е определението на дилема.

Тя продължаваше да пие по малко от виното си. Аз свърших бирата. Един пън в камината се намести.

Станах от канапето и отидох до кухнята да си взема още бира. Когато се върнах се спрях на портала между дневната и трапезарията и се загледах в нея. Беше облечена с бяла шемизета с яка с копчета, носеше скъпа кафява пола и кафяви кожени ботуши от тези, които се набират около глезените. Беше сложила краката си на масичката. На врата си имаше две тънки златни верижки, които се виждаха там, където блузата ѝ беше отворена. Тя ги носеше почти непрекъснато. Имаше и големи златни обици. Лицето ѝ бе добре гримирано. Имаше леки бръчки около очите, а черната ѝ коса блестеше. Тя ме погледна и видя, че я наблюдавам. Чувство на жизненост и целеустременост, радост и грижа раздвижваха лицето ѝ, макар че оставаше неподвижна.

— Може би енергия, съдържана от грация.

— Моля? — попита тя.

— Точно се опитвах да намеря фразата, с която да опиша качеството, което притежаваш — празнично спокойствие.

— Това е оксиморон — каза тя.

— Е, аз не съм виновен за това — отговорих.

— Много добре знаеш какво е оксиморон — заключи тя. — Просто исках да разбереш, че и аз знам.

— Ти знаеш всичко, което трябва да знаеш — отбелязах аз.

— Седни — каза ми тя — и ми разкажи какво откри в библиотеката?

Седнах до нея, сложих краката си до нейните, прегърнах я през рамото, облегнах глава на дивана, затворих очи и казах:

— Открих, че Белмонтският комитет за бдителност има доста по-широка дейност, отколкото си мислех. Основан е през корейската война от бащата на Инглиш, за да се бори с явната заплаха от подривна комунистическа дейност в нашата страна. Старият Инглиш успял да отблъсква комунистите до смъртта си през 1965 година, когато семейният бизнес, който, доколкото разбирам, се състои само от занимания с антикомунизъм, преминал в ръцете на единствения му син — Лорънс Търнбъл Инглиш младши. Имал е и една дъщеря — Джералдин Джулия Инглиш, но тя отишла да учи в Гаучър колидж, а после се омъжила и изчезнала от хоризонта. Може би е възприела по-радикални идеи в колежа, смесвайки се с тези симпатизиращи на

комунистите професори. Все пак са останали Лорънс младши — завършил Харвард през 1961 година, и майка му, които сега живеят в старата си къща и имат около петнайсет милиона, колкото да не умрат от глад. Те движат делата на комитета, разпространяват правата вяра, откриват нови клонове и смазват още в зародиш всяка проява на гражданско неподчинение. Комитетът има свои клонове в повечето колежи в града, в няколко гимназии и в повечето райони в околността. Броят им е 96 при последното преброяване през 1977 година. Никнели са като гъби след дъжд по времето, когато водеха децата с автобуси в отделни училища, за да не учат заедно с негърчетата. Имат клонове в Южен Бостън. Дорчестър, Хайд парк, навсякъде. Лорънс младши е бил на барикадата, когато автобусите с черни деца се опитали да влязат в гимназията в Южен Бостън. Арестуван е веднъж за това, че пречел на движението, а друг път защото отказал да се подчини на законна заповед на полицаи. И двата пъти майка му намирала някого да занесе гаранцията преди да е стигнал до затвора. Втория път той завел дело срещу един щатски полицаи от Фигбърг на име Томас Дж. Фогарти за грубо отношение, защото той очевидно му помогнал да влезе в полицейската кола с предната част на десния си ботуш. Делото е било прекратено.

— Това ли е всичко, което прави Инглиш? Ръководи комитета за бдителност, така ли?

— Знам само това, което прочетох във вестниците — казах аз, — ако те са прави, изглежда е така. Истински патриот. Здравно пази петнайсетте си милиона от червените.

— И дъщерята не е свързана с това?

— Нищо не пише за нея. За последен път я споменават, когато през 1968 година се омъжва за някакъв тип от Пенсилвания. Тогава е била На дваайсет години.

— А какво прави сега? — попита Сюзън. Тя продължаваше да прави своите кръгчета върху ръката ми.

— Не знам. Защо те интересува?

— И аз не знам, просто съм любопитна, опитвам се да се интересувам от работата ти, скъпи.

— Такава е ролята на жената — казах аз.

— А аз прекарах деня в разговори с родителите на деца, които имат проблеми с ученето — каза тя.

— Това да не е по-нежната дума за олигофрени?

— Само колко си ми чувствителен. Не, не е. Това са деца с дислексия например и други такива неща.

— А как бяха родителите?

— Ами първата искаше да знае дали това ще се отрази на характеристиката му. Детето ѝ е в единайсти клас и почти не може да чете. Отговорих ѝ, че не разбирам какво точно има предвид. А тя ме попита, дали ако пише в характеристиката му, че е с дислексия, това няма да има отрицателен ефект върху шансовете му да се запише в добър колеж.

— Поне умее да степенува нещата — казах аз.

— Следващата майка, защото бащите обикновено не идват, ми каза, че е наша работа да научим детето и ѝ е писнало да слуша оправдания.

— Мисля, че съм си прекарал времето по-приятно в библиотеката — казах аз.

— Струва ми се, че жарта е точно както трябва — отбеляза Сюзън. — Искаш ли да се заемеш с пържолите?

— Къде е казано, че печенето на пържоли е мъжка работа?

Очите ѝ се присвиха, а лицето ѝ засия:

— Казано е точно там, където пише каква сексуална дейност може да очаква човек след пържоли с гъби.

— Веднага ще се заема — казах аз.

[1] Капоната — сицилианско ястие от риба, патладжани, домати, лук, черни маслини и подправки — Бел. ред. ↑

Сюзън тръгна за работа малко преди осем в изпълнената със светлина и прясно навалял сняг утрин. Аз останах и измих чиниите от предната вечер, оправих леглото и си взех душ. Нямаше смисъл да се бутам в най-голямото движение.

В десет часа и единайсет минути влязох в безистена на „Парк скуеър билдинг“, за да говоря с Манфред Рой. Него го нямаше там. Шефът на бръснарницата ми каза, че Манфред е болен, обадил се по телефона, така че сигурно си е в леглото вкъщи.

— Още ли живее на „Комънуелт авеню“? — попитах аз.

— Не знам къде живее — отговори ми бръснарят.

— Сигурно още живее там. Ще мина да видя как е — казах. Бръснарят сви рамене и продължи да оформя спретнат полукръг около ухото на някакъв тип. Излязох оттам и тръгнах по „Бъркли стрийт“ на две преки от „Комънуелт авеню“. Когато за пръв път пипнахме Манфред, той живееше близо до реката, при ъгъла на „Дартмут стрийт“. Тръгнах нагоре по алеята към стария адрес, който имах. Снегът беше прясно навалял и още чист. Пътеката за пешеходци беше изчистена и хората си разхождаха кучетата по нея. Три момчета играеха на фризби и пиеха лека бира от прозрачни стъклени бутилки. Покрай мен мина жена, която водеше бултериер. Териерът имаше карирана дрешка за кучета и се дърпаше от каишката. Помислих си, че малките му свински очички изглеждат много объркани, но това вероятно беше антропоморфизъм.

На ъгъла на „Дартмут стрийт“ спрях да изчакам на светофара. От другата страна на улицата, пред апартамента на Манфред, четирима мъже седяха в един Понтиак, боядисан в два оттенъка на синьото. Единият от мъжете свали стъклото и извика през улицата:

— Ти Спенсър ли се казваш?

— Да, Спенсър, като английския поет.

— Искаме да поговорим с тебе — каза той.

— Господи — рекох аз, — съжалявам, че пръв не ви предложих.

Те наизскачаха от колата. Този, който разговаряше с мен беше едър и ръбест, все едно беше сглобен от кубчета на играта Лего. На главата си носеше тъмносиня шапка и беше облечен с карирано дърводелско яке и кафяви панталони, които не стигаха до черните му обувки. Ръкавите му също бяха твърде къси и изпъкналите му китки стърчаха от тях. Ръцете му бяха много големи, а кокалчетата им — ръбести. Челюстта му се движеше постоянно и когато пресече улицата, изплю сок от тютюна, който дъвчеше.

Другите трима също бяха тежки и изглеждаха като хора, които дълго време са вършили тежка работа. Най-високият от тях имаше малко криви крака, а кожата около очите му беше загрубяла и цялата в белези. Носът му също беше по-дебел от нормалното. Аз самият имах някои от тези симптоми и знаех как ги е получил. Или не беше напуснал бокса така скоро като мен, или беше загубил повече мачове. Лицето му приличаше на ръкавица за бейзбол.

Четиримата се събраха пред мен на алеята.

— Какво търсиш тук? — попита високият.

— Правя преброяване на различните видове червеи — казах аз.
— С вас четиримата и Манфред вече стават пет.

Боксьорът с кривите крака каза:

— Той е умно момче, Джордж. Остави ме да се оправя с него.

Джордж поклати глава и се обърна към мен:

— Ти си търсиш белята и ще си я намериш. Не искаме да да безпокоиш Манфред.

— И вие ли сте от Ку Клуks Клан? — попитах аз.

— Не сме дошли тук, за да си приказваме, приятелче — каза Джордж.

— Ти сигурно си от Ку Клуks Клан. Говориш гладко и се обличаш добре. Къде е Манфред — майка му ли не го пуска да излезе?

Боксьорът сложи ръка върху гърдите ми и ме бутна две крачки назад.

— Махай се оттук или ще те смажем от бой — каза той.

Беше бавен — ударих му два леви и един десен преди да успее да си вдигне ръцете. Той седна на снега.

— Нищо чудно, че лицето ти е толкова пострадало — забелязах аз, — ти нямаш рефлексии.

Под носа на боксьора имаше малко кръв. Той я обърса с опакото на ръката си и скочи на крака.

— Сега ще ти дадем да се разбереш — каза той.

Джордж посегна към мен, но аз го ударих в гърлото и той се залюля назад. Другите двама също скочиха и тримата заедно се затъркаляхме в снега. Някой ме удари отстрани по главата. Почувствах, че ръката ми е под нечий нос и замахнах нагоре. Притежателят на носа извика от болка. Джордж ме ритна в ребрата със своите работни обувки с метални носове. Аз се отърколих назад, забих пръсти в очите на някого и скочих на крака. Боксьорът ми нанесе добра серия от удари когато минавах покрай него. Ако бях тръгнал срещу него, щеше да ме събори. Някой от тях скочи на гърба ми. Аз протегнах ръка, хванах го за косата и като се наведох, го отхвърлих напред. Той мина над рамото ми и падна по гръб върху една пейка в парка. Боксьорът ме удари отстрани в челюстта и аз се препънах. Удари ме пак и аз се блъснах в Джордж, който ме хвана с ръце и се опита да ме задържи. Вдигнах юмруци на нивото на ушите му и ги блъснах един срещу друг с главата му между тях. Той изгруктя и хватката му отслабна. Освободих се от него, но някой ме удари с нещо по-голямо от юмрук. Вътре в главата ми стана шумно и аз паднах. Когато отворих очи, на миглите си имах топчици сняг, които изглеждаха като увеличени под лупа кристалчета сол. Наоколо не се чуваше никакъв звук и нямаше движение. След това чух шум — все едно, че някой душеше около мен. Извих очи наляво и видях черен нос с розови очертания. Той беше спрял да ме подуши. Аз извих глава и тихо казах „бау“. Носът се отдръпна. Принадлежеше на едно куче — схватлив млад далматинец. Предните му лапи бяха забити в снега, задницата му беше вдигната и той махаше несигурно с опашка.

Беше ми много трудно да вдигна главата си. Отпуснах я отново в снега. Кучето се приближи и пак ме подуши. Чух, че някой извика „Дигър!“. Кучето затътри колебливо крака. Някой пак извика „Дигър!“ и кучето се отдалечи. Поех си дълбоко дъх. От това ме заболя гръдния кош. Издишах и отново вдишах въздух, мушнах ръцете под себе си и се вдигнах на ръце и крака. Виеше ми се свят. Почувствах, че стомахът ми се свива и повърнах, от което ребрата ме забеляха повече. Останах още малко в това положение — подпрян на ръце и крака, а главата ми висеше като на изтощен кон. Очите ми фокусираха малко по-добре —

можех да видя снега и следите на кучето, а по-нататък видях и краката на една градинска пейка. Припълзях до нея, хванах се и бавно се изправих. За момент всичко отново ми се размъти пред очите, но после пак дойде на фокус. Още веднъж поех въздух и се почувствах малко по-стабилен. Огледах се наоколо. Алеята беше празна. Далматинецът вече беше далеч надолу по нея и се разхождаше с един мъж и една жена. Снегът, където стоях сега, беше утъпкан и разровен. Опръскан беше с много кръв. Понтиакът беше изчезнал. Опипах устата си с лявата ръка. Беше подута, но нямах разклатени зъби. И носът ми, изглежда, беше добре.

Пуснах пейката и направих една крачка. Ребрата ми бяха натъртени и ме боляха. Главата също ме болеше. Трябваше да почакам една минута докато премине първоначалното ми замаяване. Пипнах главата си отзад. Беше подута и мокра от кръв. Взех шепя сняг от седалката на пейката и го подържах върху подутото място. После направих още една крачка и още една. Тръгнах. Апартаментът ми беше на три пресечки от това място — една до „Марлборо стрийт“ и две надолу към градската градина. Прецених, че ще успея да стигна до залез слънце.

Всъщност стигнах преди залез слънце. Дори още нямаше дванайсет на обяд когато най-последно влязох вътре и заключих вратата след себе си. Взех два аспирина с чаша мляко, а после си направих черно кафе, в което добавих доста голяма доза ирландско уиски и една лъжица захар. Докато се събличах изпих по малко една чаша. Разгледах се в огледалото в банята. Едното му око беше подута, а долната ми устна беше набъбнала. Имах кървяща цицина отзад на главата, а също и първокласна синина от дясната страна на лицето си. Но ребрата ми като че ли не бяха счупени. Всъщност, както изглежда, ми нямаше нищо освен някои повърхностни повреди. Взех продължителен горещ душ, облякох чисти дрехи и пийнах още малко кафе с уиски, а после си сготвих два агнешки котлета за обяд. Изядох ги с черен хляб, пак пих кафе с уиски и после изчистих кухнята. Чувствах се отвратително, но все пак жив, а след четвъртата чаша кафе и уиски се почувствах и не чак толкова отвратително.

Погледнах към спалнята и към леглото си и се почудих дали да не полегна за малко, но после се отказах. Взех си пистолета и завъртях барабана му, за да съм сигурен, че всичко ще върви гладко. След това

отново сложих пистолета в кобура на кръста си и излязох от апартамента.

Изминах пеша трите преки до жилището на Манфред значително по бързо, отколкото ги бях извървял само преди два часа. Не стъпвах много енергично, но се движех стабилно.

21

Когато позвъних, вратата ми отвори майката на Манфред. Беше слаба и дребна, носеше права раирана рокля и бели гуменки, като едната от тях беше изрязана, за да се облекчи подутата става на големия пръст. Косата ѝ беше къса и изглеждаше като подстригана със сгъваем нож. Лицето ѝ беше малко и всичките ѝ черти бяха събрани в средата му. Не носеше грим.

— Добър ден, госпожо — казах аз. — Извинете, тук ли е Манфред Рой.

Тя погледна смутено лицето ми.

— Той обядва — каза.

Гласът ѝ беше много дълбок. Аз пристъпих навътре към апартамента и казах:

— Бих искал да го почакам, госпожо. Кажете му, че нося добри новини за Спенсър.

Тя стоеше неуверено на вратата. Аз пристъпих още малко навътре в апартамента, тя също отстъпи малко назад.

Манфред извика от другата стая:

— Кой е, мамо?

— Един човек, който казва, че има добри новини за Спенсър — отговори тя.

Аз ѝ се усмигнах любезно. Само какъв приятен господин бях.

Манфред се появи от сводестата врата вдясно. В колана си имаше мушната салфетка, а горната му устна беше побеляла от мляко. Като ме видя, се вцепени.

— Добрата новина е, че не съм пострадал сериозно, стари приятелю — казах аз. — Не е ли чудесно?

Манфред отстъпи една крачка.

— Не знам нищо за това, Спенсър.

— За кое? — попита майка му.

Аз минах покрай нея като леко я избутах.

— За кое, Манфред? — попитах аз.

Майка му още стоеше с ръка върху дръжката на вратата.

— Нямам нищо общо с това, че са те били.

— Аз не мога да кажа същото за теб, Манфред.

— Какво търсите тук? — попита мисис Рой. — Казахте, че носите добри новини. Излъгахте, за да влезете.

— Наистина излъгах — казах аз. — Но ако не бях излъгал, почти излъгал, нямаше да ме пуснете да вляза и трябваше да разбия вратата ви с ритници. Реших, че е по-евтино да излъжа.

— Не заплашвай майка ми — каза Манфред.

— Няма да я заплашвам. Дошъл съм да заплашвам теб, Манфред.

— Манфред, ще ида да извикам полиция — каза мисис Рой и излезе в коридора.

— Не, мамо, недей — каза Манфред.

Мисис Рой спря в коридора и погледна назад към него. В погледа ѝ се четеше разочарование.

— Защо да не извикам полицията, Манфред?

— Няма да разберат — рече Манфред. — Той ще ги излъже. Ще повярват на него, а аз ще загазя.

— Вие на страната на негрите ли сте? — попита ме тя.

— Аз представлявам една жена на име Рейчъл Уолъс, мисис Рой. Тя беше отвлечена. Мисля, че вашият син знае нещо по този въпрос. Вчера разговаряхме за това и му казах, че ще дойда днес. Тази сутрин четирима мъже, които знаеха името ми и ме познаха веднага, бяха паркирали една кола пред апартамента ви. Когато пристигнах, ме пребиха.

Очите на мисис Рой изглеждаха още по-разочаровани — едно разочарование, което явно не беше от вчера. Сигурно откакто се помни е слушала намеци, че синът ѝ не струва. Че е неудачник, че е загазил или нещо подобно. Откакто се помни странни хора идват на вратата и Манфред се шмугва вътре или изскача навън без да каже какво точно става. Откакто се помни се мъчи да подтисне разочарованието си, че първородният ѝ син съвсем не е това, което трябва да бъде.

— Нямам нищо общо с това, мамо. Не знам нищо за никакво отвлечане. На Спенсър просто му харесва да идва и да ме тормози. Той знае, че не харесвам негърските му приятели. Е, и на някои мои приятели не им харесва той да ме тормози.

— Моето момче няма нищо общо с това — заяви мисис Рой. Гласът ѝ беше гърлен от напрежение.

— Тогава трябва да извикате ченгетата, мисис Рой. Като стоя тук, аз нарушавам закона за неприкосновеността на личната собственост и нямам намерение да си вървя.

Мисис Рой не помръдна. Тя стоеше с единия крак в коридора, а с другия в апартамента.

Манфред изведнъж се обърна и побягна през сводестата врата. Затичах се след него. Отляво беше кухнята, а вдясно имаше малък коридор с две врати. Манфред се втурна в по-близката, а когато го настигнах, наполовина беше извадил малък автоматичен пистолет от чекмеджето на нощното шкафче. С долната част на десния си юмрук блъснах чекмеджето и притиснах ръката му. Той извика веднъж. Сграбчих го за яката на ризата с лявата си ръка и го издърпах обратно в коридора, като го завъртях около себе си и го блъснах в стената срещу вратата на спалнята. После взех пистолета от чекмеджето. Беше маузер, 7,65-милиметров — пистолет, носен от германските пилоти през втората световна война.

Измъкнах пълнителя и дръпнах ударника, за да съм сигурен, че е празен, а после сложих пистолета в страничния си джоб.

Манфред стоеше до стената и смучеше притиснатите пръсти на дясната си ръка. Майка му дойде в коридора и застана до него с ръце на хълбоците.

— Той какво взе от тебе? — попита тя Манфред.

Аз извадих пистолета.

— Това, мисис Рой. Беше в чекмеджето до леглото му.

— Той е за самозащита, мамо.

— Имаш ли разрешително за него, Манфред?

— Разбира се, че имам.

— Дай ми да го видя.

— Не съм длъжен да ти го показвам. Ти вече не си ченге.

— Ти нямаш разрешително, нали, Манфред? — усмихнах се широко. — Нали знаеш какво означава това според закона на щата Масачузетс за огнестрелните оръжия?

— Имам разрешително.

— Според този закон, ако някой бъде осъден за притежаване на нерегистрирано оръжие, получава задължително една година затвор.

Присъдата не може да бъде условна, нито може да бъде освободен предсрочно. Това означава цяла година в пандиза, Манфред.

— Манфред, имаш ли разрешително? — попита майка му.

Той поклати глава. И четирите пострадали пръста на дясната му ръка бяха в устата му и той ги смучеше. Мисис Рой ме погледна.

— Не го издавайте — каза тя.

— Бил ли си някога в пандиза, Манфред?

Като продължаваше да си държи пръстите в устата, Манфред поклати глава.

— Има много лоши неща там, Манфред. Много хомосексуализъм, много омраза. Особено се търсят малки руси момчета.

— Не го издавайте — повтори майка му. Тя застана между нас с Манфред. Очите на Манфред бяха стиснати и почти затворени, в ъгълчетата им имаше сълзи.

Аз се усмихнах широко и любезно на майка му. Добрият приятен господин. Вижте как детето ви ще бъде изнасилено в панделата, госпожо.

— Може би ще можем да уредим нещо — казах аз. — Разбери, аз търся Рейчъл Уолъс. Ако ми помогнеш, ще ти върна маузера и няма да казвам нищо лошо за теб на ченгетата.

Гледах към Манфред, но говорех и на майка му.

— Не знам нищо за това — смънка Манфред още с пръстите в устата. Беше се свил, като че ли го болеше стомаха. Аз поклатих тъжно глава.

— Говорете с него, мисис Рой. Не искам да ви го отнемам. Сигурен съм, че имате нужда от него тук, за да се грижи за вас.

Лицето на мисис Рой беше тебеширено бледо, а очите ѝ — леко зачервени. Тя започна да диша тежко, все едно, че беше тичала. Устата ѝ беше леко отворена и аз забелязах, че нямаше предни зъби.

— Направи каквото ти казва той, Манфред. Помогни на този човек, както той ти казва — тя не гледаше Манфред докато говореше. Просто стоеше между него и мен и ме гледаше.

Аз не казах нищо. Всички мълчахме. Стояхме почти неподвижно в коридора. Манфред подсмърчаше по малко. Някакви тръби шумяха.

Като продължаваше да ме гледа, застанала с гръб към Манфред, мисис Рой избухна:

— Ще те вземат дяволите, малко копеле, направи каквото казва този човек. Ти си загазил. Винаги си загазвал. На трийсет години си, а още живееш с майка си и не излизаш никъде от къщи, освен за тези откачени събрания. Защо не оставиш негрите на мира? Защо не оставиш правителството да се занимава с тях? Защо не си намериш добра работа или не учиш нещо, защо не се ожениш или не се махнеш поне веднъж от тая къща, без да се забъркаш в нещо? Сега този човек ще те прати в затвора ако не направиш това, което казва. П най-добре е, по дяволите, да го направиш!

Тя се разплака още преди да свърши и от това грозното ѝ малко лице изглеждаше още по-зле. И Манфред плачеше:

— Мамо!

Аз се усмигнах колкото се може по-широко и приятелски. В духа на коледните празници. Нали сега беше най-веселото време на годината.

— През целия си живот... — сега тя хълцаше, а после се обърна и го прегърна. — През целия си проклет и скапан живот си ми висял на врата и си бил смахнат и ужасен, а аз сама съм носила тревогите си за тебе, без мъж до себе си.

— Мамо! — рече Манфред и двамата се разплакаха силно.

Чувствах се ужасно.

— Търся Рейчъл Уолъс — казах аз — и ще я намеря. Каквото трябва да направя, ще го направя.

— Мамо, — повтори Манфред, — не плачи, мамо. Ще направя каквото казва. Мамо, недей да плачеш.

Скръстих ръце, облегнах се на рамката на вратата и погледнах към Манфред. Не ми беше лесно да го направя. И на мен ми се доплака.

— Какво искаш да направя, Спенсър?

— Искам да седнеш и да ми кажеш всичко, което си чул, предполагаш или можеш да си представиш. Всичко, което мислиш, че е свързано с това кой може да е отвлякъл Рейчъл Уолъс.

— Ще се опитам да помогна, но не знам нищо.

— Ще се заемем с това. Ще разберем как стоят нещата и ще седнем да поговорим. Мисис Рой, бихте ли ни направили малко кафе.

Тя кимна. Тримата тръгнахме по коридора. Аз бях най-отзад. Мисис Рой отиде в кухнята, а ние с Манфред влязохме в дневната.

Мебелите бяха тапицирани с ярка на цвят имитация на кадифе и имаше много покривчици на облегалките за ръцете. Тези покривчици бяха от типа, който можеш да си купиш в универсалния магазин, а не от изработваните вкъщи. Имаше и голям нов цветен телевизор в ъгъла на стаята.

Седнах на едно от ярките мъхести канапета. Цветът му беше като на дрехите на Дядо Коледа. Манфред остана да стои на вратата. Салфетката му още беше пъхната в колана.

— Какво искаш да знаеш? — попита той.

— Кой, според теб, е отвлякъл Рейчъл Уолъс — попитах аз — и къде мислиш, че е тя.

— Честна дума, Спенсър, нямам представа.

— Коя е най-антифеминистката група, за която си чувал?

— Антифеминистка ли?

— Да, кои са тези, които най-много мразят движението за освобождение на жените?

— Не знам за никаква такава група.

— А какво знаеш за „ВАМ“, което е съкращение на „възстановете американския морал“? — попитах аз.

Чувах как майката на Манфред тропа със съдовете в кухнята.

— Никога не съм чувал за такива.

— А какво ще кажеш за Белмонтския комитет за бдителност?

— О, разбира се, това е групата на мистър Инглиш. Ние координирахме с тях тактиката си по извозването на децата с автобуси.

— Познаваш ли Инглиш?

— Да, разбира се. Той е много богат, много важен човек. Работеше заедно с нас.

— Много ли е твърд?

— Няма да отстъпи пред лицето на моралното разложение и безбожния комунизъм.

— Манфред, недей да ми държиш речи, много съм стар, за да слушам глупости. Искам да знам дали той би имал куража да отвлече някого, дали е достатъчно откачен? Има ли връзки с някого, който може да го направи?

— Мистър Инглиш няма да се поколебае да постъпи както трябва — каза Манфред.

— А ще знае ли как да организира отвлечане? — попитах аз. — И не ми отговаряй с твоите шаблонни глупости.

Манфред кимна утвърдително.

— Кой може да го направи вместо него? — попитах.

Манфред поклати глава:

— Не знам имената им, честна дума, не ги знам, но съм го виждал с някои хора. Нали знаеш, те са от ония, които са вещи в този вид работа.

Мисис Рой ни донесе нескафе в бели чаши, на които бяха нарисувани зеленчуци. Беше сложила и сладки в една чиния. Тя остави двете чаши и чинията върху ниската жълта пластмасова масичка с полупрозрачен плот, който имитираше матирано стъкло.

— Благодаря ви, мисис Рой — казах аз.

Манфред не я погледна. Тя също не погледна към него. Само кимна в отговор на благодарностите ми и се върна в кухнята. Явно не искаше да чуе какво говори Манфред.

— Знам само, че той може да направи всичко. Способен е да се справи с тежки ситуации и да ти помогне да наемеш човек за особена работа — продължи Манфред.

— Каква например? — аз отпих от кафето. Водата беше добавена преди да е станала достатъчно гореща и то не се беше разтворило напълно. Преглътнах и оставих чашата.

— Ти знаеш.

— Не, не знам, Манфред. Каква работа?

— Ами, ако имаш нужда от такива хора, които, нали знаеш, да се бият и да правят такива неща.

— Като маймуните, които ме пребиха тази сутрин?

— Аз не съм ги наел, Спенсър. Те са от организацията. Те искаха да са сигурни, че никой няма да ме безпокои.

— Защото ти си най-мръсният в Клана? — попитах аз. — втори помощник гуцлер?

— Аз съм ръководител. Те се грижат за мен. Ние се поддържаме.

В гласа на Манфред се опита да прозвучи достойнство, но той продължаваше да гледа в земята, а е трудно да се държиш достойно докато гледаш в земята.

— Виждал ли си някога майка му или сестра му?

— Не.

— Знаеш ли нещо за тях?

— Не.

— Манфред, не ми помагаш.

— Опитвам се, Спенсър. Просто не знам нищо. Никога не съм чувал за Рейчъл Незнам-коя-си.

— Уолъс — казах аз, — Рейчъл Уолъс.

Манфред и аз си побъбрихме още един час без никакъв по-добър резултат. Просто не си заслужаваше да те пребият за това. Когато си тръгнах, мисис Рои не дойде да се сбогува с мен, а Манфред не пожела да се ръкуваме. За да сме квит, аз пък не им пожелах весела Коледа.

Беше малко след три, когато излязох отново на „Комънуелт авеню“. Действието на уискито и аспирина вече беше преминало и почувствах болка. Само три преки и щях да съм си в леглото, но пък нямаше да търся Рейчъл Уолъс. Щях да си дремна. Вместо това тръгнах към „Бъркли“ и още три преки нагоре до полицейския участък, за да говоря с Куърк.

Той беше там заедно с Белсън. Куърк си беше свалил сакото и беше навил ръкавите на ризата си. Стискаше едно от ония приспособления за укрепване на мускулите на ръцете. Правеше по десет свивания с едната ръка, а после го прехвърляше в другата и пак го стискаше десет пъти.

— Да отслабваш ли се опитваш, Марти? — попитах аз. Куърк отново прехвърли уреда в дясната ръка.

— Лицето ти изглежда добре — отбеляза той.

— Блъснах се във вратата — отвърнах.

— Да, около петнайсет пъти — каза Белсън. — Да подадеш оплакване ли си дошъл?

Поклатих отрицателно глава и от това ме заболя лицето.

— Дойдох да видя как се справяте с издирването на Рейчъл Уолъс.

— Нищо не направихме — каза Куърк.

— Научихте ли нещо за автомобилните номера, които ви дадох?

Куърк кимна:

— Буикът е на един, който се казва Суишър Коди. Беше голяма баскетболна звезда в гимназията „Хайд парк“ през 50-те години, там си получи прякора. Дождът е на някаква мадама на име Мери Стивънсън. Каза, че постоянно го давала на приятеля си да го кара.

Името му е Майкъл Мълреди. Приятел е на Суишър. И двамата твърдят, че са били заедно през онази вечер, когато казваш, че се опитали да те изхвърлят от шосето. Били играли карти с братовчеда на Мълреди Минго в къщата му в „Уотъртаун“. Минго също го потвърди. Коди е лежал за даване на заеми с безбожна лихва. Минго — също.

— Така че вие ги пуснахте — казах аз.

Куърк сви рамене:

— Дори и да не вярваме на тях, а на теб, за какво да ги задържим? За невнимателно каране ли? Пуснахме ги да си вървят и им сложихме опашка.

— И какво?

— Ами нищо. И двамата работят в складовете на „Сиърс“ в Дорчестър. На път за вкъщи се отбиват да пийнат няколко бири. После си лягат. Понякога отиват с колите си до „Уотъртаун“ да играят карти с братовчеда Минго.

Аз кимнах:

— А има ли нещо за Инглиш? Куърк посочи с глава към Белсън.

— Все известни неща. Той е председател на комитета за бдителност — каза Белсън.

— „Винаги бдителни — това е цената на свободата“ — отбеляза Куърк и така стисна уреда, че мускулите на ръката му заприличаха на корабни въжета.

— Спенсър пак ти е дал да четеш някоя книга, нали Марти?

Куърк поклати глава:

— Не, синът ми има изпит по история на Съединените щати. Той е почти толкова интелигентен колкото Спенсър.

— Може би ще се оправи — казах аз. — Какво друго имате за Инглиш?

Белсън сви рамене:

— Нищо, което да не знаеш. Има пари и мисли, че това го прави важен, може би е прав. Коефициентът му на интелигентност не е по-голям от този на полска мишка. Има и алиби за времето, когато Рейчъл Уолъс е била отвлечена. Ти срещна ли се с майка му?

— Не. Виждал съм я само на снимка.

— Не е ли хубавица? — той погледна Куърк. — Ако трябва да се оправяме с нея, Марти, искам да изпратиш няколко яки момчета от бойните единици. Само двамата ще пострадаме.

— Толкова ли е мила, колкото е и хубава — попитах.

— Тя е направо невероятна — каза Белсън — седеше там докато разпитвахме сина ѝ и отговаряше вместо него, каквото и да го попитаме. Накрая ѝ предложих да го сложи на коляното си и той само да си движи устните. Тя ми каза, че ще се погрижи никога повече да не работя в полицията на този щат.

— Уплаши ли те? — попитах аз.

— Не, по дяволите — отвърна Белсън. — Олекна ми. Аз мислех, че ще ме убие.

— Тя участва ли активно в комитета? — попитах.

— Не ни каза — отговори ми Белсън, — но мисля, че да. Имам чувството, че участва активно във всичко, в което и синът ѝ участва. Сигурно даже не му става, без да я пита.

— Проверихте ли семейството? Има и сестра. Куърк каза:

— Какво, по дяволите, мислиш, че правим тук — че си играем на шикалки ли? Разбира се, че проверихме семейството. Сестрата се казва Джералдин.

— Знам това, за бога, — Джералдин Джулия Инглиш — завършила е Гаучър колидж, випуск 1968.

Куърк продължи все едно, че не бях казал нищо:

— Джералдин Джулия Инглиш се е омъжила за някой си Уолтън Уелс през юни 1968 година и се е развела през 1972 година. Работи като модел в Бостън.

— Уелс ли му беше името? — попитах аз.

— Да, Уолтън Уелс, чудесно име, нали?

— Значи по мъж името ѝ е Джералдин Джулия Уелс.

— Ти сбърка, Марти. Изключено е момчето ти да е интелигентно колкото Спенсър — забеляза Белсън.

— За коя агенция за манекени работи?

— „Керъл Коб“ — отвърна Белсън.

— Тя използва там фамилията на мъжа си, нали?

— Да.

— А също и второто си име вместо първото, нали така?

Куърк каза:

— Никой не може да бъде толкова умен колкото Спенсър.

— Тя е известна в рекламите като Джули Уелс, нали? Белсън кимна.

— Господа — казах аз, — това, което имаме тук, е много важна следа. Джули Уелс, която е сестра на Лорънс Търнбъл Инглиш е интимна приятелка на Рейчъл Уолъс.

— Интимна в смисъл на близка ли?

— Интимна в смисъл на интимна — казах аз.

— Откъде знаеш това? — попита Куърк.

Разказах им.

— Много мило, че ни го каза още в началото — забеляза иронично Куърк. — Добре, че спомена името ѝ когато започвахме разследването, за да можем да проследим всяка възможна нишка. Наистина много мило — този път в гласа на Куърк нямаше ирония.

— Знам, че трябваше да ви кажа — отговорих аз. — Направих грешка.

— Да, няма съмнение, че си направил грешка — каза Куърк. — Такива грешки се плащат скъпо — знаеш ли това?

— Ти не си светият дух, Куърк. И никой от вас не е, момчета. Не съм длъжен всеки ден да тичам да ви докладвам всичко, което знам. Предположих, че при тази мадама нещата са наред и не исках да я набърквам в тая работа. Представяте ли си голямо заглавие в „Херълд Америкън“: Любовница на лесбийка заподозряна в отвличане.

— А може да си сгрешил, като си си представил заглавието. Може би твоята приятелка Рейчъл е изчезнала завинаги, само защото не си ни казал нещо.

— Но може също така това да не означава нищо, по дяволите — казах аз. — Може би правиш от мухата слон.

Бях се облегал назад със стола си, а кракът ми беше върху ръба на бюрото на Куърк. Той се наведе над мен и ми бутна крака:

— Махни си мръсния крак от бюрото ми.

Скочих веднага, същото направи и Куърк.

— Бомба сте! — рече Белсън. — Ще се биете до смърт, а после победителят ще трябва да търси Рейчъл Уолъс — той драсна клечка кибрит от подметката на обувката си и запали нова пура.

Все още прав, Куърк попита:

— Колко всъщност плащаш за тези проклети пури?

Между две всмуквания Белсън отвърна:

— Петнайсет цента парчето.

Куърк седна и каза:

— Минали са те.

— Евтини са, но не миришат лошо — отвърна Белсън.

Аз също седнах.

След това Куърк каза:

— Добре, Джули Уелс е член на семейство Инглиш — той отново се беше наклонил назад с въртящия се стол, гледаше втренчено в тавана, а ръцете му лежаха спокойно върху страничните облегалки. Уредът за упражнения беше точно пред него върху почти празното бюро. — Тя също така е в интимни отношения с Рейчъл Уолъс, а това означава, че е лесбийка или поне бисексуална.

Аз отново си сложих крака върху бюрото на Куърк, а той продължи:

— Брат ѝ, от друга страна, протестира срещу Рейчъл Уолъс и я нарича лесбийка, а също така ѝ казва, че е неморална и трябва да бъде спряна.

— Ние имаме тук семеен конфликт — каза Белсън. — Или поне странно съвпадение.

— Може би е точно това и нищо повече — намесих се.

Куърк свали очите си от тавана и наклони напред въртящия се стол, докато краката му не докоснаха пода.

— Може би — отбеляза той, — но нямаме много полза, ако приемем, че е така.

— По-добре е да се разберем как ще се оправяме — казах. — Не можем просто да нахлуем и да я обвиним в това, нали?

— Ти имаше възможността да се разбереш с нас за това, приятелю, и не я използваш. Сега ние ще решим как да се оправяме.

— Куърк, ти да ми дадеш урок ли искаш или да намериш Рейчъл Уолъс? — попитах аз.

— И двете. Махай се — отвърна той.

— А какво ще кажеш да ми дадеш адресите на Коди и Мълреди.

— Изчезвай!

Изкушавах се да отвърна „Ще се върна“, но реших, че не е уместно и излязох, без да кажа нито дума. Докато излизах Белсън, издуха към мен кръгче дим от пурата си.

Тръгнах си към къщи, но се чувствавах ужасно. Лицето ме болеше, а също и ребрата. Цял ден бях предизвиквал гнева на различни хора. Сега имах нужда някой да ми каже, че съм чудесен. Обадих се на Сюзън, но тя не си беше вкъщи. Изпих една бира, взех два аспирина, направих си сандвич с месо и листа от зелена салата и го изядох. Изпих още две бири с него и си легнах. Сънувах, че съм затворен в някаква стая в един замък, а Сюзън се разхожда по коридора и се усмихва, докато аз викам за помощ. Събудих се в осем без пет сутринта и ѝ бях здравата ядосан.

Когато станах, забравих за яда си към Сюзън. По-скоро бях ядосан на тялото си. Едва ходех. Като подрънквах с кокалите си, влязох в банята и застанах под горещия душ. Малко се поизпънах, докато горещата струя течеше върху ми. Останах там около половин час, а когато излязох си хапнах царевичен хляб със селска наденица и печен домати за закуска. Прочетох „Глоуб“, а после си взех пистолета и отидох да търся Мълреди и Коди.

Отново валеше докато карах по югоизточната магистрала до Дорчестър, а вятърът духаше силно и снегът се издигаше и въртеше във въздуха. Карах в обратната посока на голямото сутрешно движение, но пак се придвижвах бавно, защото хората внимаваха заради снега. Спуснах се по наклона на изхода на големия склад на „Сиърс“, спрях при будката на пазача, получих указания къде са главните пунктове за товарене и подкарах натам.

Куърк постъпи детински като не ми даде адресите. Беше споменал вече, че те работят в складовете на „Сиърс“^[1] и знаеше, че ще отида и ще ги намеря по този начин. Наистина незряла постъпка. А също и нелюбезна.

Вдигнах пухкавата яка на якето си преди да слеза от колата, нахлупих тъмносинята си шапка и сложих черните очила. Погледнах в страничното огледало. Бях неузнаваем. Една от моите най-добри

маскировки. Просто един безличен човек, облечен подходящо за зимата. Излязох от колата и отидох до офиса на склада.

— Тук ли са Суишър и Майкъл? — попитах младата жена зад гишето.

— Коди и Мълреди ли?

Аз кимнах.

— Там са отзад. Мога да ги извикам по високоговорителя.

— Ами добре, ако обичате. Кажете им, че Минго ги чака.

— Суишър Коди и Майкъл Мълреди, моля явете се в офиса. Господин Минго е тук.

В офиса имаше още трима души — двамата бяха мъже. Аз стоях зад другите, докато чакахме. След по-малко от две минути двама мъже минаха през летящите врати зад гишето и се огледаха наоколо. Единият беше висок, с голям нос, изпъстрен с кръвоносни съдове и дълги бакембарди. Късата му коса беше червеникава и леко посивяла на места. Другият беше много по-млад. Черната му коса беше оформена със сешоар, имаше дебели черни мустаци и верижка с мидени черупки около врата си. Съвсем по модата.

— Хей, Суишър — казах аз.

Високият с червената коса се обърна пръв, а после и двамата ме погледнаха.

— Трябва да ви предам нещо от Минго, момчета — рекох аз. — Ще дойдете ли насам?

Мустака тръгна към закачения на панти край на дъската, която представляваше вход на гишето, но червенокосият го спря. Той му каза нещо, което не успях да чуя и двамата ме погледнаха отново. Тогава пък Мустака каза нещо, което също не можах да чуя и те и двамата изхвърчаха през летящите врати обратно в склада. Толкова по въпроса за моята вълшебна маскировка.

— Извинете — казах аз на жената, която чакаше пред мен и прескочих през гишето.

Младата жена зад него ми извика:

— Сър, не може да...

Аз вече бях минал през летящите врати и бях влязъл в склада. Имаше широки празни пространства между стоките, а по централната пътека видях Коди и Мълреди, които тичаха към задната част. Мустакатият Мълреди беше на една или две крачки зад Коди. За мен и

една беше достатъчна. Застигнах ги, докато се мъчеха да отворят вратата, на която пишеше „Авариен изход“. Коди вече я отваряше, когато хванах Мълреди изотзад. Коди избяга навън в снега. Аз издърпах Мълреди обратно.

Той се обърна и се опита да ме ритне в слабините. Извъртях се настрани и парирах удара. Сграбчих го отпред за ризата с двете си ръце, дръпнах го нагоре и го избутах назад, докато краката му се отделиха от земята, а гърбът му опря в стената до вратата. Тя беше с пневматично затваряне и бавно се хлопна. Доближих лицето си до това на Мълреди и казах.

— Ти наистина ли имаш братовчед, който се казва Минго Мълреди?

— Какво, по дяволите, ти става? Пусни ме долу. Да не си откачен?

— Ти знаеш какво правя, скъпи Майкъл — казах аз. — Знаеш, защото побягнахте, когато ме познахте.

— Не те познавам. Пусни ме долу.

Блъснах го един път здраво в стената.

— Вие се опитахте да изхвърлите колата ми от пътя, когато бях с Рейчъл Уолс и аз ще я намеря, дори ако трябва да потроша нечии крайници за тази цел.

Зад себе си чух стъпки. Някой се приближаваше в тръс.

Дръпнах Мълреди от стената и го блъснах в лоста, с който беше затворена вратата на аварийния изход. Тя се отвори, аз го изхвърлих навън и той се просна на снега. Последвах го. Вратата се затвори автоматично зад мен. Мълреди се опита да се изправи на крака. Аз го ритнах в корема. Бях обут в тежки ботуши, двойно изолирани с дебела подметка. Той изпъшка. Ритникът го събори по гръб в снега. Опита се да се отърколи по-далеч. Скочих върху гърдите му и го притиснах с колене. Той издаде грачещ звук.

Предупредих го:

— Ще те направя на дроб-сърма, Мълреди, ако не направиш каквото ти кажа.

После станах, издърпах го да се изправи, хванах го отзад за яката и го замъкнах до колата си. Беше се превил надве от болка и бе останал без дъх, така че лесно го преместих. Стоварих го на мястото на шофьора, сложих крак на гърба му и го избутах на съседната седалка, а

после се качих след него. Дадох на заден ход. В огледалото за обратно виждане можех да наблюдавам как първо трима, а после вече четирима мъже и момичето от гишето излизат от аварийния изход. Включих на трета и излязох от паркинга, като минах покрай будката на вратата. Пазачът ми правеше някакви знаци. Аз завих надясно през паркинга на мотел „Хауърд Джонсън“ и излязох на югоизточната магистрала.

В огледалото за обратно виждане всичко беше спокойно. До мен Мълреди вече успяваше да си поеме дъх.

— Къде си ме помъкнал? — попита той. Гласът му беше дрезгав от напрежението.

— Просто си карам — отвърнах. — Ще ти задам няколко въпроса, а когато ми отговориш на всичките и съм доволен от това, което си ми казал, ще те оставя, където ти е удобно.

— Не знам нищо за каквото и да било.

— В такъв случай — казах аз, — ще се отбия някъде и може би ще те убия.

— За какво бе, човече? Нищо не сме ти направили. Не сме имали намерение да те очистим. Трябваше само да ви уплашим — теб и мадамата.

— Имаш предвид мис Уолъс, нищожество.

— А?

— Ще я наричаш мис Уолъс. Няма да я наричаш мадамата.

— Разбира се, добре, мис Уолъс. Нямам нищо против. Ние нямахме намерение да нараним тебе или мис Уолъс, човече.

— Кой ви накара да го направите?

— Какво искаш да кажеш? Аз поклатих глава:

— Да знаеш, че много ще загазиш — казах аз. Бръкнах в палтото, извадих си пистолета и му го показах. — „Смит и Уесън“ е — отбелязах, — 38-и калибър, с 4-инчова цев. Не е добър за далечни разстояния, но е чудесен, ако искаш да застреляш някого, който седи до теб.

— Господи, човече, остави това нещо. Просто не разбрах въпроса ти, нали знаеш? Искам да кажа, че не разбрах какво точно ме питаш. Ще се опитам да ти отговоря. Но ти знаеш, че няма нужда от това проклето нещо.

Прибрах пистолета. Сега бяхме в Милтън и движението беше доста слабо.

— Попитах те, кой ти каза да ни уплашиш на „Линуей“ оная вечер?

— Братовчед ми Минго. Той ни каза да го направим. Каза, че ще ни плати две стотачки, че ще си разделим две стотачки, ако го направим. Минго ни накара. Ти познаваш ли го?

— Защо Минго искаше да ни уплашите с мис Уолъс?

— Не знам, бе, човече, просто исках да спечеля лесно малко пари. Суишър каза, че си струва, че знае как лесно да го направи. Той, Суишър е бил на топло. Минго не ни обясни защо, човече. Той само ни даде парите и ние не задавахме въпроси. Само да покараш няколко часа за такива пари, човече, та ние дори не знаехме кои сте.

— Как тогава ни открихте?

— Минго ни даде снимка на мада... на мис Уолъс. Ние я проследихме, когато ти я заведе в „Марбъл хед“. Помотахме се, докато реши да я отведеш вкъщи. Тогава нямаше голямо движение. Нали разбираш? Тогава направихме каквото трябваше, както ни беше казал Минго.

— Какво прави Минго?

— Искаш да кажеш какво работи?

— Да.

— Работи за някаква богата мадама в Белмонт.

— Какво прави?

— Не знам, май че всичко. Кара я с колата. Носи й багажа, когато пазарува. Изпълнява различни поръчки. Такива неща. Прави всичко.

— Как се казва тя?

— Богатата мадама ли? — Милреди вдигна рамене.

Вече дишаше спокойно. Аз бях прибрал пистолета си, а той продължаваше да говори — нещо, което очевидно беше свикнал да прави. Започна да се поотпуска.

— Не знам — рече той, — мисля, че Минго никога не ни е казвал.

На Фърнис Брук Паркуей излязох от магистралата и завих с колата в обратна посока, като тръгнах на север.

— Къде отиваме сега? — попита Мълреди.

— Ще отидем на гости на братовчедата Минго — отвърнах аз. — Ти ще ми покажеш къде живее.

— О, по дяволите, човече. Не мога да направя това. Минго ще ме убие.

— Да, но ще го направи по-късно — казах аз. — А ако не ми покажеш къде живее, аз ще те убия сега.

— Не, човече, ти не познаваш Минго. Той е ужасно копеле. Казвам ти, човече, не закачай Минго.

— Аз ти казвам, Майкъл. Търся Рейчъл Уолъс. Още в склада ти споменах, че ако трябва ще строша нещо. Ти си едно от нещата, които ще строша.

— Добре, по дяволите, човече, ще ти дам адреса, а после ме остави. Не искам Минго да знае, че аз съм ти казал. Ти не знаеш какъв е.

— Как е истинското му име? — попитах аз.

— Юджин, Юджин Инглейшъс Мълреди.

— Ще проверим в телефонния указател — казах аз.

В Милтън излязох от магистралата и ние слязохме и проверихме за името в указателя на една телефонна кабина. Там ги нямаше телефонните номера на Уотъртаун.

— Това е указател за западните райони — каза Майкъл. Тук са само номерата на Бостън и на южните квартали.

— Наблюдателен си — забелязах аз. — Ще попитаме на справки.

— Господи, наистина ли мислиш, че те лъжа? Хей, човече, и дума да не става. Нали знаеш? Няма начин да те занасям, като знам какво носиш в джоба си. Искам да кажа, че майка ми не е отгледала глупак.

Пуснах една монета и позвъних на справки.

— Трябва ми един номер в Уотъртаун — казах. — Номерът е на името на Юджин Игнейшъс Мълреди. Какъв е адресът, Майкъл?

Той ми го каза, а аз го съобщих на телефонистката.

— Номерът е 899-737 — отговори ми тя.

Благодарих ѝ и затворих. Автоматът ми върна монетата.

— Добре, Майкъл, можеш да си вървиш.

— От тука ли?

— Да.

— Човече, аз нямам палто, ще замръзна.

— Извикай такси.

— Такси? От тук? Нямам толкова пари, човече.

Подадох му монета от десет цента, която ми върна автоматът.

— Ето, обади се на приятеля си Суишър. Нека да дойде да те вземе.

— А ако не е вкъщи?

— Ти си голям човек, Майкъл. Все ще измислиш нещо. Но ще ти кажа само това — ако се обадиш на Минго и го предупредиш, няма да пораснеш повече.

— Няма да се обадя на Минго, човече. Нали ще трябва да му кажа, че аз съм те информирал.

— Така мисля и аз — рекох и се качих в колата си.

Майкъл остана да трепери по риза, с ръце в джобовете на панталоните си и със свити рамене.

— Все пак, ще ти дам един съвет. Чака те много неприятна изненада, ако си мислиш, че можеш да се разправяш с Минго, както се разправи с мен. Минго ще те унищожи.

— Ще видим — казах аз, включих амбреажа и потеглих, като го оставих да стои на тротоара.

[1] Голяма верига от магазини в Северна Америка. Б.е.р. ↑

Уотъртаун не беше много далеч от Белмонт, но само по местоположение. Беше предимно работнически квартал, къщите бяха занемарени и често за по две семейства. Бяха скупчени една до друга по непочистените от снега улици. Карах бавно, защото валеше силно, а колите се движеха много предпазливо и просто пълзяха.

Къщата на Минго Мълдери беше квадратна, на два етажа, с широка предна веранда. Кедровата облицовка беше боядисана в синьо, а азбестовите плочи, които покриваха къщата, бяха разноцветни. Паркирах колата и тръгнах към къщата. Имаше две входни врати. На тази отляво пишеше „Мълреди“. Позвъних. Нищо. Почаках една минута и позвъних пак. После се облегнах на звънеца и го натиснах непрекъснато около две минути. Минго не беше вкъщи. Върнах се в колата. Минго сигурно си вършеше приятната работа, като разкарваше с колата богатата си господарка из Белмонт. Пуснах радиото и чух обедните новини. Във връзка с тях ми дойдоха наум две неща. Първо, че това, което съобщават в новините, изглежда, няма нищо общо с мен и, второ, че е време за обяд. Минах с колата десет пресечки до пекарната „Истърн Ламдун“ на Белмонт стрийт и си купих пакет пресен сирийски хляб, половинка сирене и половинка маслини.

Хлябът беше още топъл. Пресякох на отсрещната страна на улицата и си купих една опаковка с шест бутилки бира. После се върнах, паркирах пак пред къщата на Минго и се наобядвах. След това слушах някаква малка местна радиостанция по която пускаха само джаз — солови и оркестрови изпълнения. В три часа отидох до близката бензиностанция, напълних резервоара на колата си и използвах тоалетната. Върнах се пред къщата на Минго и поседях още малко. Спомних си, че този вид работа не ми беше толкова отегчителна преди петнайсет години, когато още пушех. Може би наистина не беше чак толкова отегчителна, а може би само ми се струваше така.

В четири и петнайсет Минго се появи. Караше жълто-кафяв Тъндърбърд с мушамен покрив. Той вкара колата си в алеята до

къщата и излезе от нея. Аз също излязох и пресякох улицата. Срегнахме се на предните стъпала на къщата му.

— Ти ли си Минго Мълреди? — попитах аз.

— Кой иска да знае?

— Ако кажа „аз“, ще попиташ кой съм аз и тогава ще ти кажа...

— За какво, по дяволите, говориш, момче?

Той беше достатъчно едър да приказва така, а и номерата му сигурно хващаха декиш. Беше висок горе-долу колкото мен, което означава малко под метър и осемдесет и осем, но беше може би десетпетнайсет кила по-тежък, което означаваше, че тежи около сто и пет кила. Имаше може би най-късо подстриганата коса, която бях виждал през последните осем или девет години. Очите му бяха малки, а носът му приличаше на топче върху бледото лице и това засилваше приликата му с несполучливо гадно човече от джинджифилово тесто. Беше облечен в тъмен костюм, бяла риза и черни ръкавици. Не носеше палто.

— Ти ли си Минго Мълреди? — попитах пак.

— Искам да знам кой пита за това — отвърна той. — Също така искам да го науча много бързо, защото иначе ще те изритам в задника.

Държах дясната си ръка в лявата на нивото на колана си. Докато говореше, натиснах дясната ръка върху лявата. Когато само отпуснах лявата, дясната веднага отскочи нагоре и удари Минго под носа, точно както ударникът на пистолета отскача, когато натиснеш спусъка. Докато ръката ми се движеше нагоре аз засилих малко удара и от носа на Минго рухна кръв, а той се олюля назад и отстъпи две крачки. Беше добър удар.

— Затова исках да зная дали ти си Минго — казах аз. Ударих му и един ляв отстрани в челюстта. — Защото не исках да пребия от бой някой невинен минавач — ударих Минго право в носа и той падна. — Ти обаче си такава смрад, че заслужаваш да бъдеш пребит дори и да не си Минго Мълреди.

Той не беше толкова лесен. Аз го ударих по-леко още няколко пъти. Нанесох му и още два добри удара в лицето, но той пак се изправи. Хвърли се върху мен, събори ме на снега и се покатери отгоре ми. Сложих ръце под брадата му, бутнах главата му назад и почти го вдигнах от себе си, а после се отърколих встрани. Той отново се нахвърли върху мен, но тези допълнителни петнайсет кила, които

имаше, не му бяха от полза. Бяха главно тлъстини и той вече се задъхваше. Аз се приближих и го ударих два пъти силно в корема, после се отдръпнах. Започнах да го удрям последователно от двете страни на челюстта — ляв, десен, ляв, десен. Той още повече отпадна. Дишаше тежко, ръцете му се отпуснаха. Беше победен още в първия рунд.

— Ти ли си Минго Мълреди? — попитах аз.

Той кимна.

— Сигурен ли си? — попитах аз. — Чух, че си бил много страшен.

Той кимна пак, като с мъка си поемаше въздух.

— Май не съм чул правилно — казах аз. — Ти ли работиш за някаква богата жена в Белмонт?

Той се вторачи в мен.

— Ако не искаш да останеш пак без въздух, кажи ми каквото те питам. Ако не ми отговориш, това, което стана преди малко, ще ти се види като детска игра.

Той кимна.

— Значи работиш. Как се казва тя?

— Инглиш — отговори той.

— Тя ли ти каза да наемеш братовчед си и неговия приятел Суишър, за да ме изхвърлят от пътя в Лин.

— Тебе ли? — учудено попита той.

— Да, мен и Рейчъл Уолъс. Кой ти каза да ни безпокоиш?

Той погледна към улицата — тя беше празна. Снегът валеше слабо, но упорито. Стъмваше се. Той погледна и към къщата. Прозорците ѝ бяха тъмни.

— Не знам какво искаш да кажеш — отвърна той.

Ударих му един ляв в гърлото. Той изпъшка и се хвана за врата.

— Кой ти каза да изхвърлиш Рейчъл Уолъс на пътя? Кой ти каза да наемеш братовчед си и неговия приятел? Кой ти даде парите?

Говореше вече трудно:

— Инглиш — изграчи той.

— Старата или синът ѝ.

— Синът ѝ.

— Защо?

Той поклати отрицателно глава. Вдигнах левия си юмрук, а той се отдръпна назад.

— Кълна се в майка си, не знам — каза той. — Аз не им задавам въпроси. Те ми плащат хубаво. Държат се добре с мене.

Той спря да говори, закашля се и изплю малко кръв.

— Не задавам въпроси. Правя каквото ми кажат. Те са важни хора.

— Добре — рекох аз. — Помни, че знам къде живееш. Мога да се върна и пак да си поговорим. Ако се наложи да те търся, ще се ядосам.

Той нищо не ми отговори. Аз се обърнах и пресякох улицата, за да се кача в колата си. Вече беше съвсем тъмно, а в снега дори не можех да си видя колата, докато не стигнах до средата на улицата. Отворих вратата и вътрешното осветление се запали. Франк Белсън седеше на предната седалка. Влязох и затворих вратата.

— За Бога, запали мотора и пусни парното — каза той. — Замръзнаха ми ташаците, докато те чаках.

25

— Искаш ли една бира? — попитах аз. — Останаха ми четири — там са, на задната седалка.

— Не пия, когато съм на работа — отвърна той. После взе две бутилки „Бекс“ от картоната. — За Бога, що за бира е това? Дори не може да се отвори без отварачка като кутиите.

— Има отварачка в жабката — казах аз.

Белсън отвори двете бири, подаде ми едната и дръпна голяма глътка от другата.

— Какво измъкна от Минго?

— Мислех, че сте ме изолирали — казах аз.

— Познаваш Марти — отвърна ми Белсън, — лесно се пали, но и бързо му минава. Какво научи от Минго?

— Не сте ли разговаряли с него?

— Решихме, че ти ще можеш да разговаряш с него по-твърдо от нас. Бяхме прави. Но мислех, че ще ти създаде повече неприятности, отколкото се оказа в действителност.

— Аз го подмавих — рекох. — Това беше причината да започне така лошо.

— И все пак — каза Белсън, — той навремето беше страшно добър.

— Аз също — отвърнах.

— Знам това. Какво научи?

— Инглиш е организиран инцидента с колата на Линуей.

— Минго го е подготвил чрез братовчед си ли?

— Да.

— Братовчедът ли ти каза това?

— Да. Той и Коди са свършили работата. Минго им е дал доста долари, които е получил от Инглиш. Аз притиснах братовчедата Майкъл тази сутрин.

— Да, знам — каза Белсън.

— Какво, по дяволите, означава това — практическо обучение? Следваш ме навсякъде и наблюдаваш, така ли.

— Казах ти, че държахме под око Коди и Мълреди — отвърна Белсън. — Когато ти дойде, тогава решихме как да изпитаме подробностите. Казах им да те пуснат да действаш. Реших, че ще можеш да направиш повече от нас, защото няма защо да се притесняваш от обвинение за насилие срещу задържаните. Изпуснали са те, когато си излизал от „Сиърс“, но аз си помислих, че накрая ще дойдеш тук, затова и аз пристигнах. Дойдох в един и половина и оттогава седя в колата си в съседната пресечка. Научи ли нещо друго?

— Не, но Инглиш ми се издига в очите с всяка изминала минута. А вие проверихте ли онези, които хвърлиха тортата в Кембридж?

Белсън си допи бирата и отвори друга бутилка.

— Да — каза той, — няма нищо там. Само две плодови торти от десницата. Никога не са били в затвора, доколкото ни е известно, нямат връзка с Инглиш, с Минго Мълреди, с комитета за бдителност или с някой друг. Отишли са там просто така.

— Добре, а какво ще ми кажеш за Джули Уелс? Разговаря ли вече с нея?

Белсън сложи бутилката с бира между коленете си докато извади една наполовина изпушена пура от джоба на ризата си, запали я и запуши. После извади пурата от устата си, отпи от бирата, върна пурата обратно в устата си и каза като фъфлеше, защото тя му пречеше:

— Не можем да я намерим. Не изглежда да се е преместила или нещо подобно, но когато отидем там, нея я няма в апартамента ѝ. В известен смисъл я издирваме.

— Добре. Мислите ли, че в известен смисъл ще можете да я намерите скоро?

— Ако знаехме някои неща по-рано, приятелю, беше вероятно да я държим под око.

— Знаеш ли нещо друго за Минго? Изглежда, че го познаваш отпреди.

— О, да, стария Минго. Има доста обемисто досие при нас. Навремето работеше за Джо Броз. Беше бодигард в едно заведение, занимаваше се със залагания на борба и даване на заеми с безбожни лихви. Арестуван е за нанасяне на побой, за въоръжен грабеж,

задържан е и по подозрение в убийство, но са го пуснали, когато се оказало, че не може да се намери свидетел, който да проговори. Инглиш е наел на работа истински сладур да вози старата.

— А твоите хора ще продължават да държат Инглиш под наблюдение, нали? — попитах аз.

— Под наблюдение ли? Господи, ти пак си гледал „Полицайката“ по телевизията. Под наблюдение, а? Господи!

— Добре де, ще ви е под око, нали?

— Да. Ще гледаме да държим някого около него. Знаеш, че нямаме много хора.

— А той има пари и може би познава двама градски съветници и един сенатор.

— Може би. Случва се. Ти познаваш Марти. Познаваш и мен. Но също знаеш как става, когато ни натиснат отгоре. Трябва или да се подчиним, или да си търсим друга работа, нали разбираш?

— Вече има ли натиск?

Белсън поклати отрицателно глава:

— Не, още не — той си допи бирата.

— А ченгетата от Белмонт?

— Казаха, че ще ни помогнат.

— Изпрати ли някого в апартамента на Джули Уелс?

— Да. Също така редовно проверяваме в агенцията за модели. И там я няма.

— Искаш ли да те закарам до твоята кола?

Той кимна, а аз завих по съседната пряка и го оставих на улицата зад къщата на Минго.

— Ако попаднеш на нещо, обади ни се — каза Белсън като излизаше.

— Да, добре — отвърнах аз.

— Благодаря за бирата — каза той и затвори вратата на колата, а аз потеглих.

Карах повече от час и половина в снега и по време на почти безлюдния този ден час-пик, докато се прибрах в апартамента си. Сюзън беше там.

— Следобед в Бостънския университет имаше семинар за развитието на подрастващите, а когато излязох, времето беше много

лошо, за да карам чак до нас. Оставих си колата на паркинга и дойдох пеша — обясни тя.

— Изпусна златна възможност — казах аз.

— Каква?

— Да си съблечеш дрехите, да сипеш мартини за двамата и да ме изненадаш на вратата.

— Помислих за това — каза Сюзън, — но ти не обичаш мартини.

— Ох — въздъгнах аз.

— Затова пък запалих огън в камината — каза тя. — Можем да седнем пред нея и да пийнем по нещо.

— Или да направим нещо друго — отвърнах аз, вдигнах я и я прегърнах.

Тя поклати глава:

— Днес цял ден говорих за теб.

— Къде, на семинара за развитието на подрастващите ли?

Тя кимна и ми се усмихна с типичната си усмивка на паднал ангел.

— Имаш всичките симптоми — отбеляза тя.

Оставих я на земята и отидох в кухнята.

— Да видим какво имаме за ядене — казах аз. — Може би стрит рог от носорог или малко испанска муха?

— Ти забъркай нещо, по дяволите — отвърна тя. — Аз ще взема една гореща вана. А може би ще си изплакна и чорапогащника в твоя умивалник.

— Мъжката работа никога не свършва — казах аз.

Надникнах в хладилника. На долния рафт имаше бира „Молсън“ със златен етикет. Ако снегът ни затрупаше, поне имах подръка основната си храна. В отделението за зеленчуци имаше малко пресни листа босилек и връзка магданоз, който бях купил в „Куинси маркет“. Беше малко поувехнал, но още ставаше за поднасяне. Отворих си една бира. Чувах как водата тече в банята.

— За теб, момиче — казах аз високо.

Тя ме чу и ми извика:

— Защо не ми направиш един коктейл, синеоки красавецо? Ще го изпия като изляза. Само след десет минути.

— Добре.

Във фризера имаше нарязани броколи в торбичка от половин кило и аз ги извадих. Взех една голяма синя тенджера и сипах в нея четири литра вода, както и една малка тенджера за готвене на пара, в която сипах около една чаена чаша вода. Докато водата завираше, сложих в тигана две скилидки чесън заедно с шепа магданоз, шепа босилек, щипка сол, малко олио и шепа обелени шам-фъстъци и добре разбърках всичко. Сюзън ми беше подарила този специален тиган за рождения ден и аз непрекъснато го използвах. Мислех, че е доста глупава вещ, но тя се радваше, че ми подарява такова нещо и аз никога не бих ѝ го казал. Когато водата завря добре, похлупих и двете тенджери. Можех да чуя как Сюзън се плиска във ваната. Вратата беше открената и аз отидох до банята и си мушнах вътре главата. Тя лежеше по гръб, косата ѝ беше вдигната, а голото ѝ тяло блестеше във водата.

— Не е лошо — рекох аз, — за мадама на твоята възраст.

— Знаех, че ще надничаш — каза тя. — воайорството е типичен етап от развитието на подрастващите.

— Всъщност не е лошо за жена на всякаква възраст — казах аз.

— Върви веднага да ми направиш коктейла — нареди ми тя. — Излизам след малко.

— С джин или с водка? — попитах.

— С джин — отговори ми едносрично.

— Грубиянка!

Върнах се в кухнята и смесих в една кана пет части джин с една част лимонов сок, разбърках добре и го изсипах в чаша с две бучки лед. Щом свърших Сюзън влезе в кухнята. Носеше копринения халат, който ми беше подарила миналата Коледа, и който аз никога не слагах, но тя го обличаше, когато оставаше при мен. Беше тъмночервен с черни кантове и черен колан. Когато го пробвах, приличах с него на Брус Лий. На нея не ѝ стоеше така.

Тя седна на едно столче в кухнята и отпи от джина си. Косата ѝ беше вдигната, не беше гримирана, а лицето ѝ блестеше. Изглеждаше на петнайсет години, ако не се смятат следите от възрастта и характера ѝ около очите и устата. Те прибавяха още години.

Аз си взех още една бира и отново сложих двете тенджери да врат. В голямата изсипах половин кило спагети. В малката сложих

замразените броколи. Нагласих часовника на печката да звъни след девет минути.

— Ще вечеряме ли пред камината? — попитах.

— Разбира се.

— Добре — казах аз. — Остави пиенето и хвани единия край на масата.

Ние я преместихме пред камината, донесохме два стола и наредихме приборите докато се сварят спагетите и се задушат броколите. Часовникът на печката иззвъня. Отидох в кухнята, изцедих водата от броколите и опитах спагетите. Трябваше им още една минута. Докато се варяха още веднъж разбърках подправките с мазнината в тигана. После отново опитах спагетите. Бяха готови. Изцедих и тях от водата, върнах ги пак в тенджерата и ги разбърках с олиото с подправките и броколите. Донесох на масата тенджерата със спагетите, сирийския хляб, който ми беше останал от обета и една бутилка вино. После дръпнах стола на Сюзън да седне. Сложих още една цепеница в камината и сипах малко вино в чашата ѝ. Тя отпи от него замислено, а после ми кимна. Напълних и нейната и моята чаша.

— Може би мадам ще ми разреши да се присъединя към нея? — попитах аз.

— Може би — отвърна тя. И аз отпих от виното.

— А може би по-късно бихме могли да се чукаме — каза тя.

Засмях се наред глътката вино, задавих се и останах без дъх, като разплисках виното върху ризата си.

— А може би не — добави тя.

— Не флиртувай с мен, когато пия — казах аз, щом отново успях да си поема дъх. — По-късно мога да те взема насила.

— Леле Боже!

Сипах ѝ в чинията спагети и броколи, сложих и на себе си. Снегът навън продължаваше да вали равномерно. В стаята светеше само една лампа, по-голямата част от светлината идваше от огъня в камината, където горяха цепеници от ябълково дърво и миришеше приятно. Тлеещите въглени и равномерният нисък пламък на огъня обогриха стаята в бледорозово. Ние мълчахме. Пламъкът леко изсъска, изкарвайки последните капки смола от дървата. Тялото вече не ме болеше както преди. Спагетите бяха чудесни. Виното беше студено. А

като гледах Сюзън, изпитвах болка в гърлото. Ако намерех и Рейчъл Уолъс, щях да повярвам в Бога.

Този кратък декемврийски ден в Бостън слънцето изгря безрадостно и почти незабележимо над страшно многото сняг. Погледнах будилника. Беше шест часът сутрин та. Навън беше много спокойно, като снегът заглушаваше обичайните утринни шумове. Аз лежах обърнат надясно, а лявата ми ръка беше върху голото рамо на Сюзън. Косата ѝ се беше отпуснала през нощта и разбъркана покриваше възглавницата. Лицето ѝ беше обърнато към мен, а очите ѝ бяха затворени. Тя спеше с леко отворена уста и дъхът на вино леко се носеше над възглавницата. Вдигнах се на лакът и погледнах през прозореца. Снегът продължаваше да вали — равномерно и под наклон. Очевидно вятърът го носеше. Без да отваря очи Сюзън ме притегли обратно към себе си и издърпа завивките върху нас. Сгуши се в леглото и продължи да лежи спокойно.

— Искаш ли да закусим рано или имаш други планове?

Тя притисна лицето си в рамото ми:

— Носът ми е студен — каза тя с приглушен глас.

— На твоите услуги — отвърнах.

Прокарах ръка по очертанията на тялото ѝ и я потупах отзад. Тя сложи дясната си ръка върху долната част на гърба ми и се притисна малко по-силно в мен.

— Винаги съм си мислила — каза тя, като продължаваше да притиска лице в рамото ми, — че мъжете на твоята възраст имат проблеми със сексуалните си функции.

— О, разбира се, че имаме. Аз бях два пъти по-буен преди двайсет години.

— Сигурно са те държали в клетка — отбеляза тя.

Пръстите ѝ се плъзнаха нагоре по гърба ми — прешлен по прешлен.

— Да — отвърнах, — но можех да стигам и през решетките.

— Сигурна съм, че е било така — все още със затворени очи тя вдигна глава и ме целуна с отворена уста.

Беше почти осем, когато отново се надигнах и взех душ. Сюзън също си взе душ, докато правех закуската и палех огън в камината. После седнахме пред нея и ядохме царевичен хляб, омесен с мляко и конфитюр от горски ягоди и пихме кафе.

В девет и петнайсет, след като изядохме хляба и конфитюра, а аз прочетох „Бостън глоуб“ и изгледах сутрешните новини по телевизията, се обадох в офиса си. Някой ми беше оставил телефонен номер, на който да се обадя.

Набрах номера и веднага се обади женски глас. Аз казах:

— Спенсър е на телефона. Съобщиха ми да се обадя на този номер.

А тя отвърна:

— Спенсър, аз съм Джули Уелс.

— Къде си? — попитах.

— Няма значение — отговори ми тя. — Трябва да се видя с теб.

— Все едно сме в някой стар филм на Марк Стивънс.

— Моля?

— И аз искам да те видя — казах. — Къде да се срещнем?

— Нали знаеш, че е обявено бедствено положение заради снега.

Всичко е блокирано.

Това вече го нямаше в старите филми на Марк Стивънс.

— Ти определи някое място — предложих, — аз ще дойда там.

— Кафенето на „Паркър Хаус“.

— Кога?

— В девет и половина.

— Тогава до скоро виждане.

— Не искам никой друг да знае къде съм, Спенсър.

— Тогава ми кажи: „Провери да не те следят“, а аз ще ти отговоря: „Не се тревожи, ще внимавам“.

— Не, няма да ти го кажа. Точно това имам предвид.

— Добре, моето момиче, ще бъда там.

Затворихме едновременно. Сюзън беше в банята и се гримираше.

Мушнах вътре глава и казах:

— Трябва да изляза и да поработя малко.

Тя правеше нещо в ъгъла на устните си с един дълъг и тънък предмет, който приличаше на молив.

— Тъхъ — отвърна ми и продължи да го прави.

Когато Съюзът се концентрира върху нещо, тя се концентрира напълно.

Обух си широките бели кадифени панталони и сложих тъмносинята вълнена риза, а също и ботушите. Сложих пистолета в кобура на кръста си. Облякох си якето и вдигнах пухената му яка, нахлузих плетената шапка, сложих си ръкавиците и излязох в бурята.

Като се изключи снегът, който продължаваше да вали силно, градът беше почти неподвижен. Нямаше автомобилно движение. Улиците бяха покрити със сняг, който може би беше дълбок шейсет сантиметра, а на места имаше преспи, които бяха достатъчно високи да покриват паркирана кола. „Арлингтън стрийт“ беше почти изчистена от снега и беше лесно да се ходи по нея. Завих надясно по „Бийкън“ и тръгнах нагоре по хълма, като се навеждах заради вятъра и снега. Дръпнах надолу шапката, за да покрива ушите и челото си. Не изглеждах много шик така, но човек понякога трябва да прави компромиси с природата. Появи се един грамаден жълт снегорин горедолу с размерите на Роуд Айленд, който си пробиваше път надолу по „Бийкън стрийт“. Нямаше нито хора, нито кучета, бяхме само аз, снегоринът и снегът. Когато снегоринът минаваше покрай мен, аз трябваше да се кача върху една преспа, за да не съм на пътя на изхвърляния сняг, но след като отмина беше много по-лесно да се ходи. Вървах по средата на „Бийкън стрийт“ с нейните стари и елегантни тухлени къщи от лявата ми страна и празното пространство на общинските земи отдясно. Добре виждах къщите, но на три метра от железната ограда общинските земи изчезваха в снега и силния вятър.

От върха на хълма видях сградата на градския съвет, но не и златния купол. Всичко беше затворено. Пътят ми продължаваше надолу и сега беше по-леко за ходене. Когато стигнах до „Паркър Хаус“, на мястото където „Бийкън“ свършва при „Тримънт“, бях замръзнал и се чувствах малко странно в пустинната тишина на въртящия се около мен сняг.

Имаше хора, които се мотаеха във фоайето на „Паркър Хаус“, а кафенето от страна на „Тримънт стрийт“ беше почти пълно. Забелязах Джули Уелс, която седеше сама на маса за двама до прозореца и гледаше снега навън.

Тя беше облечена в дълга сребриста парка за ски, на която беше дръпнала ципа додолу, но не беше я съблякла; качулката беше

отметната назад, а кожичките, с които беше поръбена, се бяха объркали с краищата на косата ѝ. Под якето носеше бял пуловер с поло яка, и със златните си обици и дълги мигли имаше вид на момиче за милиони. Сюзън, обаче, беше безценна.

Аз вдигнах нагоре краищата на шапката в нормалното им положение според модата, а после тръгнах към масата ѝ и седнах срещу нея.

„Паркър Хаус“ беше част от стария Бостън и нещо като институция. Беше преживяла трудни времена, а сега отново се връщаше на мода. Кафенето, обърнато към „Тремънт стрийт“, бе приятно място. Аз си разкопчах якето.

— Добро утро — поздравих.

Тя ми се усмихна без особено удоволствие и каза:

— Радвам се да те видя. Наистина не знаех на кого друго мога да се обадя.

— Надявам се, че не ти се е наложило да ходиш дълго.

Дори за един олимпийски състезател по бързо ходене като мен беше малко неприятно.

— Някакъв човек ходи непрекъснато след мен — каза Джули.

— Не мога да го упрекна за това — отвърнах аз.

— Говоря сериозно. Видях го пред апартамента си. Следеше ме и когато отивах и се връщах от работа.

— Знаеш ли, че ченгетата те търсят.

— Заради Рейчъл ли?

Аз кимнах. Сервитьорката си приближи и аз си поръчах кафе и черен хляб. Пред Джули Уелс имаше чиния с омлет, от който тя беше хапнала съвсем малко. Сервитьорката се отдалечи с поръчката ми.

— Знам за полицията. Обадих се в моята агенция и ми казаха, че и там са ходили. Но те не биха ме следели навсякъде по този начин.

Аз вдигнах рамене:

— Защо не кажеш на ченгетата за този човек, който те следи?

Ако е от техните, те ще знаят. Ако не е, ще проверят това.

Тя поклати глава.

— Не искаш ли да идеш в полицията? — попитах аз.

Тя отново поклати глава.

— Защо не?

Тя набодне на вилицата си парче от омлета и го премести на другия край на чинията.

— Ти не се криеш само от човека, който те следи, нали? — попитах аз.

— Да.

Тя се разплака. Раменете ѝ леко потрепваха, както и долната ѝ устна, а очите ѝ плувнаха в сълзи. Но тя плачеше дискретно, така, че останалите хора в кафенето да не забележат.

— Не знам какво да правя — каза тя. — Не искам да се забърквам във всичко това. Искам хората да ме оставят на спокойствие.

— Имаш ли представа къде е Рейчъл? — попитах аз.

— Не, разбира се, че не. Откъде мога да знам? Ние бяхме приятелки, любовници, ако щеш, но не сме били влюбени или нещо подобно. И ако хората...

— Ти не искаш хората да знаят, че си лесбийка.

Тя потрепери.

— Господи, как мразя тази дума. Тя е толкова... как да кажа — клинична, все едно, че класифицираш странно растение.

— Но ти все пак не искаш хората да научат за това, нали?

— Ами, аз не се срамувам. Ти неправилно поставяш въпроса. Направила съм своя избор, които не е като твоя или като на някои други и нямам причина да се срамувам. Той е толкова естествен, колкото всеки друг избор.

— Тогава защо не искаш да говориш с ченгетата? Не искаш ли да намерим Рейчъл Уолъс?

Тя стисна ръце, като притискаше кокалчетата към устата си. Очите ѝ отново се насълзиха.

— О, Господи, горката Рейчъл. Мислиш ли, че е жива?

Сервитьорката ми донесе препечения черен хляб и кафето. Когато се отдалечи аз казах:

— Няма как да знам. Трябва да приема, че е жива, просто защото нямам друг избор.

— И ти я търсиш?

— Да, търся я.

— Ако знаех нещо, което да ти помогне, щях да ти го кажа. Но каква полза ще има Рейчъл, ако ме оплюят във вестниците? Това ще накара хората в моята агенция за модели...

— Не знам каква полза ще има тя — прекъснах я аз. — Нямам представа какво знаеш ти. Не знам и защо някой те следи. Или те е следил, защото предполагам, че те е загубил.

Тя кимна:

— Измъкнах се от него в метрото.

— Кой може да е той? И защо ще те следи? Не е ли твърде голямо съвпадение, че Рейчъл е отвличена, а после някой те следи?

— Не знам, нищо не знам. Ами ако искат да отвлекат и мен? Не знам какво да правя.

Тя отново се загледа през прозореца към покритата със сняг улица.

— Защо не отидеш при майка си и брат си?

Тя бавно отвърна на погледа ми. През това време аз ядох едно триъгълно парче препечен хляб.

— Какво знаеш за майка ми и за брат ми?

— Знам имената им и политическите им убеждения и знам какво отношение имат към Рейчъл Уолъс. Мога да се досетя какво ще бъде отношението им към теб ако знаят, че с Рейчъл сте любовници.

— Ти бил ли си..., ти ходи ли... Нямах право да...

— Не съм споменавал пред тях за теб. Казах за теб само на ченгетата, но едва когато не наложи, съвсем наскоро.

— Защо трябваше да го правиш?

— Защото търся Рейчъл и ще направя всичко необходимо за да я намеря. Когато разбрах, че ти си сестра на Лорънс Инглиш, си помислих, че може би това е ключът, че може да им помогне да я намерят. Те също я търсят.

— И ти мислиш, че брат ми...

— Мисля, че има нещо общо с това. Шофьорът му е наел двама души, за да ни изкарат с Рейчъл от пътя една вечер в Лин. Брат ти организира протестната акция, когато тя държа реч в Белмонт. Брат ти каза, че тя е безбожна и покварена или нещо подобно. Той също е начело на една организация на смахнати богаташи, които са способни на такова нещо.

— Аз не знаех, че съм лесбийка — каза тя. — Просто си мислех, че не съм особено любвеобилна. Омъжих се. Чувствах се виновна заради студенината си. Дори се лекувах. Нямахше никаква полза. Просто не можех да обичам. Разведохме се. Той ми каза, че приличам

на восъчна ябълка. Изглеждам чудесно, но вътре в мен няма нищо — няма храна. Отидох в една група за взаимопомощ, където се събираха наскоро развели се хора. Там срещнах една жена, която ми хареса, между нас се случи нещо и аз открих, че не съм празна отвътре. Аз можех да обичам. Можех да изпитвам страст. Това беше може би най-важният момент в живота ми. Ние се любихме с нея и аз почувствах, аз...

Тя отново се загледа през прозореца, а аз изядох още едно парче препечен хляб.

— Тогава за първи път стигнах до оргазъм. Това беше все едно, все едно че... не знам като какво.

— Все едно са те помилвали в момента преди екзекуцията.

Тя кимна.

— Да, да. Аз не бях лоша. Не бях студена. Просто се бях опитвала да обичам не това, което е трябвало.

— А мама и батко?

— Ти виждал ли си ги?

— Само батко. С мама още не съм се срещал.

— Те никога не биха го разбрали. Никога не биха го приели. Просто за тях това би било най-ужасното нещо на света. Много бих искала заради тях, а може би също и заради себе си, да бях различна, но това е невъзможно. За мен, обаче, е по-добре да съм това, което съм, отколкото да се опитвам без успех да бъда нещо друго. Те никога не бива да узнаят. Затова не мога да отида в полицията. Не искам те да научат. Кой знае какво биха направили.

— Може би биха отвлекли Рейчъл Уолъс — казах аз.

— Ще желаете ли още нещо? — попита сервитьорката.

И двамата поклатихме глави. Сервитьорката остави сметката близо до мен, а аз сложих върху нея банкнота от десет долара.

— Не, не може да направят такова нещо. Не са способни на това. Няма да знаят как да постъпят.

— Могат да си наемат някого да ги съветва. Техният шофьор е лежал в затвора. Казва се Минго Мълреди. Ако искаш вярвай, но той знае какво трябва да се прави.

— Но те не знаят.

— Може би не знаят. А може би човекът, който те следи е изпратен от брат ти. Ти напоследък не си живяла вкъщи.

— Спенсър, та аз съм на трийсет години.

— Разбираш ли се със семейството си?

— Не. Те не одобриха моята женитба. Не одобриха и развода ми. Бяха категорично против да уча в Гаучър. Мразят това, че съм модел. Аз просто не мога да живея с тях.

— Те сигурно се тревожат за теб.

Тя сви рамене. Замисли се. Беше спряла да плаче и лицето ѝ изглеждаше по-спокойно.

— Сигурно наистина се тревожат — каза тя. — Лорънс обича да си играе на баща и глава на семейството, а мама му позволява това. Предполагам, че според тях аз съм разпусната, слаба и безотговорна — такива неща.

— А защо им е трябвало да вземат за шофьор гангстер като Мълреди?

Джули пак сви рамене.

— Лорънс изцяло е погълнат от своя комитет за бдителност. Предполагам, че попада в ситуации, когато чувства, че има нужда от бодигард. Сигурно този Мълреди може да върши това.

— Не така добре, както го е правил някога — казах аз. Сервитьорката взе банкнотата от десет долара, която ѝ бях оставил и

ми донесе рестото в чинийка.

— Ако те са отвлекли Рейчъл, къде биха я държали? — попитах.

— Не знам.

— Разбира се, че знаеш. Ако беше на мястото на брат си и беше отвлякла Рейчъл Уолъс, къде щеше да я държиш?

— О, за Бога, Спенсър...

— Помисли си — казах аз. — Моля те, помисли за това. Заради мен.

— Но това е смешно.

— Вървах половин миля във виелицата само защото ти ме повика и не казах, че е смешно — забелязах аз.

Тя кимна:

— Сигурно в къщата.

Сервитьорката пак се върна и попита:

— Ще желаете ли нещо друго?

Поклатих глава и казах на Джули:

— По-добре да освободим масата, преди да се разбеснее.

Джули кимна. Излязохме от кафенето и намерихме едно издуто канапе за двама във фойето.

— Къде в къщата може да я държат? — попитах аз.

— Ти виждал ли си тази къща?

— Да. Бях там преди няколко дни.

— Тогава знаеш колко е голяма. Сигурно има двайсет стаи и голямо мазе, жилище за шофьора над гаража и още стаи на тавана.

— Прислугата може ли да забележи нещо?

— Може да не забележат нищо. Готвачката никога не излиза от кухнята, а прислужницата няма защо да влиза в някои части на къщата. Когато живеех там, имахме само готвачка и прислужница.

— И, разбира се, стария Минго.

— Наели са го след като ги напуснах. Аз не го познавам.

— Знаеш ли какво — казах аз. — Хайде да идем до моя апартамент — той е наблизно, на „Марлборо стрийт“. Там ще начертаем плана на къщата на брат ти.

— Тя е на майка ми — отвърна Джули.

— Все едно — казах. — Ще направим плана на къщата, а покъсно аз ще ида там да я огледам.

— Какво смяташ да правиш?

— Първо ми трябва плана, а после всичко останало. Хайде да вървим.

— Не знам дали мога да начертая план.

— Разбира се, че можеш. Аз ще ти помогна и ще поговорим за това. Ти ще си спомниш.

— Значи отиваме в апартамента ти?

— Да. Съвсем безопасно е. Живея с една жена, която ще се погрижи да не те задявам. А докато отиваме натам, ще сме навлечени с твърде много дрехи.

— Нямах предвид това.

— Добре, да вървим.

Отново излязохме в снега. Изглежда, че вече отслабваше, но вятърът така го въртеше, че не можеше да се разбере. На половината път към „Бийкън стрийт“, Джули ме хвана под ръка и аз я влачих след себе си по целия път през хълма и надолу по „Марлборо стрийт“. Не видяхме нищо друго, което да се движи, освен два жълти снегорина, които дрънчаха и се клатеха в снега.

Когато най-после стигнахме до моя апартамент, заварихме там Сюзън, която седеше на канапето до камината и четеше някаква книга на Робърт Коулс. Тя беше обута в дънките, които беше оставила у нас преди две седмици и носеше една от сивите ми фланели размер XL изписан с червени букви отпред. Висеше почти до коленете ѝ.

Запознах ги, взех якето на Джули и го закачих в шкафа в антрето. Отидох в банята, където Сюзън беше закачила бельото си да съхне на стойката на душа. Това ме накара да се замисля какво има под дънките, но бързо отхвърлих тази мисъл. В момента имах работа. Взех едно топче разчертана жълта хартия за писане от чекмеджето в кухнята, което беше близо до телефона. Взех и един полупрозрачен малък триъгълник, предназначен за художници, както и една черна химикалка. После седнахме с Джули в ъгъла на моята кухня и три часа чертахме плана на къщата на майка ѝ. Не само стаите, но и какво има в тях.

— Цяла година не съм била там — каза тя по едно време.

— Знам, но хората обикновено не местят големите предмети. Леглата, канапетата и други такива обикновено остават там, където винаги са били.

Направихме цялостен план на къщата, а после и план на всяка стая на отделен лист. Аз номерирах стаите на общия план, а после сложих номера и на отделните листове.

— Защо искаш да знаеш всичко това? За мебелите и останалите неща?

— Добре е да знаеш всичко. Аз дори не съм сигурен какво ще правя. Просто събирам информация. Има толкова неща, които не мога да знам, толкова неща, които не мога да предвидя, че искам да получа всичко, което е възможно, така че, когато се появи нещо непредвидено, да се концентрирам върху него.

Сюзън направи голяма чиния сандвичи със шунка докато привършвахме с нашите планове и после ги изядохме с кафе пред камината.

— Направила си хубав огън, за жена, искам да кажа — обърнах се аз към Сюзън.

— Не беше трудно. Трябваше само да търкам известно време двама сухи сексисти.

— Сандвичите са чудесни — каза Джули на Сюзън.

— Да, този мъжествен тип си купува шунката някъде в източната част на щата Ню Йорк.

— От „Милъртън“ — поясних аз. — Шунката е запазена в сол и меласа, опушена е на дървени въглища и няма никакви нитрати.

Джули погледна към Сюзън:

— А какво ще правим с другия проблем?

— С оня, който те следи ли? — попитах аз.

Тя кимна.

— Можеш да си отидеш вкъщи, така че той да те види, а после аз ще се разправам с него.

— Вкъщи ли?

— Разбира се. Щом веднъж те е изгубил, ако има намерение да продължи да те следи, той ще отиде и ще те чака пред апартамента ти, докато се появиш. Какво друго може да направи?

— Предполагам, че нищо друго. Не мисля, че днес ще може да стигне дотам.

— Освен ако още вчера не е стигнал — обади се Сюзън. — Губернаторът говори преди малко по телевизията. По пътищата е

забранено движението на коли. Не вървят никакви автобуси. Няма и влакове. Никой не може да влезе в града.

— Не искам да си ходя у дома — каза Джули.

— Можеш да се скриеш за известно време, но трябва да ми кажеш къде да те намеря. Тя поклати глава.

— Слушай, Джули — казах аз, — имаш избор, но възможностите не са много. Ти си част от това, което се е случило с Рейчъл Уолъс. Не знам каква част, но не мога да те оставя да си тръгнеш просто така. Наистина не мога да си го позволя. Трябва да знам къде мога да те намеря.

Тя погледна към мен, а после към Сюзън, която пиеше кафето си от една голяма кафява керамична чаша, като я държеше с две ръце и носът ѝ беше влязъл наполовина в чашата, а очите ѝ бяха вперени в огъня. Джули кимна няколко пъти в знак на съгласие.

— Добре — каза тя, — аз съм в един апартамент на „Тримънт стрийт“ № 164. Едно от момичетата от нашата агенция е в Чикаго и ми позволи да остана там докато отсъства. На петия етаж е.

— Добре, ще те изпратя дотам — казах аз.

Както винаги след голяма снежна буря, денят бе красив. Слънцето грееше, та се късаше, снегът беше още бял и нямаше улично движение. Хората и кучетата се разхождаха навсякъде и се държаха приятелски, след като бяха споделяли известно време принудителното пребиваване в затворени помещения.

Сюзън и аз се разходихме по „Бойлстън стрийт“ и нагоре по „Масачузетс авеню“. Тя си беше купила едно палто от миеша мечка с подплънки на раменете когато обикаляхме да търсим антики в Ню Хемпшир през ноември и го носеше с големи рошави ботуши и плетена шапка с голям помпон.

Прекарахме заедно два дни и половина и ако знаех къде е Рейчъл Уолъс, щях да се чувствам чудесно. Но аз не знаех. По-лошото беше, че предполагах къде е, но не можех да стигна до нея. Бях се обадил на Куърк и му бях разказал какво съм научил. Той не можеше да направи нищо срещу човек с влиянието на Инглиш без сериозно основание, а ние се съгласихме, че аз нямам такова. Казах му, че не знам къде е отседнала в момента Джули Уелс. Той не ми повярва, но бедственото положение със снега беше подлудило цялото полицейско управление, така че никой не дойде да ме разпитва с уреди за изтезания.

Сюзън и аз тръгнахме нагоре по „Бойлстън стрийт“, за да търсим отворен магазин и да купим малко бельо и може би една-две блузи. За мен беше истинско удоволствие да се разхождам с нея. По пътищата беше забранено всякакво движение. Не вървяха и влакове.

В „Сакс“ Сюзън си купи много елегантно бельо, както и дънки „Левис“ и две блузи. Бяхме се върнали на „Бойлстън стрийт“, когато тя ме попита.

- Искаш ли да се върнем вкъщи да пробваме бельото?
- Не мисля, че нещо ще ми бъде по мярка — забелязах аз.
- Нямах предвид теб — каза тя.
- По дяволите, трябва да отида там — заявих аз.
- Къде?

— Трябва да отида до Белмонт.

— Само за да не пробваме бельото ли?

Аз поклатих глава.

— Колко е далече — дванайсет или петнайсет мили? Ако ходя по три мили на час ще съм там след четири или пет часа.

— Сигурен ли си, че тя е там?

— Не. Но може би е там, а ако е така, това е донякъде по моя вина. Трябва да отида да проверя.

— Виновни са много други хора — и то много повече от теб. Особено тези, които са я отвлекли.

— Знам, но ако бях останал с нея, нямаше да я отвлекат. Сюзън кимна.

— Защо не се обадиш на полицията в Белмонт? — попита тя.

— Същото ще е като с Куърк. Те не могат просто да нахълтат там. Трябва да имат заповед за обиск. А за това трябва да има разумно основание за подозрение, а аз нямам такова и... ами, не знам, може да провалят всичко.

— Кое то означава, че искаш да го направиш сам.

— Може би.

— Дори и ако това изложи живота ѝ на опасност.

— Не искам да я излагам на опасност. Имам по-голямо доверие на себе си, отколкото на всеки друг. Животът ѝ е заложен на карта. Искам аз да поема отговорността.

— И защото искаш да си разчистиш сметките с хората, които са я отвлекли — каза Сюзън, — ти си готов да тръгнеш сам по следите ѝ и да рискуваш цялата работа, заедно с живота и на двама ви. Само понеже някой е засегнал честта ти или поне ти мислиш така.

Аз поклатих глава:

— Просто не искам за операцията да отговаря никое ченге от Белмонт, което за последен път е арестувало двама деветокласници с унция мексиканско злато.

— А Куърк и Франк Белсън не могат да отидат, защото не е в техния район или нямат заповед, или и двете, така ли?

Аз кимнах утвърдително.

Завихме по „Арлингтън“ и тръгнахме по средата на светлата улица като в сцена от някакъв филм.

— Защо не намериш Хоук и не го вземеш със себе си.

Поклатих отрицателно глава.

— Защо не?

— Отивам сам.

— Така си и мислех. А ако нещо се случи с теб?

— Като например?

— Ами например, ако ти се промъкнеш там и някой те застреля. Ако си прав, имаш работа с хора, които са способни на това.

— Тогава ти ще кажеш на Куърк всичко, което знаеш. А на Хоук ще кажеш да намери Рейчъл Уолъс вместо мен.

— Аз дори не знам как да се свържа с Хоук. Трябва ли да се обадя в онзи спортен клуб, който е на брега?

— Ако нещо се случи с мен, Хоук ще дойде да види дали имаш нужда от нещо.

Бяхме на ъгъла с „Марлборо стрийт“. Сюзън се спря и ме погледна:

— Сигурен ли си в това?

— Да.

Тя поклати глава.

— Вие сте нещо като членове на религиозна секта. Имате свои ритуали и модели на действие, които никой друг не разбира.

— Кои ние?

— Хората като теб, Хоук, Куърк, оня щатски полицай, с който се срещна, когато отвлякоха момичето.

— Хийли ли?

— Да, Хийли. Като онзи малък треньор в спортния клуб „Харбър“. Всички вие. Вие сте така комплексно програмирани, както дивите самци и изобщо не притежавате здрав разум.

— Диви самци ли?

— Ако предпочиташ сиамски риби-борци.

— Предпочитам лъв или може би пантера.

Тръгнахме към моя апартамент.

— Предполагам — каза Сюзън, — че най-накрая ще се спрем на вола като компромисно разрешение. Не толкова силен, но почти толкова умен.

Сюзън се качи в апартамента ми. Аз отидох в мазето и взех още малко дърва за камината. Качих един наръч по задните стълби. Още

беше рано следобед. После обядвахме. Гледахме новините по телевизията — забраната за движение още беше в сила.

— Поне почакай до сутринта. Можеш да тръгнеш рано.

— А дотогава?

— Можем да четем пред камината.

— А когато това ни досади, мисля, че можем да си играем на театър на сенките на стената. Вижда ли си моя петел?

— Никога не съм чувала да го наричат така — каза Сюзън.

Аз я прегърнах през рамото и я притиснах към себе си и ние започнахме да се кикотим.

Прекарахме останалата част от деня на дивана пред камината. Повече време посветихме на четене.

В седем и половина на следващата сутрин аз вече бях на път. Имах фенерче в страничния си джоб, в колана ми беше мушнат къс лост, а плановете на етажите бяха в джоба на ризата. Както винаги бях взел джобния си нож и пистолета. Сюзън ме целуна за довиждане без да става. На тръгване не чух повече забележки за дивите самци. Закрачих нагоре по „Марлборо стрийт“ към моста на „Масачузетс авеню“ по една тиха и тясна пътечка, колкото е ширината на снегорина, а от двете ми страни беше натрупан сняг, колкото човешки бой. Под моста река Чарлс беше замръзнала и съвсем бяла. Всъщност нямаше и следа от реката. По „Мемориъл драйв“ бяха изчистили по едно платно и в двете посоки. Аз тръгнах на запад. Бях се научил да ходя пеша на държавни разноски преди известно време, когато трябваше да изминавам пътя между Пусан^[1] и река Ялу. Вървях направо. След първата миля влязох в ритъм и даже почувствах как по гърба ми се стича пот.

Оказа се по-близо, отколкото си мислех. Бях на „Трапело роуд“ в Белмонт в десет и четиридесет и пет. А в единайсет вече стоях на две къщи разстояние от тази на Инглиш, от другата страна на улицата. Сега, ако намерех Рейчъл Уолъс, нямаше да се връщам обратно пеша. Ченгетата щяха да ме закарат до нас. Може би.

Къщата беше на три етажа. Отпред имаше широка веранда. Отзад излизаше още едно дълго крило, а в края му имаше гараж с малка остра куличка на върха. Минго вероятно паркираше кадилаците на семейството в този гараж. Там беше задната врата, която, според Джули, водеше през задния коридор в кухнята. А пък от задния коридор започваше и задното стълбище. Верандата завиваше зад ъгъла и продължаваше покрай тясната страна на къщата — тази, към която не беше пристроено крилото. Големите френски врати водеха към библиотеката, където предишния път бях разговарял с Инглиш. Дворът не беше толкова голям, колкото можеше да се очаква от такава къща. През миналия век, когато е строена къщата, е имало много земя и

никой не я е искал. Сега нямаше и всички искаха. От едната страна, до къщата на съседа имаше може би само метър и половина, а от другата, улицата беше на три метра разстояние. Дължината на двора зад къщата беше не повече от 300 метра. Имотът бе ограден с желязна ограда от всички страни, освен отпред, където имаше каменна ограда, пресечена само от алеята към къщата. Сега от алеята нямаше и следа, а оградата едва се подаваше от високия сняг. Трябваше близо два часа и половина да се катеря по преспите и страничните улици, за да добия представа за плана на двора и да огледам къщата от всички страни. Когато свърших, целият се бях изпотил под якето, а пистолетът, който носех през рамото, беше ожулил кожата под лявата ми ръка. Реших, че това е по-добре, отколкото да ходя десет мили с пистолет, който се люлее в кобура на хълбока ми.

Сега вече бяха излезли доста хора. Те ринеха снега или отиваха до магазина за продукти — имаше доста смях и съседски поздравявания, както и много от своеобразния манталитет на обсадения град, според който всеки ти е приятел. Разгледах къщата. Всички капаци на прозорците на горния етаж от лявата страна и отпред бяха затворени. Свих зад ъгъла и тръгнах по страничната улица от дясната страна на къщата. И тук капачите на горния етаж бяха затворени. Продължих да вървя, докато се убедих, че и отзад е същото.

Вече знаех къде трябва да проверя най-напред ако успея да вляза вътре. Това беше единствената подробност, върху която трябваше да помисля. Джули ми беше казала, че има аларма против крадци и че майка ѝ винаги я включва, преди да си легне. Май че трябваше да вляза, преди да си е легнала. Добре беше да знам и кой е вътре. Минго, най-вероятно. Видях нещо, което много приличаше на жълтокафявия му тъндърбърд. Той едва се подаваше зад една преспа отзад до гаража. Вероятно имаше една или две прислужници. Вътре бяха също Лорънс и мамичка. Който и да е бил там преди да започне снежната буря още беше вътре. Нямаше никакви следи от гуми, никакъв признак, че някой е чистил снега — само едно бяло море от сняг, над което като някакъв кораб от XIX век се извисяваше старата викторианска къща.

Продължавах да обмислям как да вляза. Можех да опитам стария номер, че съм от електрическата компания. Имаше обаче много неудобства. Инглиш ме познаваше, Минго — също. Познаваше ме и поне една от прислужниците. В случай, че ме хванат и загреят какво ги

чака нещата ще станат още по-лоши. Може да убият Рейчъл. Ако успеят, може да убият и мен. Това щеше да остави Рейчъл без човек, който да я търси така, както я търсех аз. Може би Хоук би я намерил, но той няма моята мотивация. Хоук обаче би действувал по-бързо. Може би и по-бързо би я намерил. Той би подържал Инглиш провесен от някой прозорец на двайстия етаж, докато Инглиш му каже къде е Рейчъл.

И аз бях помислил за това. Не беше зле. Въпросът бе през колко хора трябва да мина, за да стигна до Инглиш и го провеса през прозореца? Вътре имаше поне пет души — Минго, Инглиш, майка му и двете прислужници. Но може би вътре бяха и всички членове на комитета за бдителност, които в момента, както си го представях, си точеха пиките.

Беше два часът. Нищо не помръдваше. Хора като Инглиш можеха да не излизат до април. Те си имаха и храна в килера, и пиене в избата, и гориво в резервоара, така че и през зимата нищо не можеше да им създаде неудобства. А дали си имаха и зложничка на тавана? Защо вече нямаше нито искания за откуп, нито заплахи с настояване да се спре книгата или нещо подобно? Дали снегът ги беше спрял? Не знаех отговора на никой от тези въпроси и можех да измисля само един начин да разбера каква е истината.

В два и петнайсет, като газех през снега, който понякога стигаше до кръста ми, стигнах до предната врата и позвъних. Ако ме познаят, познаят ме и толкоз. Ще реагирам според ситуацията. Отвори ми една прислужница, която не бях виждал.

— Търся мистър Инглиш, ако обичате.

— За кого да предам?

— Джоузеф И. Маккарти.

— Един момент, моля — каза тя и понечи да затвори вратата.

— Чакайте малко — казах аз. — Навън е студено, имаше снежна буря. Не може ли да почакам в антрето.

Тя се поколеба, а аз ѝ се усмихнах обезоръжаващо, но и с малко превъзходство. Тогава тя кимна и каза:

— Разбира се, сър. Извинявайте. Моля, заповядайте.

Аз влязох вътре. Тя затвори вратата зад мен и тръгна по коридора, отвори една вътрешна врата и я затвори след себе си. Аз се заизкачвах по предните стълби колкото можех по-тихо. Имаше

площадка, след това малък завой наляво, а после още три стъпала до коридора на горния етаж. Всъщност коридорите бяха два. Единият водеше от предната страна на къщата към задната, а другият, който беше напъряно на първия в Т-образна форма, пресичаше къщата по ширина и водеше до коридора на крилото.

Имах общия план в главата си. Вчера прекарах по-голямата част от времето си пред камината в изучаване на плановете, които Джули беше направила. Стълбището към тавана беше в долния край на коридора — за него се минаваше през малка спалня в задната част. Къщата беше тиха. Отнякъде неясно достигаше звук от пуснат телевизор. В малката стая миришеше на сух парфюм с аромат на теменужки и на нафталин. Вратата към стълбището си беше на мястото. Зелена, дървена врата, скована от тесни, поставени вертикално дъски. На нея имаше катинар.

Не чувах зад себе си викове на преследвачи. Вероятно в момента прислужницата се връщаше да каже, че мистър Инглиш не познава никого на име Джоузеф И. Маккарти, или че няма вероятност този, когото познава да го търси тук. Измъкнах лоста от колана си. Халката на катинара не беше много нова, както и вратата. Сега прислужницата щеше да се върне и да не ме намери, щеше да се учуди, да погледне навън или да провери наоколо на долния етаж. След малко тя щеше да съобщи на Инглиш, че онзи мистър Маккарти си е тръгнал. Промуших плоската част на лоста под халката на катинара и го измъкнах целия от дървото — заедно с болтовете и всичко останало. Сигурно не вдигнах повече шум от гърма при сътворението на света. Или може би само ми се стори така, защото бях напрегнат. Вратата се отвори навътре. Стълбите нагоре завиваха под прав ъгъл и бяха доста стръмни, с много тесни и високи стъпала. Затворих вратата и тръгнах нагоре по тях, като ръцете ми се допираха до краката като на гладна маймуна. На тавана беше тъмно като в рог. Извадих фенерчето, запалих го и го сложих между зъбите си, за да мога свободно да си движа ръцете. В дясната стисках лоста.

Таванът имаше съвсем недовършен вид с изключение на две помещения, които изглежда бяха стаи — по една в двата края на покрива. Всички прозорци бяха покрити с шперплат. Огледах ги набързо и открих, че е завинтен, а не закован. Някой го беше направил така, че да е наистина трудно да се махне. Натиснах бравата на вратата,

която беше по-близо до мен — беше заключена. Отидох и опитах и другата. Тя се отвори и аз влязох, като държах лоста като оръжие. С изключение на едно старо легло с метална рамка, един сандък и три картонени кутии, стаята беше празна. Прозорците и тук бяха покрити с шперплат.

Ако Рейчъл беше тук горе, сигурно я бяха заключили в стаята от другата страна на покрива. Да, тя беше тук — чувствах присъствието ѝ. Усетих някакво присвиване в стомаха от увереността, че тя е зад другата врата. Пак отидох до нея. И там като долу имаше катинар, но този беше нов и халките бяха нови. Аз се заслушах. От стаята не се чуваше никакъв звук, но отдолу вече чувах стъпки. Блъснах лоста под халката и я разхлабих. Адреналинът ми рязко се повиши и аз изведнъж измъкнах целия катинар навън само с един замах. Катинарът изхвърча на пода на цели три метра от вратата. По брадата ми течеше слюнка от фенерчето, което стисках между зъбите си. Взех го в ръка и се вмъкнах в стаята. Вътре вонеше. Обиколих стаята с лъча на фенерчето. На също такова легло с желязна рамка, като в празната стая, увита с сиво одеяло и подпряна на лакти лежеше Рейчъл Уолъс. Изглеждаше ужасно. Косата и беше разбъркана, нямаше грим, а очите ѝ бяха подутти. Аз обърнах лъча на фенерчето и осветих лицето си.

— Аз съм, Спенсър — казах аз.

— О, Господи! — гласът ѝ беше дрезгав.

Лампите изведнъж светнаха. Сигурно някъде долу имаше ключ, който не бях видял. Сега целия таван беше ярко осветен. Загасих фенерчето и го сложих в джоба си, а после извадих пистолета и ѝ казах:

— Скрый се под леглото.

Рейчъл се изгърколи на пода и се мушна под леглото. Беше боса. Чух шум от стъпки на хора, които се качваха по стълбите, а после спряха — сигурно забелязаха разбитата врата. Като че ли бяха трима души. Погледнах нагоре. Светлината в стаята идваше от гола крушка, която висеше от цинковите тръби на електрическата инсталация. Замахнах с лоста и счупих крушката. В стаята стана тъмно, с изключение на светлината, която проникваше от коридора.

Женски глас попита отвън:

— Кой е вътре?

Беше глас на стара жена, но съвсем не треперещ или слаб. Аз нищо не отговорих. Рейчъл също лежеше тихо. Гласът каза:

— Ти си нарушител, влязъл си в чуждо жилище. Искам да излезеш. Тук има двама въоръжени мъже. Нямах никакъв шанс.

Легнах на пода и запълзях към вратата.

В светлината видях, че Минго беше горе на стълбите с ловна двуцевка в ръцете, а Инглиш носеше автоматичен пистолет. Между тях и дори малко по-напред беше застанала една жена, която приличаше на мъж и то на грозен и зъл мъж. Беше висока около метър и седемдесет и доста тежка, с едро квадратно лице и къса сива коса. Веждите пресичаха лицето ѝ почти без извивка и бяха сключени над носа.

— Предай се — каза тя.

Нямаше никаква неувереност в гласа ѝ, сигурен съм, че нямаше и страх. Тя беше свикнала хората да правят това, което тя им каже.

Аз се обадох от тъмното:

— Всичко свърши, мамче. Има хора, които знаят, че съм тук. Знаят, че дойдох да търся Рейчъл Уолъс. Аз я намерих. Хвърлете оръжието, а аз ще я изведа навън и ще я откарам у дома. После ще се обадя в полицията. Имате достатъчно време да избягате.

— Да бягаме ли? — попита майката на Инглиш. — Ние искаме ти да се махнеш и ще те изкараме оттам. И теб и онази отвратителна лесбийка.

Минго беше приготвил пушката за стрелба и сега надничаше в стаята.

— Давам ви последен шанс — казах аз като се претърколих веднъж надясно, а после станах с вдигнат пистолет в дясната ръка, която подпирах с лявата. Минго стреля веднъж към мястото, където бях преди малко, а аз го прострелях под дясното око. Той падна назад и се строполи по стълбите. Инглиш започна да стреля неуверено в стаята, предполагам в посока на пламъка от дулото на пистолета ми, но се беше паникьосал и нямаше време да се прицели добре. Той изстреля четири патрона в тъмната стая, а аз внимателно се прицелих и го уличих на две места. Единият куршум го удари в челото, а другият — в гърлото. Той падна напред, без да издаде нито звук. Сигурно беше мъртъв още преди да стигне до земята. Видях как майка му се навежда и си помислих, че може да падне върху него, но после разбрах, че се опитва да докопа пистолета. Скочих на крака, направих още три скока

и го избих с ритник от ръцете ѝ, след което я издърпах да се изправи на крака, като я хванах отзад за яката. В ъгъла на устата ѝ имаше малко мехурче слюнка. Тя се опитваше да ми извади очите с пръсти. Държах я на една ръка разстояние от себе си — моите ръце бяха по-дълги от нейните. Погледнах към Минго, който се беше строполил в подножието на стълбището. Мъртъв беше. Така изглеждат мъртвите. Ако си виждал това доста често, не можеш да сбъркаш. Аз казах:

— Мисис Инглиш, те са мъртви. И двамата. Синът ви е мъртъв.

Тя плю срещу мен и заби нокти в китката ми, като се опитваше да ми ухапе ръката. Аз пък ѝ казах:

— Мисис Инглиш, престанете, ще ви ударя.

Тогавя тя ми ухапа ръката. Не ме заболя, защото се опитваше да ме хапе през дрехите, но страшно се ядосах. Прибрах пистолета си и я зашлевих силно през лицето. Тя започна да крещи срещу мен. Без думи, просто крещеше и се биеше с нокти и зъби, така че аз пак я ударих силно, този път с десния си юмрук. Тя падна и започна да хленчи, заровила лице в гърба на убития си син. Вдигнах пистолета на Инглиш и си го сложих в джоба, слязох по стълбите, взех пушката на Минго и извадих патрона, който беше останал вътре. Сложих го в джоба си, а после се върнах обратно по стълбите.

Рейчъл стоеше на вратата на стаята и гледаше тази касапница, примижала от силната светлина. Сивото одеяло беше увито около нея и тя го държеше с двете си ръце на врата.

Отидох при нея и ѝ казах:

— Е, добре, Джейн Еър, намерих те.

Сълзи започнаха да се стичат по лицето ѝ, аз я прегърнах и тя се разплака. И аз се разплаках и продължавах да повтарям:

— Намерих те, намерих те.

Тя не каза нищо.

[1] Пусан — главното пристанище на Южна Корея — Бел. ред. ↑

Първите полицаи, които дойдоха бяха от патрулните коли — три коли, въпреки бедственото положение. Един от тях беше Фоли — младият полицаи с отличията на гърдите и с умното лице. Те се качиха по стълбите към тавана с извадени пистолети, упътени от уплашената прислужница, която ги беше повикала. Той влезе пръв. Още щом погледна към Рейчъл, разбра коя е.

— Ах ти, кучи син — каза той. — Намери я, значи.

Неговият колега с изпъкналото коремче приклепна до Инглиш и пипна врата му. После той и другият полицаи от патрулната кола наполовина вдигнаха, наполовина помогнаха на майката на Инглиш да стане от тялото на сина си. Докато другият полицаи я държеше, този с коремчето приклепна и прилепи ухо до гърдите на Инглиш. Погледна към по-младия и поклати отрицателно глава.

— Тоя тъпанар — каза той, — е свършил както и онзи там долу — той посочи с глава към Минго, който още лежеше прострян в подножието на таванското стълбище. Сигурно са го прескочили, докато са се качвали.

— Има два куршума в главата — отбеляза той.

После стана и ме погледна. Аз продължавах да прегръщам Рейчъл.

— Защо, по дяволите, плачеш? — попита той. — Я си помисли какво им е на тия тука.

Фоли бързо се обърна:

— Я млъквай! — викна му той. — Аз знам защо плаче. Ти не знаеш. Затова си затваряй шибаната уста.

Старият полицаи поклати глава, но не каза нищо. Фоли ме попита:

— Ти ли очисти тия двамата?

Кимнах утвърдително.

— Шефът ще иска да си поговорите. Също и с нея.

— Не сега — казах аз. — Сега ще я заведа у дома.

Фоли ме гледа около трийсет секунди.

— Добре — рече той, — отведи я оттук.

Полицаят с коремчето каза:

— За Бога, шефът ще ни убие. Тоя тип очисти двама души, единият от които е Лорънс Инглиш и си тръгва, а ние стоим и го гледаме, Фоли, тук има два трупа.

— Трябва да тръгвам — казах аз на Фоли.

— Добре, тръгвай — кимна ми той.

Колегата му каза:

— Фоли, ти да не си полудял?

Фоли приближи лицето си до лицето на стария полицай:

— Бени — рече той, — ти си свестен човек. Не си и лош полицай. Но не знаеш как да действаш, а си много стар, за да се научиш.

— Шефът ще ти вземе значката за това, а също и моята, задето съм те оставил да го направиш.

— Не е твоя вината, Бени. Ти не си могъл да ме спреш.

Майката на Инглиш се намеси:

— Ако вие оставите този убиец да избяга и позволите на тази пропаднала отрепка да тръгне с него, ще се погрижа до един да останете без значки.

Освен Фоли и Бени имаше още четирима полицаи. Един от тях беше слязъл долу да се обади по телефона. Друг подкрепяше мисис Инглиш. Останалите двама стояха и не знаеха какво да правят. Единият си беше извадил пистолета, но го държеше отпуснат встрани — вероятно беше забравил, че е в ръката му.

— Те убиха сина ми — каза тя. Гласът ѝ беше равен и груб. — Тя твърде дълго бълваше мръсотия и поквара. Трябва да бъде спряна. Ние щяхме да я спрем, ако той не се беше намесил. Вие трябва да го направите. Тя е разложение, ракова гнойна язва.

Гласът ѝ не се повиши, но от левия ъгъл на устата ѝ се проточи струйка слюнка. Дишаше тежко през носа, но продължи:

— Тя развъртаваше и унищожаваше невинни жени, като ги съблазняваше да вършат нечувани неща.

Носът ѝ също потече.

— Фоли, ние тръгваме — казах аз.

Той кимна и си проправи път покрай Бени. Ние го последвахме. Рейчъл още беше завита с одеялото. Майката на Инглиш изкрещя срещу нас:

— Тя открадна дъщеря ми.

Единият от полицаите каза:

— За бога, Фоли, недей.

Фоли го погледна — очите му бяха гневни. Той слезе по таванското стълбище, а Рейчъл и аз вървахме след него. В антрето на първия етаж стояха двете прислужници — мълчаливи и неспокойни. Полицаят на телефона говореше с някого от управлението и когато минахме покрай него, погледна към нас с широко отворени очи:

— Къде отивате, по дяволите? — попита той.

Фоли поклати глава.

— Фоли, шефът каза, че идва.

Ние продължихме напред. На вратата вдигнах Рейчъл на ръце — тя още беше боса — и я пренесох, като газех през дълбокия сняг, който ми стигаше до кръста. Стигнахме до полицейските коли отпред, сините им лампи се въртяха.

— Първата кола — каза Фоли.

Качихме се в нея — Фоли отпред, а ние с Рейчъл отзад. Той пусна сирената и потеглихме.

— Накъде? — попита Фоли.

— В Бостън — „Марлборо стрийт“ в края на „Арлингтън стрийт“ — казах аз.

Фоли остави сирената да вие през целия път и понеже нямаше друго движение освен полицейски коли и снегорини стигнахме за петнайсет минути. Той влезе в „Марлборо стрийт“ през „Арлингтън“ и спря в обратната посока на две врати от моя апартамент.

— Ако не сте тук, когато ви потърсим — каза Фоли, — следващата седмица ще работя в някоя автомивка.

Излязох навън с Рейчъл. Продължих да я нося. Погледнах Фоли и му кимнах.

— Добре — каза той.

Като излизаше от улицата, Фоли завъртя колата, блъсна я в снежните преспи и зави на 180 градуса, после завъртя още малко колелата и се плъзна по „Арлингтън стрийт“.

Занесох Рейчъл до входната врата на къщата. Облегнах се на звънеца, докато Сюзън попита: „Кой е?“ Отвърнах: „Аз“ — никога не пропускам да отговоря остроумно. Вратата избръмча, аз я бутнах и ние влязохме. Повиках асансьора с лакът, по същия начин натиснах и копчето на етажера и заблъсках по вратата с носа на ботуша си. Сюзън отвори и видя Рейчъл.

— О — каза тя, — това наистина е чудесно.

Влязохме вътре и аз оставих Рейчъл на дивана.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попитах.

— Да, много ми се пие — отвърна тя.

— Какво ще кажеш за едно уиски?

— Да, с лед, моля.

Още беше плътно увита в сивото одеяло. Отидох до кухнята и взех бутилка „Уайлд търки“, три чаши и кофичка с лед, а после се върнах при тях. Сипах по малко и на трима ни. Сюзън поддържаше огъня в камината — той вървеше добре с уискито. Всички пихме.

— Имаш ли нужда от лекар? — попитах аз.

— Не — каза тя, — не мисля. Не бях малтретирана по такъв начин.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита Сюзън.

— Да — каза Рейчъл, — мисля, че искам. Смятам да говоря за това и сигурно ще пиша за това. Но точно сега най-много ми се иска да се изкъпя и да си облека чисти дрехи, а после може би да хапна нещо — тя отпи от уискито, — напоследък не се хранех много добре — каза тя и се усмихна леко.

— Разбира се — отвърнах. — Цар съм на готвенето.

Надигнах се, но тя каза:

— Недей. Оставете за малко и двамата, докато си изпия питието.

Така че останахме седнали — аз и Рейчъл на дивана, а Сюзън на канапето — пиехме си уискито и гледахме огъня. Нямаше шум от улично движение и беше съвсем тихо, като се изключи пращането на огъня и тиктакането на стария дървен часовник с куличка, който баща ми ми беше подарил навремето.

Рейчъл си изпи уискито и каза:

— Искам още едно, за да го взема със себе си в банята.

Аз ѝ сипах, а тя ми благодари.

— Ако искаш ми дай дрехите си, веднага ще ги пусна в машината — предложи Сюзън. — Ланселот има тук всички съвременни удобства.

Рейчъл поклати глава.

— Не — каза тя, — нямам никакви дрехи, те ми ги взеха. Само с одеялото съм.

— Добре, тогава ще ти дам от моите дрехи.

Рейчъл се усмихна.

— Благодаря — каза тя.

Сюзън ѝ показа къде е банята.

— Има чисти кърпи — каза тя. — Докато него го нямаше, аз домакинствах.

Рейчъл влезе в банята и затвори вратата. Чух как водата започна да тече във ваната. Сюзън седна при мен на дивана.

— Как си? — попита тя.

— Добре — отвърнах.

— Много зле ли беше?

— Да.

— Значи се оказа Инглиш?

Аз кимнах. Тя прокара пръсти през косата ми сякаш разрошва козината на куче.

— Как беше онази стара песен? — попита тя. — „Разтърсващ Джо Ди Маджо, искаме да си на наша страна“.

— Да, като изключим, че някъде тук пеехме: „Кой е по-добър от брат си Джо? Доминик Ди Маджо!“

Тя отново потърка главата ми.

— Все пак е добре — каза тя. — Защото искам точно ти да си на моя страна, красавецо.

— Само приказваш така, защото Ди Маджо го няма тук.

— Прав си. — отвърна тя.

31

Докато Рейчъл беше в банята, аз сготвих боб с червен пипер и ориз. Сюзън извади останалия царевичен хляб, а аз нарязях зелени чушки и лук. Когато Рейчъл най-последно дойде да вечеряме, беше си сложила от грима на Сюзън и едни нейни дънки, както и една моя фланела, която ѝ беше доста голяма. Ръкавите бяха навити и образуваха обемисти рула над лактите. Косата ѝ беше измита, изсушена и изглеждаше съвсем права.

— Искаш ли още малко уиски? — попитах аз.

Тя кимна.

Сипах ѝ още малко с лед, а тя седна на масата и отпи от него. Сервирах боба и ориза с нарязаните зеленчуци, а отгоре прибавих малко нарязани консервирани домати. Сложих на масата и една чиния с настъргано сирене „Чедър“. Ние със Сюзън пихме бира с яденето. Рейчъл остана на уиски. Както и мартинито, които пиеше, когато се срещнахме за първи път, уискито изглежда нямаше никакъв ефект върху нея.

Първите няколко минути почти не говорехме. Рейчъл ядеше бързо. Когато почти привърши, тя каза:

— Джули е дъщеря на тази жена, знаеше ли това?

— Да — отвърнах аз.

— Отвлякоха ме заради нея, нали разбираш?

— Така си помислих.

— Искаха да ме накажат за това, че съм развратила тяхното момиче. Искаха да ни разделят. Искаха да са сигурни, че никой никога няма да ни види заедно с Джули. Мисълта, че дъщеря ѝ може да е лесбийка беше непосилна за тази жена. Струва ми се, че според нея, ако мен ме нямаше Джули щеше отново да стане нормална.

Тя произнесе думата „нормална“ с доста хаплив тон.

— Значи не е имало нищо общо с книгите ти? — попита Сюзън.

— Може би и това имаше значение — каза Рейчъл. — Особено за мъжа. Мисля, че за него беше по-удобно, ако отвличането е в името на

някаква кауза. Той го нарече политически акт.

— И какво смятаха да правят с теб? — попита Сюзън.

— Не знам. Струва ми се, че и те не знаеха. Мисля, че онзи, който всъщност ме отвлече, едрият, който работеше за тях...

— Минго — казах аз. — Минго Мълреди.

— Мисля, че той искаше да ме убие.

— Разбира се — забелязах аз. — Ако останеше жива, щеше да бъдеш опасен свидетел.

Рейчъл кимна.

— Те не криеха кои са. Видях ги всичките и те ми казаха, че са семейството на Джули.

— Лошо ли се държаха с теб? — попита Сюзън.

Рейчъл погледна към чинията си. Беше празна.

— Искаш ли да ти сипя още? — попитах аз.

Тя поклати глава.

— Не, благодаря, много е вкусно, но наистина се нахраних, благодаря.

— Още едно уиски?

— Знаеш ли, това повтаряш непрекъснато откакто дойдох тук. Сигурно имаш голяма вяра във възстановителните му качества.

— Опитвам се да бъда внимателен с теб — отвърнах.

— Знам — каза Рейчъл. — Отговорът е да. Искам да ми сипеш още едно. Аз също имам голяма вяра във възстановителните му качества.

Сипах й.

— Чудя се защо не ме убиха. Страхувах се, че ще го направят. Лежах там в тъмното и всеки път когато идваха си мислех дали не идват да ме убият.

— Сигурно не им е стискало — забелязах аз. — Сигурно са искали да се измъкнат по някакъв начин и да оставят Минго да го направи.

— По какъв начин.

— Ами можеха да напишат някакъв ултиматум и да го дадат на ченгетата. Някакъв неизпълним ултиматум. Тогава щяха да кажат, че те не са виновни, че не са имали избор; че е трябвало да го направят, за да спрат отровното ти влияние, защото властите са били измамани от Антихриста или от комунистите, или от Гор Видал, все едно от кого.

— Майката най-много искаше да ме убие — каза Рейчъл.

Тя погледна към Сюзън.

— Те не ме малтретираха в смисъл да ме измъчват или нещо подобно. Не бях вързана, нито ме биеха. Но майката искаше да ме унизи. А и синът, братът на Джули...

— Лорънс — казах аз.

— Да, Лорънс — тя потрепери.

— Какво правеше с теб Лорънс? — попита Сюзън.

Гласът ѝ беше съвсем тих.

— Той идваше да ми носи храната, седнаше до мен на леглото и ме разпитваше за отношенията ми с Джули. Искаше всички подробности. Също ме опипваше.

— Боже Господи! — възкликнах аз.

— Мисля, че се възбуждаше, когато му разказвах как сме се любили с Джули. Казваше, че човек с неговото положение рядко има възможност да бъде с жена, че трябва да бъде внимателен, че е обект на всеобщо внимание и не може да рискува да бъде компрометиран от някоя жена. И ме опипваше.

Тя млъкна.

Съвсем тихо Сюзън попита:

— Той изнасили ли те?

— Не в истинския смисъл — отговори Рейчъл. Той... — тя спря за момент докато търсеше подходящите думи. — Той не можеше да ме изнасили в истинския смисъл на думата. Изглежда, че не можеше да получи ерекция.

— Сигурно майка му е казала да не прави така — казах аз.

Сюзън ме погледна неодобрително.

— А аз — продължи Рейчъл, като гледаше в чашата си, която беше наполовина пълна с уиски, — аз се опитвах да не говоря за Джули и за любене, защото знаех как ще му се отрази това, но когато не говорех за това, той започваше да ме заплашва. „Ти си в ръцете ми, казваше ми той. Мога да правя с теб всичко каквото искам, така че по-добре е за тебе да постъпваш както ти кажа.“ Той беше прав. Бях му в ръцете. Трябваше да правя това, което той ми кажеше. Беше нещо като парадигма на отношенията между мъжете и жените изобщо; едно положение, на което толкова дълго се бях противопоставяла и се опитвах да променя.

— Значи не само Лорънс, но и майка му участваше в това? — попита Сюзън.

— Да, и тя. Матриархат, който се опитва да не позволи на света да се промени и направи това, което винаги е била да изглежда маловажно или дори по-лошо, глупаво.

— Чудя се доколко са го съзнавали — казах.

Сюзън потрепери. Рейчъл ми отговори:

— Мисля, че не го съзнавах. Но подсъзнателно за тях това беше нещо като драматизация на начина, по който искаха да е устроен света.

— Кой ти взе дрехите? — попита Сюзън.

— Майката. Предполагам, че искаше да ме унизи. Тя накара Лорънс и другия, който работеше за тях, да ме съблекат още когато ме затвориха в стаята.

— Чудя се дали това не е било също и заради Лорънс — каза Сюзън.

Рейчъл пийна още малко уиски. Тя задържа част от него в устата си докато гледаше Сюзън.

— Може би. Не бях помислила за това. Може би тя имаше известна представа, че той не е съвсем нормален в сексуално отношение. Сигурно мислеше, че добрата възможност да ме изнасили без усложнения, която му се предоставяше, може да му помогне.

Тя си изпи чашата. Сипах ѝ още малко без да я питам. Тогава се обади Сюзън:

— Ти не ни разказа много за това как си се чувствала при това положение. Просто ни каза какво се е случило. Може би ще е добре да го споделиш с нас, за да ти олекне.

— Не знам — каза Рейчъл. — Научила съм се много строго да контролирам чувствата си. Може би като него — тя посочи с глава към мен. — Просто така трябваше, като се има предвид моята дейност. Ще пиша за тези чувства. Мога да пиша по-добре, отколкото да говоря. Знаем, че да си заложник е унижително и обидно преживяване. Да си в чужди ръце. Да не можеш да разполагаш със себе си е много разрушително за личността и много страшно, ужасно... Не знам как да го кажа, ужасно е...

— То разрушава себеуважението на човека — каза Сюзън.

— Да — каза Рейчъл, — чувстваш се без всякаква стойност. Точно това е. Чувстваш се достоен за презрение — все едно, че си

заслужил да те малтретират. Като че ли е твоя вината, че си там, където си.

— Предполагам, че сексуалното малтретиране само засилва това чувство — каза Сюзън.

Рейчъл кимна. Аз си отворих още една бира и я изпих почти цялата. Не можех да участвам пълноценно в този разговор. Само посочих бутилката с бира на Сюзън, но тя поклати отрицателно глава.

Рейчъл се обърна и ме погледна. Пийна още малко уиски и вдигна чашата си към мен.

— А ти... — за първи път тя леко заваляше думите. — Има някои неща, които трябва да ти кажа. А те не са лесни за казване. Докато лежах във ваната ти и се опитвах да отмия част от тази мръсотия, си мислех какво и как да ти кажа.

Тя погледна към Сюзън.

— Може би и ти ще ми помогнеш, може би разбираш какъв е проблемът ми.

Сюзън се усмихна.

— Ако трябва, ще се намеся — каза тя. — Предполагам, че няма да се наложи.

— Има много неща, които няма нужда да бъдат казвани — забелязах аз.

— Но тези неща трябва да се кажат — настоя Рейчъл. — През цялото време знаех, че ако някой изобщо ме намери, това ще си ти. Когато си фантазирах как ще ме спасят никога не си представях полицията, а винаги теб.

— Аз имах повече основания — казах аз.

— Да, или поне си си представял, че имаш, защото си се възприемал като отговорен за мен.

Не казах нищо. Бях си изпил бирата. Станах, взех си още една бутилка, отворих я, а после се върнах и седнах при тях.

— Ти го направи точно както очаквах. Разби вратата, застреля двама души, вдигна ме и ме отнесе. Тарзан, царят на маймуните — каза тя.

— Мозъкът ми е малък. Трябва да компенсирам с нещо — отвърнах.

— Не. Мозъкът ти не е малък. Ако беше така, нямаше да ме откриеш. А след като ме намери, сигурно трябваше да постъпиш точно

така. Всъщност само така можеше да постъпи. Ти не можа да останеш безучастен, когато искаха да ме изхвърлят от застрахователната компания. Това поставяше под въпрос мъжкото ти достойнство. Аз смятах и сега смятам, че това е тъжно и ограничаващо. Но ти не можеше да оставиш тези хора да ме отвлекат. Това също засягаше мъжкото ти достойнство. Така че това, което не одобрявах и не одобрявам, в този случай е причината да съм в безопасност. Може би на това дължа живота си.

Тя спря да говори. Аз не казах нищо. Сюзън седеше, мушнала петите си зад напречната дъска на стола. Коленете ѝ бяха прибрани, а тя се беше навела напред и, подпряла брадичка на левия си юмрук, гледаше Рейчъл. От нея просто се излъчваше интерес към хората. Усещаше се във въздуха.

Рейчъл пийна още малко уиски и продължи:

— Това, което се опитвам да направя е да ти благодаря. И да го кажа толкова искрено, колкото мога. Благодаря ти. Докато съм жива ще помня мига, в който влезе в стаята и ме намери... когато ги уби, а аз бях доволна... а после дойде при мен, ние се прегърнахме и винаги ще помня, че се разплака.

— Колко искаш, за да не казваш за това? — попитах аз. — Разваля ми имиджа.

Тя продължи без да спира:

— И в известен смисъл винаги ще те обичам заради тези моменти.

Чашата ѝ беше празна. Аз я напълних.

— Но аз съм лесбийка и феминистка. Ти въпреки всичко възпяваш много от онова, което трябва да продължавам да презирам. — Тя се затрудни докато произнасяше последните думи. — Аз продължавам да не те одобрявам.

— Рейчъл — казах аз, — бих ли могъл да уважавам някого, който ме одобрява.

Тя стана от масата и тръгна бавно и внимателно покрай нея. Дойде до мен и ме целуна, като държеше лицето ми в ръцете си. После се обърна, отиде в спалнята и заспа на леглото ми.

Точно бяхме разчистили масата, когато дойдоха полицаите.

Те останаха доста време. Бяха много хора: шефът на Белмонтския участък и двама полицаи от Белмонт; един човек от областната прокуратура в Мидълсекс; Кронин, оня простак от областната прокуратура в Съфък; Куърк и Белсън.

Кронин искаше насила да измъкне Рейчъл от леглото, а аз го предупредих, че ако го направи, ще го пребия. Той каза на Куърк да ме арестува, а Куърк му отвърна, че ако не кротува, ще трябва да ги чака в колата. Лицето на Кронин стана аленочервено, той се опита да каже нещо, но Куърк го изгледа и той млъкна.

Съгласихме се, че може аз да им дам показания сега, а за показанията на Рейчъл Уолъс да изчакат до сутринта. Беше късно, когато си тръгнаха. Кронин ме погледна накриво и каза, че ще ме запомни. Изказах предположението, че няма да може, като се имат предвид умствените му възможности. Сюзън каза, че ѝ е било приятно да се запознае с тях и им пожела весела Коледа. Куърк ѝ стисна ръката, Белсън духна малко пушек към мен и всички си тръгнаха.

Сюзън и аз седнахме на дивана в дневната. Огънят почти беше загаснал — само няколко въгленчета тлееха в сивата пепел.

— Прекарахме много време тук през последните няколко дни — каза Сюзън.

— Има и по-лоши места — забелязах аз.

— Всъщност, по-хубавите не са много.

— Можем да прекараме още доста време тук, защото тя спи на леглото ни.

— Върховна саможертва — рече Сюзън.

— Можем да помислим как да се възползваме от това — казах аз.

— Днес е трябвало да убиеш двама души.

— Да.

— Това тревожи ли те?

— Да.

— Искаш ли да поговорим за него?

— Не.

— Понякога е необходимо да си излееш чувствата за да ти олекне — каза Сюзън.

— Може би ще ги излея сексуално — отвърнах.

— Добре, щом е лечение. Но трябва да бъдеш много тих. Не искам да събудим Рейчъл.

— След като изпи половин литър уиски ли? — попитах аз.

— Ами, ще е неудобно.

— Добре, тогава и ти ще трябва да се контролираш и да не викаш.

— Ще се постарая — каза тя. — весела Коледа.

Много по-късно чухме Рейчъл да плаче в съня си. Аз станах от дивана, влязох в спалнята и седнах на леглото до нея, а тя взе ръката ми и я държа почти до сутринта.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.